

Ngự Y Dữ Thần Y

Contents

Ngự Y Dữ Thần Y	2
1. Q.1 - Chương 1	2
2. Q.1 - Chương 2	3
3. Q.1 - Chương 3	5
4. Q.1 - Chương 4	6
5. Q.1 - Chương 5	7
6. Q.1 - Chương 6	8
7. Q.1 - Chương 7	9
8. Q.1 - Chương 8	10
9. Q.1 - Chương 9	10
10. Q.1 - Chương 10	11
11. Q.1 - Chương 11	12
12. Q.1 - Chương 12	13
13. Q.1 - Chương 13	14
14. Q.1 - Chương 14	15
15. Q.1 - Chương 15	16
16. Q.1 - Chương 16	17
17. Q.1 - Chương 17	18
18. Q.1 - Chương 18	19
19. Q.1 - Chương 19	20
20. Q.1 - Chương 20	22
21. Q.1 - Chương 21	23
22. Q.1 - Chương 22	23
23. Q.1 - Chương 23	24
24. Q.1 - Chương 24	25
25. Q.1 - Chương 25	26
26. Q.1 - Chương 26	27
27. Q.1 - Chương 27	32
28. Q.1 - Chương 28	33
29. Q.1 - Chương 29	34
30. Q.1 - Chương 30	35
31. Q.2 - Chương 31	36
32. Q.2 - Chương 32	37
33. Q.2 - Chương 33	38
34. Q.2 - Chương 34	39
35. Q.2 - Chương 35	40
36. Q.2 - Chương 36	41
37. Q.2 - Chương 37	41
38. Q.2 - Chương 38	42
39. Q.2 - Chương 39	43
40. Q.2 - Chương 40	45
41. Q.2 - Chương 41	46

42. Q.2 - Chương 42	47
43. Q.2 - Chương 43	48
44. Q.2 - Chương 44	49
45. Q.2 - Chương 45	50
46. Q.2 - Chương 46	51
47. Q.2 - Chương 47	52
48. Q.2 - Chương 48	53
49. Q.2 - Chương 49	55
50. Q.2 - Chương 50	56
51. Q.2 - Chương 51	57
52. Q.2 - Chương 52	59
53. Q.2 - Chương 53	60
54. Q.2 - Chương 54	61
55. Q.2 - Chương 55	62
56. Q.3 - Chương 56: Phiên Ngoại 1: Yêu Nghiệt Mơ Hàng – Trung Khuyển Thành Cuồng Khuyển	64
57. Q.3 - Chương 57: Phiên Ngoại 2 Căn Chính Miêu Hồng Tả Hộ Pháp Vs Phong Lưu Đoạn Tụ Hữu Hộ Pháp	67
58. Q.3 - Chương 58: Phiên Ngoại 3 Mấy Việc Loạn Thất Bát Tào, Thú Sự Trong Cuộc Sống “vợ Chồng”	70
59. Q.3 - Chương 59: Phiên Ngoại 4: Mĩ Nhân Loan Loan + Thương Khẩu	71
60. Q.3 - Chương 60: Phiên Ngoại 5 Biên Thành	72
61. Q.3 - Chương 61: Bổ Phiên Ngoại: Chuyện Xưa	78

Ngự Y Dữ Thần Y

Giới thiệu

Thái y - nhân vật trong truyện không nêu rõ tên, chỉ dùng chức nghiệp để phân xưng - nguyên lai kh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-y-du-than-y>

1. Q.1 - Chương 1

Thái y hiện thời đang rất oán hận.

Oán hận cùng cực a.

Bất luận là ai, giữa đêm hôm khuya khoắt, lại là mùa đông rét mướt, bị lôi từ trong chăn ra chỉ sợ đều sẽ phát hỏa, thế nhưng kẻ hạ lệnh lôi hẳn ra khỏi chăn lại là đối tượng tuyệt đối không thể phát hỏa – hoàng đế đại nhân. Thế là tức giận đang sinh sôi, chỉ có thể nghẹn lại thành oán khí.

Được rồi, hẳn đành chịu thiệt vậy.

Thế là thái y cấp tốc đem áo khoác lên người, đem hòm thuốc chạy đến thái y viện, sau đó cùng thị vệ thẳng tiến tẩm cung hoàng đế.

Lần thứ ba rồi đấy, thẳng này đây đã là lần thứ ba hấn bị lôi ra khỏi chốn lúc nửa đêm!!

Ta X, bệ hạ, sao ngài lại không biết kiểm chế một chút cho ta nhờ??

Vừa mới chạy vào đại môn của tẩm cung, còn chưa kịp hành lễ, đã bị hoàng đế đại nhân anh minh thần võ, tinh lực hơn người túm cổ, xéch thẳng tới bên giường... Khụ, đừng xem “bệnh” cho đại nhân vật đang nằm thoi thóp bên trên.

Gì mà “bệnh” chứ, theo ngôn ngữ chuyên ngành thì cái này gọi là tinh thần hao tổn, khí huyết suy yếu, thêm vào đó, hậu đình rạn nứt, cần tinh dưỡng, kị chuyện phòng the.

Nói thông tục dễ hiểu một tí, thì là: Bệ hạ, ngài quá thô bạo, vùi dập con nhà người ta rồi!

Đúng là cái loại công cạn bã, không hiểu phong tình, chẳng biết tiếc ngọc thương hoa mà!

“Không chữa khỏi cho hấn, trầm tru di cửu tộc nhà người.”

Câu nói quen thuộc lại vang lên bên tai, thái y trợn ngược mắt lên đầy khinh bỉ, bệ hạ, ngài có thể đổi câu khác không... Một tháng nghe đến ba lần ngài không mơn miệng thì hấn cũng mơn tai, hơn nữa, hấn không cha không mẹ, ngoại trừ một vị sư phó bay nhảy bốn phương, đi khắp nơi làm trò xằng bậy, cùng một thần y sư huynh như rồng thần đầu chẳng thấy đuôi cũng bật tẩm ra, thì có đào ba tác đất cũng không có thêm một mống thân nhân nào nữa. Không nói đến việc ngài có tìm được hai người bọn họ không; cứ cho là tìm được đi, nếu ngài muốn chém sư phụ ta thì cứ ngồi đó mà xem một nửa võ lâm khởi nghĩa, ám sát hạ độc không ngừng đi.

Thái y nhanh chóng bắt mạch, sau đó nhắm mắt kê đơn thuốc, cùng một đơn thuốc mà phải kê đến mấy chục lần, chỉ sợ rằng tên tiểu thái giám bên cạnh cũng thuộc nằm lòng rồi.

Sau đó, thái y tiếp tục bắt mạch, nói:

“Bẩm hoàng thượng, hậu đình của công tử bị tổn thương, chỉ cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, uống thuốc đúng giờ là có thể bình phục, có điều trong bảy ngày cần kị chuyện phòng the.”

Hoàng đế bệ hạ đương nhiên cũng đã quen với màn biểu diễn này, vung tay lên cho thái y lui xuống.

Thái y sắc mặt bình thản cáo lui, nhưng vừa về đến thái y viện đã hiện nguyên hình, một quyền phang thẳng vào cái cây ở bên cạnh cổng lớn, cây cổ thụ kêu lên ai oán, cả thân cây rung lên bần bật, thái y mới vỗ vỗ tay, phỉu phỉu áo choàng, vuốt lại bản mặt đang méo xệch, sau đó mới trở về phòng tiếp tục ngủ, nằm trên giường đánh một giấc tới tận trưa hôm sau.

2. Q.1 - Chương 2

Thái y nguyên lai không phải là thái y, hấn chỉ là có một vị sư phụ là thần y tiếng tăm lừng lẫy, nói đến sư phụ của hấn a, đảm bảo khuê nữ thiếu phụ trên giang hồ đều sẽ nghiêng răng nghiêng lợi: Hồn dẫn, người đường đường đường là một nam nhân, sao lại không biết xấu hổ cùng một đám cô nương đoạt nam nhân?? Người đoạt một người không nói làm gì sao lại vợ về cả một đồng thể kia?? Tốt xấu gì cũng phải lưu lại cho chúng ta vài tên để nhìn chứ??

Đáng giận hơn chính là, vô luận là đám thanh niên khôi ngô, anh tuấn mới bước vào đời, hay đám đại thúc phong nhã hào hoa, sự nghiệp rực rỡ như mặt trời buổi trưa, hấn sống chín đều không ngại, vợ tất. Thêm nữa, hấn ghét nhất chính là dây dưa không rõ ràng, mới khắc trước còn đang trên giường bày ra tư thái phong tình vạn chủng, một khắc sau, làm xong liền phỉu phỉu đùng quần nhẹ nhàng tiêu sái rời phòng.

Loại hành vi tá hoàng qua bắt tá loại , đôi bên cùng có lợi này được giang hồ nhân sĩ vô cùng tán thưởng a. Cũng không biết có bao nhiêu đại hiệp trời không sợ đất không sợ, chỉ bại dưới đầu đang khổ (đứng quần) của thần y sư phụ thôi nha.

Khái, cái loại đầu đang khổ đó sử dụng chẳng thêm phân biệt tuổi tác, chỉ là ham, ham mà thôi.

Sư huynh của thái y cũng từng nói một câu thập phần ác độc nhưng có thể dùng để hình dung một cách chính xác nghi vấn của hai người bọn họ đối với thần y sư phụ: cái lão yêu nghiệt động dục không phân biệt được thời kì, tiết tháo vô độ, thế mà đến nay tiểu súc hoa vẫn không có thối rữa – Thực sự là kỳ tích nha!

Mà thần y sư huynh, lại là một tên gia khóa thích làm bộ làm tịch, lại còn luôn trông mặt mà bắt hình dong. Y, từng hằng hái không quản đường xa vạn lý, chạy tới hoang mạc để cấp một vị công chúa năm nay mới tròn mười tám tuổi, nghe đồn mỹ mạo vô song bắt mạch, kết quả, vừa vào cửa thấy được mặt người ta, một chương đập đổ đại môn để cho người ta tiện bề quan tài vào.

Lớn lên thành cái bộ dạng đó thì mười tám năm trước nên cách thí đi, thần y rất hảo tâm nói thế, cái gì mà xinh đẹp quốc sắc thiên hương, ta phải cho các người banh mắt ra mà nhìn, này là cái loại nhân thần gì mới nhìn ra mỹ nhân???

Càng quá đáng hơn chính là miệng y độc vô cùng, không biết bao nhiêu người mộ danh, đến cầu chữa bệnh đã sinh khí mà tức chết ở cửa nhà y, người đến cầu y ngược lại còn chết nhanh hơn, tác nghiệt a tác nghiệt!!

Cửa nhà thần y quanh năm đều chặn ngang một cái chổi, thần y nói: để tránh ma quỷ.

Đúng là để tránh ma quỷ, mỗi lần có đạo sĩ đi qua nhà đều tái phát bệnh nghề nghiệp, nhịn không được tới gõ cửa, sợ hãi than về số lượng oán linh quanh nhà, thật.. quá nhiều a...

Thần y khi đó chỉ cười , chúng nó có thịnh tình làm chó canh cửa cho ta, ta cũng là từ chối không được thành ý, thực sự là hổ thẹn, hổ thẹn a.

Quanh người gió lạnh thổi âm âm, đạo sĩ mặt co rút, nhanh chóng cúi cho thần y một xấp bùa dày, sau đó nhanh chóng quay đầu chạy thẳng.

Thế đạo thay đổi a, quỷ không hại người, người lại đi ức hiếp quỷ!! Ô ô ô.

Thế là nhà của thần y, một năm chỉ có nửa năm có người đặt chân tới, thực là một nơi nghỉ hè tốt a.

Cuối cùng nói đến thái y, thái y báỉ sư muội hơn thần y một năm, vừa cần cù vừa thật thà, cư nhiên ở giữa một ổ biến thái mà trưởng thành thành một thanh niên tác phong đoan chính, tiền đồ rộng mở; thực không dễ dàng, không dễ dàng a...

Thái y vừa làm lễ trưởng thành không bao lâu thì tự theo thần y sư phụ tiến cung.

Sư phụ cùng thái thượng hoàng cùng uống Hạ Ngộ trà, đàm đạo chuyện giang hồ võ lâm, thái thượng hoàng nói niên kỷ mình đã lớn, không còn trụ được bao lâu, mong sư phụ có thể ở lại một thời gian, chăm sóc hẳn lúc cuối đời.

Sư phụ nói nếu như cần, có thể lập tức tiến hẳn lên đường, đảm bảo thần không biết quỷ không hay.

Thái thượng hoàng vô cùng thức thời khoát tay nói không dám làm phiền.

Sư phụ nói cũng nể tình nhiều năm làm bằng hữu... Hẳn nói, hẳn có một đồ nhi năm nay tròn hai mươi tuổi, sắc nghệ câu giai (sắc tài đều đủ cả), cho thái thượng hoàng mượn dùng vài năm.

Thái thượng hoàng vui vẻ nhận lời.

Thế là, thái y viện có thêm một gã ngự y mới đến làm khổ sai.

3. Q.1 - Chương 3

Hôm nay trời vừa sáng, thái y đã tới thái y viện làm nhiệm vụ, vừa mới bước vào cửa đã bị tỳ nữ của Tam Nhi công tử lôi đi. Cô tỳ nữ khóc đến lê hoa đài vũ, nói rằng Tam Nhi công tử không giảm được sốt, đã hôn mê bất tỉnh rồi.

Thái y bấm bấm ngón tay tính toán, cái tên gia hỏa kia cũng thật là giỏi đi, một tháng sốt bốn lần, bình quân mỗi lần sốt hai ba ngày, hẳn còn không có sốt đến phát ngu, đúng thực là kỳ tích nha.

Tóm lại cũng chỉ vì bát cơm ăn, nếu không bỏ công bỏ sức ra làm việc thì không nhận được lương bổng, hơn nữa vị công tử này hiện nay chính là bảo bối trong tim hoàng đế, vạn nhất có chuyện không hay xảy ra, thái y có mấy cái đầu cũng không đủ để chém. Thái y đành lảo lảo thật thật nhắc hòm thuốc chạy theo tỳ nữ đi xem bệnh.

Vị tam công tử này rốt cục là thần thánh phương nào?

Chính là con út của đương kim thừa tướng, ở trên có hai vị ca ca một văn một võ, thanh niên tài tuấn hơn người, mà hẳn nhỏ nhất, văn không thạo, võ không thông nhưng lại thiên sinh lệ chất, lão cha thừa tướng của hắn vừa thấy đã lắc lắc đầu: ai, Tam Nhi a, nhà chúng ta đời đời trung quân ái quốc, đại ca, nhị ca người, một người ở trên triều dùng văn thị quân (hầu hoàng đế), một người ở nơi biên cương dùng võ thị quân, còn người.... Ai, chắc không phải muốn lấy sắc thị quân chứ?

Kết quả lão thừa tướng đúng là độc miệng, nói một câu thành thật.

Năm đó, trong yến tiệc, lão Tam nhà thừa tướng lọt vào mắt xanh hoàng đế, ác mộng của thái y viện chính thức bắt đầu...

Tam Nhi công tử liều mạng phản kháng, không muốn như nữ tử thuần phục dưới thân người khác, kết quả bị hạ được XXOO, sau đó thì... Tam Nhi công tử hai lần cắt cổ tay, một lần thất cổ, ba lần nhảy hồ, cuối cùng còn có ý đồ hành thích nhà vua. Hắn không chết được đã đành, còn liên lụy toàn bộ thái y viện tử thương trầm trọng, người của thái y viện một người bị chém, một người bị biếm (giáng chức), một người bị cắt JJ (ờ thì, cái đó đó ... =))) làm thái giám, còn có một người còn sống nhưng lúc nào cũng bị hành ết chết.

Thái y viện thoáng cái trở thành đơn vị công tác tối bất hạnh trên toàn quốc, ăn bữa hôm phải lo bữa mai a.

Cuối cùng thừa tướng lão cha cũng đã ra mặt, hiền lành xoa đầu đứa con út, nói xa xôi: Nhà chúng ta thừa tướng, tướng quân, thái phó đều đủ hết, chỉ còn thiếu một hoàng hậu thôi.

Tam công tử, một hơi cũng không thở nổi, miệng sùi bọt mép, ngã cái phịch xuống giường không dậy nổi.

Hoàng đế đẩy cửa vào thấy thế giận tím mặt, cho rằng thừa tướng lão cha đến đây giáo huấn nhi tử, sai người đem lão nhân gia ra ngoài đánh trượng, lão thừa tướng ai u ai u không ngừng, gần cốt thiếu chút nữa bị hủy, đến khi Tam Nhi công tử thổ huyết cầu hoàng đế tha cho cha hắn, hoàng đế mới cười tà mị, nâng cằm Tam Nhi công tử: ngươi theo hay không theo?

Tam công tử nước mắt lưng tròng, rưng rưng cắn răng: Chỉ cần ngươi tha cho già trẻ trên dưới của nhà ta, ta làm sao không dám theo ngươi?

Lão thừa tướng nằm ngay đơ trên đất bị kéo xuống phía dưới, về nhà tĩnh dưỡng, ở nhà nửa tháng liên rung đùi đắc ý tán gẫu với thằng con lớn nhất – thái phó: Lão đại a, sau này ngươi chính là quốc cữu nha.

Thái phó nhẹ vung chiết phiến (quạt giấy) gật gù nói: Ủy khuất cho tam đệ rồi.

Lão thừa tướng nói: nhanh nhanh, phái người thông báo cho lão nhị một tiếng, đệ đệ của hắn phải lập gia đình.

Thái phó: trước tiên đừng nói vội, lão nhị mà biết không chừng lại kéo binh Nam hạ, đánh về để đồ mất, ai, ta đi xem lão tam.

Tam Nhi công tử thấy đại ca liền khóc đến lê hoa đái vũ, thê thảm vô cùng, thái phó ôm lấy đệ đệ nhà mình, nhẹ nhàng an ủi, lại bị hoàng đế bắt gặp, suýt chút nữa bị lôi ra ngoài cho ăn bản tử. Thái phó gặp nguy không hoảng, còn bình tĩnh tìm cách biện giải, cuối cùng buồn bã cười: Tam Nhi, nếu sau này ca ca không còn được gặp người, vậy thì người ở thâm cung này ngay cả một người nói chuyện cũng không có...

Thuyết tới đó liền lấy ống tay áo che mặt, khóc thút thít, nói không nên lời.

Tam Nhi nghe thê thảm, hai người đồng thanh khóc rống lên, sắc mặt hoàng đế lúc xanh lúc trắng, bị tiếng khóc rung trời đánh bại, đành đóng cửa chạy ra khỏi phòng, ôm đầu ngồi xỏ ở phòng ngoại, buồn bực ngồi đếm kiến.

Đợi hoàng đế ra cửa, Tam Nhi thê thê thảm thảm nói: đại ca, người véo ta đau quá.

Thái phó móc ra khăn tay, giúp đệ đệ lau khô mặt: hấn dám khi dễ người, người liền gắng sức mà khóc, che miệng khóc, khóc trộm, khóc gào lên cũng được, trước mặt hấn khóc, sau lưng hấn cũng khóc luôn. Thứ này người cầm lấy, giấu kĩ một chút, đại ca hai ngày sau sẽ trở lại nhìn người.

Tam Nhi công tử mở cái bình nhỏ tinh xảo ra nhìn, hơi cay bốc lên khiến hấn nhất thời lệ rơi đầy mặt, là một lọ dầu ớt lấy từ trù phòng.

Thái phó xoa xoa đầu đệ đệ, sau đó an nhiên về nhà ăn cơm chiều.

4. Q.1 - Chương 4

Chuyện của Tam Nhi công tử, Thái Y đại đế nghe được từ tỷ nữ của hấn. còn có mấy lão thái y ở thái y viện, râu tóc bạc phơ, lão nhân niên kỷ tuy lớn nhưng sức khỏe cùng dẻo dai vẫn hơn thanh niên trai tráng đến ba phần. Thái Y biết, làm thái y phải biết nhún nhường, cũng phải có tâm tính cũng kỹ năng nghe liên tục, nghe không ngừng nghỉ mọi nơi mọi lúc, chính là một bên cần mẫn làm việc một bên vĩnh tai lên nghe ngóng.

Nhún nhường, nhu thuận thì người người yêu mến đó nha.

Hôm nay, cấp Tam Nhi công tử bị sốt xem bệnh, thái y vừa bắt mạch, vừa rung đùi thở dài một tiếng: “Thân thể công tử thái hư, thái hư a.”

Đôi mắt đẹp của Tam Nhi công tử nhẹ sụp xuống, chỉ là u buồn không nói. Bị tên bạo quân kia hàng đêm sinh ca khai cục cầu hoan, hơi vô ý một chút sẽ lại chảy máu nơi hậu huyết, cứ thế thân thể này làm sao có thể khỏe mạnh được.

Thái y thở dài: “Tam Nhi công tử a, người thuận theo bệ hạ một chút, sẽ ít ném vị đắng hơn.”

Tam Nhi công tử nghe thế, lôi khăn tử ra lau lau khóe mắt, lệ lại lã chã rơi.

“Công tử, trên khăn của người vị đạo của dầu ớt quá nặng rồi.” Thái y nói

“A, xin lỗi, chắc ta đổ nhiều quá.” Tam Nhi công tử đỏ mặt nói

“Vị đạo lần trước vừa phải, người không kĩ sẽ không thấy.” Thái y nói.

Tam Nhi gật đầu: “Ân, để lát nữa ta đi tắm một cái khăn khác”

“Không nên dùng khăn trắng.”

“Nhớ rồi.”

Vừa kê đơn vừa bồi Tam Nhi công tử hàn huyên một chút, hấn uống thuốc xong liền ngủ, thái y lúc này mới đóng cửa phòng bước ra.

Vừa ra khỏi cửa đã gặp hoàng đế vừa tảo triều trở về, hỏi thăm tình hình Tam Nhi công tử.

Thái y đối thâm đối với cái tên công-cận-bã này tìm cách, nói bệnh tình Tam Nhi trầm trọng lên một chút, cuối cùng mới hạ câu chốt: “Bệ hạ, thân thể Tam Nhi công tử muốn hảo, người cũng cần hảo tiết chế a.”

Sắc mặt hoàng đế đổi màu liên tục, cuối cùng mới thở dài một tiếng, ủ rũ nhìn Tam Nhi.

Thái y lắc lắc đầu: “Thanh niên thời nay đúng là...”, cảm khái một phen, sau đó mới rung đùi đắc ý trở về thái y viện

5. Q.1 - Chương 5

Đi ngang qua hồ nước trong hoàng cung thì xa xa đã thấy hoàng hậu cùng Lương phi đi tới, thái y, thái y vừa từ cung của Tam Nhi công tử đi ra, tâm tình có phần vi diệu, tựa như vợ bé, thê thiếp nhìn thấy chính thê của tướng công, thể là thuận thể vòng ra phía sau giả sơn tránh mặt.

“Tỷ tỷ, ủy khuất này người có thể nhẫn sao? Hoàng thượng cũng đã lâu lắm rồi không có đến chỗ người?” Thanh âm của Lương phi từ xa truyền đến, âm thanh trầm ổn, nếu không Thái Y dù là người tập võ cũng nghe không rõ.

“Mà thôi, như vậy cũng rất tốt, nếu như hoàng thượng có thể giải tán hậu cung, để ta tự do thì còn tốt đẹp nữa, sinh thời nếu có thể ly khai hậu cung này ngao du thiên hạ...” Hoàng hậu nhẹ giọng nói, rồi lại thở dài một tiếng, này bất quá cũng chỉ là hy vọng mà thôi.

“Vậy lúc đó tỷ tỷ phải mang ta theo” Lương phi cười nói.

“Có thể đem theo muội muội bên người tự nhiên là chuyện quá tốt, chỉ là thế sự sao có thể như ý con người, một ngày ở trong cung cũng đâu thể tính là một ngày.”

Hai người đã đi xa, cung nhân thái giám theo sau cũng đã đi xa. Thái Y từ sau giả sơn đi ra, cảm thấy cổ quái vô cùng, hảo hảo làm hoàng hậu không muốn, lại muốn long nhong chạy loạn khắp thiên hạ, vị hoàng hậu này cũng coi như độc nhất vô nhị đi.

Phiêu phiêu trở về thái y viện, những lão thái y còn lại đều đang ung dung ở sân phơi nắng. Nếu như không phải lo lắng về chuyện được bữa hôm lo bữa mai, thì thái y viện đã trở thành viện dưỡng lão rồi.

Thái Y tưởng tượng một chút dáng dấp của mình khi bốn, năm mươi tuổi, đại khái cũng như thế kia, nằm trên ghế phơi nắng, ngủ gà ngủ gật, khi đó sư phụ cùng sư huynh cũng không còn trẻ, đại khái là... ba người cùng nhau phơi nắng?

Thái Y vừa nghĩ đến cảnh kia thì trong lòng chấn động, hai gã yêu nghiệt kia vừa nhìn đã biết là không như tưởng tượng, yêu nghiệt sẽ chết, nhưng sẽ không già, xem sư phụ y thì biết, rõ ràng đã hơn bốn mươi, người thường thì khuôn mặt đã bắt đầu có nét già nua, thể mà hắn thì so với thanh niên hai mươi tuổi còn trẻ trung hơn, ba người đứng cùng một chỗ cũng chẳng có ai tin hắn là sư phụ...

“Thái Y a, tới đây, bồi mấy lão phơi nắng, phơi nắng.” Một lão thái y ngoắc ngoắc tay nói/

Thái Y chính là điển hình của thanh niên gương mẫu, kính già yêu trẻ, liền gật đầu ngồi xuống một cái ghế trống.

Mấy lão thái y rốt cục cũng từ đề tài Tam Nhi công tử chuyển sang Thái Y, đồng tâm nhất trí muốn vì Thái Y tìm một cô nương thật tốt, cuối cùng đều tiến cử tôn nữ nhà mình.

Thái Y thở dài một tiếng, nói bản thân chỉ yêu nam tử, không thương phụ nữ, không thể nhận tấm thịnh tình của các lão thái y.

Các lão thái y đều vô cùng thoải mái, biểu thị tư tưởng bản thân đều đã được khai thông, về sau lại khuyên Thái Y trăm nghìn lần cũng không được đi tìm Tam Nhi công tử, nếu không thì to chuyện nha.

Thái Y gật đầu, nói mình thích....

Thích người như thế nào ni? Thái Y yên lặng, hẳn chính là thích một tên vô tình bạc bẽo đã rất nhiều năm rồi a.

Không làm đau người, nhưng làm đau tâm.

6. Q.1 - Chương 6

Một con bồ câu béo mập phành phạch đập cánh, hướng Thái Y bay tới, Thái Y lập tức nhấc tay, vừa kịp ngăn con bồ câu bổ nhào vào mặt. Hắn mở thư, vừa nhìn, mặt trên chỉ có hai chữ rồng bay phượng múa:

Đến ngay!

Thái Y cười khổ, có thể viết một bức thư như thế này cũng chỉ có mình y, thời gian địa điểm, nhân vật, sự kiện, cái gì cũng không có.

Thái Y xách theo con bồ câu còn đang choáng váng sau cú va chạm vừa nãy, ly khai thái y viện, đến một căn nhà nhỏ ở ngoại ô phía Đông thành, mỗi lần y đến, đều sẽ ngụ nơi này.

Xa xa đã thấy bóng hắn, ngồi trong Trúc Hải đình, tự châm tự ẩm tự ngu tự nhạc (tự rót rượu, tự uống rượu, tự tiêu khiển, tự vui vẻ)

“Buổi tối muốn uống canh bồ câu” Thần Y không quay đầu lại, nói

“Này không phải để đưa thư hả??” Thái Y giơ lên con bồ câu đang cô lỗ cô lỗ không ngừng, cười khổ nói. Thương cảm cho kiếp bồ câu nha, mỗi lần đưa thư xong đều phải tiến vô nội.

“Sư phụ khỏe không?”

“Rất khỏe, hai ngày trước có thấy hắn ở ma giáo, làm nhân gia của giáo chủ, nhưng vô vô mông mảy cái đã đi mất hút, chẳng biết đi đâu.”

Thái Y cố gắng không chế biểu tình gương mặt trong mức bình thường, thế nào lại bắt một tên vương bát đản như thế làm sư?

“Vậy còn người?” Thái Y mấp máy môi, cuối cùng vẫn hỏi.

“Ai có thể khiến ta bắt hảo?” Thần Y nhếch mép nói.

“Cũng đúng” Thái Y nhớ lại, những kẻ từng khiến Thần Y bắt hảo. hiện tại đều sống không dễ chịu gì.

“Người cũng thật là, không có việc gì tiến cung làm chi, lão yêu quái đó nói mà người cũng nghe hả? Tay đưa không chính xác một chút liền bị đem giết rồi.” Thần Y từ trước đến nay luôn không thích mấy chuyện bần thiú này, hẳn xem bệnh cũng còn tùy tâm tình, nếu như để hắn thấy Tam Nhi công tử bày ra một bộ dạng muốn chết không muốn sống, tay liền không do dự một châm thành toàn cho y luôn, thỏa mãn tâm nguyện của người ta.

“Ta biết, nhưng đều không phải là xem bệnh sao, ở đâu cũng thế thôi.”

“Xem bệnh cho người ta là tích đức, còn xem bệnh cho lũ gia khóa kia, đó là làm bậy” Thần Y cười nhạt

Thái Y thở dài không nói. Chuyện của sư huynh y cũng biết, hẳn nguyên là con của trọng thần trong triều, cha chú bị người ta hãm hại, gia môn suy tàn, từ nhỏ đã theo sư phụ học y, tuyệt đối không nhúng tay vào chuyện trong triều, căm ghét đối với hoàng gia cũng không lời nào nói hết.

“Người ta đi một bước phải trông theo một bước. Ta cả đời này cũng không bước chân vào thái y viện.”

Thần Y mân mê chén rượu, khóe miệng dâng lên nụ cười nhàn nhạt, nhìn một mảnh trúc xanh rì nơi đình ngoại: “ Ngày nào đó phải chết cũng đừng khóc cầu ta cứu người.”

“Không có” Thái Y gắng gượng cười hai tiếng

7. Q.1 - Chương 7

Thần Y sư huynh giống hệt như đại di nương, lúc tới thì ồn ào náo động, làm cho người ta ồn ào muốn chết, có đuổi cùng đuổi không đi, lúc không ở thì làm cho người ta tâm phiền muộn, nhưng có cầu cũng cầu không được.

Nói chung, hắc hay tại ở tại gian nhà ở ngoài thành Đông, mỗi ngày phái một con bồ câu đi quấy rầy Thái Y, mấy con bồ câu uy mãnh đó cứ phá cửa sổ mà vào, khiến cho Tam Nhi công tử kinh sợ, phun trà mà họ khan không ngừng, trực tiếp dẫn đến hoàng đế đại nhân cũng uy mãnh phá cửa chính mà vào, khiến cho Thái Y trong lòng ưu sầu không ngớt.

Hôm nay, Thái Y sau khi bảo trụ được cái đầu, từ y viện trở về liền theo Thần Y sư huynh đi cuống hoa nhai (phổ... ngấm hoa), Thần Y sau khi nhìn chăm chú từ trên xuống dưới một mỹ nhân trên đường xong, thì thở dài một tiếng: Lớn như vậy rồi còn ra ngoài buôn bán, kiếm được tiền cũng không dễ dàng a, có dũng khí a, có dũng khí!

Thế là liền đưa cho tú bà một tấm ngân phiếu làm đồng tính phí, sau đó nghênh ngang đi mất.

Khiến cho các tiểu mỹ nhân đang đứng trước cửa không biết nên làm ra loại biểu tình gì, chỉ có thể đại ra mà nhìn hẩn ly khai.

Thái Y dấu đi khuôn mặt đang co quắp. sấm bộ dáng của tiểu thiếp, cúi đầu theo sát đằng sau, cầu khẩn không ai thấy y/

“Di, không phải Thái Y đó sao?” Từ phía sau một âm thanh thôi hồn truyền đến, Thái Y cả người run bần bật.

Thái Y gượng cười xoay người lại: “Nguyên lai là quốc cữu đại nhân...”

Quốc cữu tả ứng hữu ô, đến cả trước ngực cũng có mỹ nhân kề cận, cười thập phần ngả ngớn: “Cũng lâu rồi không có thấy thái y, chỉ bằng cùng tới uống một chén, còn có... vị mỹ nhân kia...”

Thái Y cả người giật mình, lập tức kéo tay Thần Y nhỏ giọng nói: “Sư huynh vạn lần đừng có xúc động.”

Thần Y cười đến dung quang tỏa sáng, khí thế lên lần, còn cấp quốc cữu kính rượu: “Nguyên lai là quốc cữu đại nhân, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.”

Thái Y mặt xám như tro, cùng với vẻ mặt xán lạn như cảnh xuân của hai người bên cạnh hình thành một bức tranh đối lập rõ ràng.

Thần Y rót cho quốc cữu ba chén rượu, cười khanh khách bước xuống lầu: “ĐI thôi.”

Thái Y cứng ngắc người, xoay lại hỏi: “Ngươi hạ hẩn loại được gì?”

“Muốn biết?” Thần Y tâm tình cực tốt, hỏi lại

Thái Y nghiêm nghị gật đầu: “Ta nghiên cứu được người hạ rồi, còn biết đường có nên từ quan mà chạy không?”

“Một phần thuốc xổ, một phần xuân dược, còn có một phần dược khiến người ta cử động không được.” Thần Y sư huynh cười ta, phát tay áo mà đi.

Xuân dược., nhưng không cử động được, thế thì không thể làm gì khác ngoài... thế nhưng, đi tả...

Thái Y ai oán kêu một tiếng, ôm đầu ngồi xổm trước cửa thanh lâu, ô ô ô, để y chết luôn đi.

8. Q.1 - Chương 8

Một ngày dương quang xán lạn, thái y đi ngang qua ngự hoa viên, vô tình gặp thái phó, thái phó cười tủm tỉm, giữa ngày đông giá rét phe phẩy chiết phiến trong tay, cười đến mức thái y toàn thân lông tơ dựng đứng.

“Ai nha, nghe nói quốc cữu vài ngày nay không có vào triều.” Thái phó vừa nói vừa cười khanh khách: “Cũng không biết là mắc phải bệnh gì”

Việc này Thái Y sớm đã biết, quốc cữu gia mấy hôm nay cáo ốm không vào triều, hoàng đế cử mấy thái y tới xem bệnh cho hắn, hết thấy đều bị hắn chặn ở ngoài cửa không cho vào.

Nguyên nhân bên trong, Thái Y rất là minh bạch nha.

Thế nhưng Thái Y nghĩ hoài không ra chính là, vì cái gì mà Thái Phó lại trưng được ra cái mặt hiểu rõ nội tình đó, con cáo già này rốt cục đã biết được cái gì?

“Ý Thái Phó là...” Thái Y cẩn cẩn dực dực quan sát sắc mặt Thái Phó, đáng tiếc hồ ly vốn thâm tàng bất lậu, chỉ cười rồi lại cười.

“Thái Y y nghệ siêu quần, tới xem bệnh cho hắn, nói không chừng lập tức chuyển biến tốt lên.” Thái Phó cười cười nói.

“Thái Phó, người biết thật nhiều nha.” Thái Y âm u nhìn lại.

“Nga, vậy sao, ha ha...” Thái Phó đưa quạt lên che mặt, cười đến thập phần “khuê tú” (dáng cười của tiểu thư khuê các)

“Thái Phó”

“Kiến quá thái tử điện hạ”

Thái tử là trưởng tử của hoàng thượng, năm nay vừa tròn mười lăm tuổi, cũng đã có được phong thái thiếu niên khí phách bừng bừng cùng tư thế oai hùng ngạo thị.

“Thái phó, không phải đã đến giờ lên lớp?” Thái tử chấp tay mà đứng, tuy rằng còn trẻ, cũng đã có khí phách của bậc đế vương.

“Giờ học của điện hạ thần đâu dám quên, đi thôi.” Thái Phó đối với thái tử nở nụ cười thâm trường ý vị, cùng thái tử rời đi.

Thái Y tay chân co giật, cổ hít thở một ngụm khí trong lành, cuối cùng hạ quyết tâm, ngày mai từ chức
Cái địa phương quý quái này không thể lưu lại, kiểu gì cũng chết sớm.

9. Q.1 - Chương 9

Ngày mai định từ chức, ngày hôm nay lại gặp chuyện không may.

Tam Nhi công tử trúng độc, mệnh treo chỉ manh.

Thái Y đang ở biệt cư ngoại thành Đông ngồi uống rượu với Thần Y sư huynh cũng không thoát được, bị ám vệ túm cổ lôi về, sau đó cùng một đồng lõa thái y chen chúc trong một căn phòng, lần lượt bắt mạch cho Tam Nhi công tử.

Mấy lão thái y run run, biểu lộ tài tài sơ học thiển, y nghệ không tinh, cuối cùng bị ăn mấy bản tử, nhu nhu cái mông quay về thái y viện. Cuối cùng đến phiên Thái Y.

Thái Y cấp Tam Nhi công tử đang nằm trên giường bất mạch, xem sắc mặt công tử đã hóa xanh, cuối cùng cũng thở dài phun ra câu mà mấy lão thái y trước đó cũng có nói qua: thần tài sơ học thiên, y nghệ không tinh....

Hoàng đế không nhịn được phát hỏa, phất tay: “Mang ra ngoài đánh.”

Thái Y yếu ớt bổ sung: “Nhưng thần biết có hai người khả dĩ giải được độc này.”

Hoàng đế mắt sáng rực lên như đèn pha: “Ai??”

Thái Y để tránh ăn bản tử, quyết định bán đứng sư huynh: người thứ nhất là sư phụ ta, bắt quá lão nhân gia hẩn hiện tại vân du tứ hải, tung tích không thấy đâu; người thứ hai là sư huynh ta, hẩn hiện tại đang ở biệt cư ngoài thành Đông, bắt quá...

Bắt quá làm sao?? Hoàng đế không kiên nhẫn hỏi, con mắt đang phun hỏa kia nói cho Thái Y biết hẩn hiện tại đang rơi vào trạng thái cuồng hóa rồi.

“Thế nhưng hẩn xưa nay không thích truyện trong triều, ước chừng sẽ không chịu đến đây” Thái Y nói nốt.

Hoàng đế cắn răng nói: “Hẩn dám không đến trăm chém hẩn!!”

Hoàng thượng, thứ thần nói thẳng, có chém hẩn thì Tam Nhi công tử cũng không cứu được.

Nắm tay hoàng đế bắt chặt rồi lại thả: “Vây, ngươi. Hiện tại đi mời hẩn tới, mời không được hẩn trăm chém ngươi.”

Thái Y trong lòng sinh khí: “Hẩn có biết đang dọa ai không vậy??”

10. Q.1 - Chương 10

Thế nên ngươi mới tới đây tìm ta?” Thần y sư huynh thần tình thần nhiên hơi hệt, nhìn không ra hi nộ, từ xưa đến nay, thái độ sư huynh càng thế này, Thái Y lại càng căng thẳng khẩn trương.

“Sư huynh...”

“Ta nói rồi, ngày nào đó có chết cũng đừng khóc cầu ta cứu ngươi.”

“Sư huynh, ta không có khóc nha. Hơn nữa, ta cầu là cầu ngươi cứu Tam Nhi công tử.:

Thần Y sư huynh nở nụ cười: “Hảo, thật tốt bụng, vậy ngươi cứ bồi Tam Nhi công tử của ngươi cùng chết đi.” Dứt lời tụt phất tay áo rời đi.

Thái Y thở dài, yên lặng, ngửa mặt lên trời trừng mắt oán hận: Phải dồn hẩn đến đường cùng mới hài lòng sao?

Hạ quyết tâm, Thái Y hít thở mấy hơi, rồi quỳ rạp xuống đất kéo kéo tay áo của Thần Y: “Sư huynh, coi như ngươi nể tình nghĩa chúng ta từng đồng sàng cộng chẩm (cùng giường, cùng gối) ba!”

“Buông ra!”

“Sư huynh...”

“Ta bảo ngươi buông ra.”

“Sư huynh...”

“Câm miệng!”

“Sư huynh, ta cầu ngươi đó!”

“Đừng có giằng giằng co co, mắt mặt chết đi được.”

“Nói cho cùng thì cũng đâu có ai thấy a, trước mặt sư huynh thì sợ mất mặt cái gì?”

Thần Y bị thái độ vô sỉ của Thái Y đánh bại, nghiêng răng ken két phun ra một chữ: “....Cút!”

“Sư huynh nhận lời cứu người?” Thái Y kinh hỉ hỏi.

Thần Y lúi lúi giật giật ống tay áo bị Thái Y túm trụ, giận dữ nói: “Người đừng ép ta đoạn tụ (ý anh ấy là cắt tay áo cho anh Thái Y hết chỗ túm)”

“Ta đâu có bức người đoạn tụ, là chính người muốn đoạn tụ đó chứ...” Thái Y cố ý xuyên tạc nói.

...

...

...

Hỗn loạn giằng co hơn một nén nhang, cuối cùng Thái Y, với nỗ lực trưng ra bộ mặt không nhẽo, cuốn lấy không rời, Thần Y sư huynh đã buông súng đầu hàng.

“Lần cuối cùng đó!”

“Được rồi, lần cuối cùng.” Thái Y vô cùng hỏi lòng hỏi dạ, nói.

Thần Y hung hăng uống cạn cả bầu rượu, nóng nảy quệt môi, ly khai đình.

Thái Y ở trong đình, lắc lắc bầu rượu trống không cười khở, hắn cũng chỉ dám đối với mình y tử triền lạn đả (quần lấy không tha) cầu y cứu người, sư huynh hắn nói chung cũng là một người trọng tình trọng nghĩa, thế nhưng... y từ trước tới nay không hề biết thứ tâm tư mà hắn dành cho y, nếu là biết, chỉ sợ ngay cả chút phân tình cảm này cũng không thêm để ý.

Thái Y sờ sờ mặt mình, trầm nghĩ, hóa ra khuôn mặt mình trong mắt sư huynh chính là cái dạng: “Mang đi bán còn sợ mất mặt”

Ai, cái tật trông mặt mà bắt hình dong này của hắn đúng là...!

11. Q.1 - Chương 11

Thần Y xưa nay kiêu ngạo đã thành quen, kể cả hoàng đế cũng chả là cái đình gì, không hành lễ, không quỳ thỉnh an, liếc liếc mắt nhìn, mặt nhăn mày nhu, sau đó đuổi hoàng đế ra ngoài, lý do chính là: “Nhìn cái mặt người đã muốn bóp chết tiểu tình nhân của người rồi.”

Tâm can hoàng đế còn đang nằm trong tay người ta, chỉ có thể nén giận, trong ngực đã đem cái tên gia khóa đại bất kính kia đâm chém cả vạn lần.

“Chỉ bằng chút tư sắc này mà cũng dám xuất môn cùng hoàng đế làm loạn?” Thần Y nhìn thấy Tam Nhi, nhíu mày không buồn nói.

“Rau xanh, củ cải, mỗi người mỗi sở thích a.” Thái Y than thở “Hơn nữa, Tam Nhi công tử cũng là một mỹ nhân a.”

Thần Y nâng cằm Thái Y lên, nhìn trái nhìn phải, cuối cùng nói: “Còn không dễ nhìn bằng người”

Thái Y đỏ mặt nha.

Thần Y lười biếng bắt mạch cho Tam Nhi công tử, rồi lúi đầu lưỡi hắn ra nhìn một chút, cuối cùng cở hết y phục của hắn ra nhìn một chút.

Thái Y đứng ở bên cạnh mồ hôi đầm đìa, hoàng thượng, người ngàn lần vạn lần đừng có tiến vào nha.

“Được rồi, vào đi” Thần Y mở miệng gọi người.

Hoàng đế hăng hái xông vào đầu tiên, Thái Y đang định cấp Tam Nhi một cái chăn che thân thể đã bị cởi hết quần áo, nhưng chưa kịp làm.

Hoàng đế vừa nhìn thấy tiểu tình nhân của hắn bị lột sạch xiêm y, nhất thời máu dồn lên não: “Trẫm phải...”

“Tru người cửu tộc...” Thái Y cướp lời, một bên người nhặt một bên giương mắt, ngạo nghễ nhìn: “Người tru đi.”

Hoàng đế nhìn sắc mặt tiểu tình nhân xám xanh như tro tàn, đành run run cắn môi nhẫn nhịn.

“Sách, hoàng đế gì mà hờ tít là đòi tru di cửu tộc, không có tí khí chất hoàng đế, đáng lo, thực sự là đáng lo a.” Thần Y vẫn không biết đường thu liễm, hoàn toàn không kiêng nể ai hết.

Thái Y ở một bên che mặt, bệ hạ a, Tam Nhi công tử còn đang sống dở chết dở, người đừng chọc hắn chứ.

“Ta mỗi ngày khai một đơn thuốc, chiếu theo đơn mà cho hắn uống được, bảy ngày sau sẽ khỏi hẳn.” Thần Y cũng không thèm nhìn sắc mặt hoàng đế giờ còn thê thảm hơn cả sắc mặt Tam Nhi, bắt đầu điềm nhiên khai được.

“Đi sắc thuốc” Ba chữ này của hoàng đế đúng là từ trong cổ họng mà đi ra, cái thần tình này, quả thực như muốn xông tới cắn chết Thần Y.

Thương cảm cho tiểu thái giám, dưới khí thế bức người của hoàng đế, run run lui đi sắc thuốc, tựa như khi con gái xuất giá về nhà chồng, cuống quá vấp chân, té một cái, cũng nhưng chóng đứng lên, run cầm cập ly khai.

Thái Y thấy thế thở dài, sư huynh a, người chính là kẻ đơn nhanh nhanh rồi chạy đi thôi, nếu không chờ Tam Nhi tỉnh lại thì cái mạng nhỏ của người cũng đáng lo lắm đó

12. Q.1 - Chương 12

Hôm nay khi Thần Y cùng Thái Y tới khai được cho Tam Nhi công tử, đã gặp thái phó tới thăm tam đệ.

Thái phó tuổi còn trẻ, dung mạo anh tuấn, lại học thức uyên thâm, chỉ với khuôn mặt kia thôi đã gây cho Thần Y ấn tượng vô cùng tốt, hai người trò chuyện vô cùng ăn ý, Thái Y thì trái lại, một bên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Tam Nhi công tử, thở dài: ai, Tam Nhi a, đại ca nhà người quyền rũ sư huynh nhà ta!!

Tam Nhi còn đang hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

Thái Phó cùng Thần Y đều là người phong nhã, dưới con mắt của Thái Y chính là “trang thập tam thành tính” (làm giả mười ba lần cũng thành quen), hai người tiến hành trao đổi nghiên cứu, giao lưu một loạt cầm, kỳ, thi, họa rồi lại rượu trà, cuối cùng cho ra kết luận: tri âm a.

Thái Y đứng một bên, khóe miệng co quắp, sư huynh a, thật xin lỗi, ta đã lừa người lâu như thế, đến nỗi sống đến từng này người cũng không biết mao tiêm với trà Long Tỉnh khác nhau ở chỗ nào.

Hai người càng nói càng vui vẻ, Thái Y đứng một bên lại càng phiền muộn, cuối cùng không thể nhìn được nữa: Sư huynh, Tam Nhi công tử...

Thái Phó cũng ý thức được đệ đệ nhà mình tương đối quan trọng hơn, đây chính là thành viên quan trọng bậc nhất trong gia đình, có liên quan mật thiết tới việc làm quang vinh dòng họ sau này, vội thỉnh Thần Y khám bệnh.

Thần Y thờ ơ bắt mạch, vừa khai được xong, Thái Y vừa nhìn đã minh bạch, kỳ thực cùng phương thuốc hôm qua không có gì khác biệt lắm, chỉ hoán đổi mấy vị thuốc râu ria.

Cái gì mà phải kê mỗi ngày một thang, bảy ngày tựa khỏi hẳn, căn bản chỉ cần một thang được dùng bảy ngày là được, sư huynh, người ngay cả hoàng đế cũng dám lừa.

Sau khi khai được, châm cứu, khám và trị bệnh xong, Thái Phó tiễn Thần Y ra đi dạo bên ngoài, Thái Y ngồi xổm xuống góc tường, phiền muộn: Sư huynh a, Thái Phó là con cái già, người nghìn vạn lần đừng để hấn lừa đi mất.

Hai người vẫn sóng bước mà đi, trò chuyện vô cùng vui vẻ, Thái Y cầm hòm thuốc theo phía sau, trong lòng buồn bực không thôi.

Quên đi, các người cứ chơi đi, lão tử tự tìm trò vui vậy!

Thái y cảm giận rời đi, về nhà phơi nắng!

Trên đường về nhà, Thái Y vẫn không thoải mái, chính bản thân hấn cũng minh bạch rốt cục xảy ra chuyện gì, chỉ sợ sư huynh chịu không nổi mỹ nhân kế a... Ai, ở cùng thái phó cũng như ở cùng hoàng thượng, đều không phải chuyện tốt đẹp gì.

Bước đi, bước đi, bỗng nhiên trước mặt có hai người cản lối đi, giữa ban ngày ban mặt mà vận một thân hắc y, lại còn che mặt, Thái Y thấy vậy, biết tình hình không ổn.

“Hai vị đây là?” Thái Y mặt nhăn mày nhú hỏi.

Từ tường trên cửa hẻm nhỏ lại nhảy xuống hai người, thế là Thái Y bị bốn người vây quanh,

Đáng tiếc không ai để ý đến câu hỏi của hấn, bắt đầu động thủ.

Thái Y y thuật không tồi, thế nhưng võ công thì không thế, chỉ trong vòng mấy chiêu đã bị chết trụ, đáng giận hơn là bốn người bắt hấn, còn nhét hấn vào một cái bao tải, còn đánh hấn ngất đi.

Kháo, quang thiên nhật hóa lăng lăng Càn Khôn (giữa ban ngày ban mặt), cư nhiên bị bắt cóc giữa đường?? Đây là cái thế đạo điên đảo gì???

13. Q.1 - Chương 13

Thái Y tỉnh, thế nhưng tỉnh rồi hấn lại nghĩ thà rằng cứ hôn mê còn tốt hơn.

“Tỉnh?” Quốc cửu cười tủm tỉm nói.

“Không, ta mộng du đó.” Thái Y nói, sau đó nhắm mắt giả chết.

“Mộng du có thể nói chuyện?”

“Đó là nói mớ thôi.”

“Người cho ta là bại não sao?” Quốc cửu lòi Thái Y đang giả chết dậy, tức giận nói.

Thái Y cười khổ: “Nếu thực sự bại não thì tốt rồi...”

Sau đó Thái Y ăn ngay một cái tát lên mặt.

Quốc cửu, sau khi tát xong Thái Y, tâm tình tốt hơn một chút, sau đó nhẹ buông tay, để mặc Thái Y lăn lại lên trên giường, bản thân hấn ngồi uống trà, nhìn Thái Y bị trối thành một cục, hết như cái bánh chưng béo ú.

“Còn di ngôn gì cần nói không?” Quốc cửu hỏi.

“Giữa ban ngày ban mặt, người cư nhiên cưỡng ép người đi đường, cưỡng đoạt dân nam, thế thì còn gì là vương pháp???” Thái Y nhắm mắt, tâm kiên định, phun ra mấy lời vô cùng chính nghĩa.

“Vương pháp?” Quốc cửu cười nhạt: “Người đã quên ta là ai?”

Thái Y thở dài: “Được rồi, ta biết người họ Vương tên Pháp, nhưng này không phải lý do người cưỡng ép dân nam a.”

“Tha thích” Quốc cữu nhe răng cười.

“Nhưng ta mất hứng...” Thái Y mắt thấy sắc mặt quốc cữu ngày càng âm trầm, liền yếu ớt bổ sung: “Được rồi, người thích là tốt rồi...”

“Nói, người nọ là ai??” Quốc cữu, nhãn thần nhất lộ (mãnh liệt), hỏi.

Thái Y thở dài, hẳn rất muốn nói là không biết, thế nhưng thật đáng tiếc, vấn đề này hẳn lại biết được nhất thanh nhị sở.

“Sư huynh ta, bắt quá hẳn hiện tại đang giúp Tam Nhi công tử giải độc, người nếu như dám động vào hẳn, hoàng thượng tức khắc sẽ không tha người.” Thái Y ra vẻ ăn năn, hết sức phối hợp trả lời. Người có thể đi theo “chơi” sư huynh của hẳn còn chưa có sinh ra đi, hẳn một điểm cũng không cần lo lắng cho sư huynh.

“Thần Y?” Quốc cữu nhú mày hỏi.

“Ân”

Quốc cữu sắc mặt đột nhiên ngưng trọng, nghĩ một hồi, cuối cùng một bả túm lấy vạt áo Thái Y: “Ta động hẳn không được, nhưng người thì ta dư sức động, người cứ chờ xem!!”

Thái Y thở dài: “Ta từ xưa đến nay đều là người rất kiên trì, người cứ từ từ cũng được.”

Trên mặt lại ăn thêm một cái tát nữa.

14. Q.1 - Chương 14

Thái Y bị nhốt trong phòng gia, dựa người vào tường, ngồi chờ ra, người cứu mạng hẳn sao còn chưa xuất hiện đi? Đừng nói là y căn bản vẫn chưa phát giác ra mình mất tích?

Thái Y nghĩ tới khả năng này, bất giác thở dài ai oán.

Thần Y sư huynh a, người nhanh nhanh một chút phát hiện ra sư đệ ta mất tích có được không, đừng có vì bận hàn huyên tâm tình với Thái Phó của nhà người mà đem sư đệ ta quăng mất hút chứ???

Thái Y nhìn hương túi trên lưng một chút, hoàn hảo vẫn còn, nếu cái này mà mất thì sư huynh của hẳn thực sự sẽ không tìm được mất.

Cửa lao mở, đáng tiếc người bước vào lại là người Thái Y tối không muốn nhìn thấy.

Quốc cữu mang theo bộ mặt âm trầm đi tới trước mặt Thái Y.

“Người muốn chết như thế nào?” Quốc cữu lạnh lùng hỏi.

“Sống thọ trăm năm chết tại nhà.” Thái Y trả lời ngay tắp lự.

“Nằm mơ.”

Thái Y thở dài: “Ta nói này, người có muốn báo thù thì cũng phải tìm cho đúng đối tượng chứ, ta hoàn toàn không có liên quan gì nha, nhất không kê đơn cho người, nhị không lợi dụng lúc người gặp khó khăn. Người như thế lại nhằm vào ta, bộ không cảm thấy lương tâm cắn rứt hả??”

“Ta cực kì thoải mái, không cần người quan tâm.”

“Vậy người muốn sao mới chịu??”

Quốc cữu cười nhạt, cạy miệng Thái Y nhét một viên dược vào.

“Ngọt nha” Thái Y nhếch miệng nói: “Cái vị này... Xuân dược??”

Quốc cữu run run môi, cả giận nói: “Người không thể có bộ dạng cùng phản ứng của tù nhân bình thường hả??”

“Ta... ta sợ lắm nha, đại nhân tha mạng cho tiểu nhân ba.”

Ba một tiếng, trên mặt Thái Y lại có thêm vết một cái tát.

Thái Y trong lòng thở dài, cái gã quốc cữu này sao lại thích tát người như thế chứ??

Quốc cữu âm trầm lên tiếng: “Người có tin ta sẽ tha người cho đến khi chân không nhấc nổi?”

Thái Y hô to: “Từ từ, trước hết phải nói cho rõ nha, ta có bệnh hoa liễu, người nếu bị nhiễm thì cũng đừng có tìm ta đòi chịu trách nhiệm đó nha.”

Sắc mặt quốc cữu nhất thời một trận xanh một trận trắng: “Người nghĩ ta tin hả?”

“Người có thể xem thử.”

Ba, lại một cái tát, cái tát này làm miệng Thái Y chốc lát đầy máu tươi, xem ra là cực kì giận dữ.

“Ai cho người đánh hấn?” Âm thanh âm trầm từ cửa địa lao truyền đến, đại môn “Chi” một tiếng, bị đẩy ra, thân ảnh Thần Y trong lúc ngược sáng tỏa ra sát khí thường ngày hiếm thấy.

“Người... người.. người, người làm sao vào được?”

Thần Y cười nhạt, vung tay lên, quốc cữu cả người nhất thời cứng đờ.

“Oa, sư huynh, người từ lúc nào học xong cách không điểm huyết vậy?” Thái Y cả kinh nói.

Thần Y vẫn một bộ mặt lạnh tanh, đi tới trước mặt Thái Y, đôi môi khê khẽ: “Ngu ngốc, đó là điểm huyết bằng ngân châm.”

“Thế ngân châm đó có mở được khóa không?” Thái Y cười hì hì, giật giật cổ tay bị xích sắt cố định trên tường, cứ giơ tay lên thế này làm hấn cảm thấy máu trong người lưu thông không tốt a.

“Loại thủ đoạn hạ cấp của bọn kẻ trộm đó...” Thần Y lạnh lùng nói: “Ta sao có thể học?”

“Vậy... Có mang đao không?” Thái Y đã không cười nổi nữa, không hy vọng gì mà hỏi.

“Cái loại đao kiếm lộng thương người đó, quá lỗ mãng, sẽ tổn hại hình tượng phong lưu nho nhã của ta.”

“Sư huynh a... vậy người có mang theo “Hóa Thi Thủy” gì gì đó không, làm chảy thiết liên cũng được a!!” Thái Y đã muốn khóc lắm rồi, y thật sự tới cứu hấn hả??

“Mang theo nó thì sẽ hỏng áo choàng, ta không cần.”

“Vậy người khả dĩ có thể đi...” Thái Y không buồn nói nữa.

Thần Y khước miệng vương nụ cười nhạt, một cước đạp ngã quốc cữu đang bị điểm huyết, lại dùng một cước dẫm nát khó hạ của người ta: “Chìa khóa đâu?”

Thái Y: Quốc cữu a, nhà người có đoạn tử tuyệt tôn cũng đừng tính sổ sách lên đầu ta nha...

15. Q.1 - Chương 15

Dùng chìa mở khóa, Thái Y tự kiểm điểm lại bệnh tư duy theo quán tính của mình, ai nói mở khóa cứ phải dùng mấy cách thô bạo kia, cứ dùng cái chìa mở là tốt rồi...

“Đi.” Thần Y còn đá thêm mấy cước vào mệnh căn tử của quốc cữu, hồn nhiên không thèm để ý đến đối phương đã đau đến mức há mồm, không phát ra được tiếng nào, gương mặt đã nhăn thành hình dạng của cây cúc hoa rồi.

“Chờ chút.” Thái Y ngồi xổm xuống túm áo quốc cữu “Giải được đâu?”

Quốc cữu liều mạng lắc đầu.

“Không có?”

Gật đầu.

“Tin hay không hiện tại ta mượn người để giải được?” Thanh âm của Thái Y từ kẽ răng mà phát ra, sắc mặt âm trầm.

Quốc cữu gật đầu cũng không được, lắc đầu cũng không xong, vẻ mặt đã muốn khóc.

Hắn hạ được người?” Thần Y hỏi

Thái Y xấy hổ cười cười: “A... Không có việc gì.”

Thần Y túm cổ hắn, bắt mạch liền biết chuyện.

“Sư huynh...”

“Người câm miệng.” Thần Y nghiêng răng nghiêng lợi nói, lời quốc cữu dậy, “ba ba ba ba”, trả hắn bốn cái tát, báo thù cho vết thương trên mặt Thái Ym say đó còn lời ra bình xuân được, cạy miệng hắn ra, dốc cả bình vào, rồi sau đó túm cổ hắn, khóa lại trên tường, còn cái chìa khóa, được Thần Y xem như chiến lợi phẩm, mang đi.

Thái Y ở một bên nhìn thấy mà mặt trừng khẩu ngốc.

“Này...” Thái Y nói không nên lời, hắn không phải không biết cá tính có thù tất báo của Thần Y, đặc tội với người ta cũng là chuyện thường ngày ở huyện, thế nhưng...

“Đi” Thần Y nghe thấy có tiếng bước chân, túm cổ Thái Y bay khỏi phủ quốc cữu.

Thái Y chỉ kịp hướng về phía quốc cữu đang bị khóa trên tường, vẫy vẫy tay chào từ biệt.

16. Q.1 - Chương 16

“Hỗn đản...” Quốc cữu bị treo ở trên tường, chỉ có thể thấp giọng mắng.

Bị tống vào miệng cả một bình xuân được, được tính phát tác vừa nhanh vừa mạnh, quốc cữu khó nhin đành kẹp chặt hai chân ma sát, thế nhưng bộ vi dưới rốn ba tắc kia lại càng ngày càng phát ra lửa nóng.

“Người sao lại thích xuân được như thế?” Thanh âm không kiên nhẫn từ cửa địa lao truyền đến, một thân ảnh cao lớn bình tĩnh dựa người vào cửa.

“Hỗn đản, còn không tới cấp lão tử giải được?” Quốc cữu thấp giọng mắng.

Nam nhân đứng tựa ở cửa, cúi đầu nở nụ cười, chậm rãi đi về phía quốc cữu.

“Người bảo ta thượng ta liền thượng, chẳng phải mắt mặt lắm sao, chủ nhân? “ Nam nhân vuốt ve gương mặt quốc cữu, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm.

Cảm giác ngứa ngáy đến tê dại sau tai khiến cho quốc cữu một đường nhuễn xuống, cắn cắn môi, mặt mày nhăn nhó. Trong ngực đã sớm mắng chửi thậm tệ tên ám vệ nhỏ nhoi mà cũng dám kiêu ngạo thế.

Ám vệ này là do trưởng tử hoàng hậu đưa tới cho hắn. Hoàng hậu từ nhỏ đã thích múa đao đánh võ, phụ thân cũng không có biện pháp kiểm soát nàng, thời gian trước khi vào cung, nàng mới bước chân vào giang hồ tiếng tăm đã vang dội, kết giao không ít bằng hữu, biết đệ đệ nhà mình tính tình thích gây chuyện thì phi mới lưu tâm tìm một ám vệ, bảo hộ hắn chu toàn.

Kết quả, bảo hộ bảo hộ, cuối cùng hộ tới trên giường luôn.

“Người nhanh lên một chút có được không?” Quốc cữu không thể nhịn được nữa, nói, nhưng dưới tác dụng của được, mắng mỗ giận dữ lại nghẹn lại nghe như đang làm nũng.

“Ngày hôm nay không có uống thuốc xổ hay mấy loại thuốc kì quái gì đó ba?” Âm vệ một bên thành thạo dùng chủy thủ xé mở y phục của quốc cữu, một bên tự tiểu phi tiểu hải thăm.

“Không có!”

“Ngoan, rửa ruột hay gì gì đó xét ra cũng có tình thú của riêng nó, thế nhưng làm nhiều ta sợ người chịu không nổi, thế nhưng nếu người cứ khẳng khẳng muốn thì...”

“Cút!” Quốc cữu nhớ tới thảm trạng ngày đó, không khỏi phần nộ công tâm. Mẹ nó, bị hạ được còn chưa tính, chó má hơn lại còn là ở kĩ viện, cái gì cũng không có a!!

“Ta mà cút thì người chỉ có nước ở chỗ này để người ta tới nhìn thôi!” Âm vệ khinh khinh cười một cái, cả mảnh vải cuối cùng cũng từ trên người quốc cữu mà rơi xuống, “Người xác định?”

“Thả ta xuống!” Hai tay bị trói, toàn thân xích lửa khiến hần khổ sở không ngót, hơn nữa ánh mắt ác ý cùng thâm trầm dục vọng của cái tên âm vệ hỗn đản kia càng làm hần giận dữ cùng xấu hổ muốn chết.

“Người không cảm thấy dễ như thế này rất có tình thú sao?” Âm vệ cười, tay đã mò tới phía sau thắt lưng, vuốt một đường xuống dưới.

...

Bị khóa ở trên tường nơi địa lao, hai chân mở rộng, bị nam nhân thượng, cả người tìm không được điểm tựa, chỉ có thể tựa ở trên người tên hỗn đản kia, xuyên qua bờ vai y còn có thể thấy cửa địa lao đang mở rộng...

Hần toàn thân xích lửa còn y quần áo chỉnh tề, hần ý loạn tình mê còn y lãnh tĩnh như không. Cái dạng này, quá là...

Hỗn đản...

17. Q.1 - Chương 17

Bị Thần Y túm trở về Đông Giao biệt cư, tiếp bị bị túm cổ quăng lên giường.

“Cởi” Thần Y khoanh tay trước ngực, lạnh lùng nói.

“A!” Thái Y sửng sốt, người bị hạ được là hần chứ không phải sư huynh nha, hần vì sao lại.... háo sắc như vậy?

“Cởi quần áo” Thần Y khẽ nhếch bạc thần, nhấn từng chữ một.

Được tính đã bốc lên, Thái Y mặt đỏ hồng, thấp giọng nói: “Sư huynh...”

“Dục dũng (bồn tắm) phía sau bình phong có nước lạnh, tự mình cởi quần áo rồi tắm đi.” Thần Y gương mặt vẫn lạnh băng, nói.

“Vì sao lại có nước lạnh...” Thái Y trong lòng nổi lên nghi hoặc.

“Vừa mới chuẩn bị tắm, trời mùa đông lại để lâu như vậy, nước nhanh lạnh, “Thần Y nhú mày nói, sau đó đem một viên dược cho Thái Y: “Là Thanh Tâm Trấn Định, ăn vào sẽ dễ chịu hơn.”

Nói xong đẩy cửa bước ra ngoài.

Thái Y sẫm soi viên dược, sắc mặt thiên biến vạn hóa, thực khó nhìn ra cảm xúc, sư huynh, người nếu trực tiếp đẩy ngã ta xuống giường, ta sẽ rất cảm kích người...

Bất đắc dĩ, chịu đựng một thân khô nóng, cởi hết quần áo bước vào dục dũng, nước lạnh mùa đông khiến Thái Y đông cứng cả người, tắm xong ngày mai kiểu gì cũng bị cảm mất.

Đã bước vào trong nước, thể nhưng thân thể cũng không có gì biến chuyển, cảm giác càng ngày càng khô nóng nhưng Thái Y mơ hồ nghĩ có điểm không ổn, định mở miệng gọi người nhưng không phát ra thanh âm, chỉ có thể dựa vào thành bồn nghiêng răng chống đỡ.

Qua thời gian một chúngr trà, Thần Y trở về , mở cửa vào hỏi: “Đã khỏe hơn chưa?”

Thái Y nghe được thanh âm của Thần Y, xa xôi diệu vợi, như là trong cảnh mộng, nhưng lại không thể phát ra bất kì thanh âm nào.

“Làm sao vậy?” Thần Y lại hỏi.

Thái Y không có phản ứng, Thần Y cảm giác không ổn, trực tiếp bước vòng ra phía sau bình phong, thấy Thái Y ngồi trong đục dưng, sắc mặt đỏ đậm, hô hấp gấp gáp, toàn cơ thể đều phủ lên một tầng hồng nhạt.

Hai ngón tay Thần Y dò xét sau gáy Thái Y, cả kinh: “Tại sao có thể như vậy...”

Thái Y mơ hồ nghe được thanh âm của Thần Y, nhưng phát không ra âm thanh, cảm giác cháy rục trong thân thể như muốn cắn xé hần... Thật đáng sợ.

Thần Y một đường ôm lấy Thái Y phóng lên giường, lại uy hần ăn một viên dược.

Thái Y khẽ nhếch môi, trong miệng phát sinh âm thanh rên rỉ mơ hồ, rất trầm thấp, nhưng cũng rất liêu nhân.

“Xem ra lão Thiên cũng không để ta buông tha người.”

Thái Y tựa hồ nghe được thanh âm của Thần y, nỗ lực muốn mở mắt, trên môi đột ngột truyền một trận lạnh lẽo...

... Tắt đèn...

18. Q.1 - Chương 18

Thái Y khẽ mở mắt ra, Thần Y nằm ở trên người hần, tóc đen rối tung xõa xuống, chạm vào mặt hần. mang theo một cỗ mát lạnh.

“Sư huynh?” Thanh âm của Thái Y đã mất đi cao độ, bởi vì một trận khô nóng dưới thân mà nhất thời tăng thêm tình sắc.

“Ân?” Thần Y khẽ tách môi hần ra, đầu lưỡi trực tiếp tham nhập vào trong vòm miệng của Thái Y.

Thóa dịch (nước bọt), khó có thể nuốt trở vào, theo khóe miệng chảy xuống, âm thanh ô ô thì bị kìm lại ở sâu trong xuống họng, vừa như thở dốc, lại vừa như tiếng nỉ non...

Trên người từ lâu đã không mảnh vải che, cánh tay dài mảnh của Thần Y dọc theo đường cong duyên dáng ưu mỹ kia, chậm rãi hướng xuống phía dưới. Hai điểm đỏ bừng trước ngực Thái Y đã sớm cương, chỉ hơi đụng chạm đã run rẩy dựng lên...

“Ngô, sư , sư huynh...” Thái Y khàn giọng kêu lên, trước mắt một mảnh mờ mịt lung, thể nhưng cảm giác của thân thể lại càng thêm rõ ràng.

Nhũ thủ bị người kia ôn nhu hàm khẩu, tinh tế duyên hấp cùng thiểm lộng, cái loại cảm giác tình sắc cùng dâm uế này khiến Thái Y khó nhin, giây dựa thất lưng, tay đan vào trong mái tóc đen lạnh lẽo của Thần Y , thấp giọng thở dốc.

“Khó chịu?” Thanh âm mang theo tiểu ý của Thần Y truyền đến, cùng với đó là thủy thanh vang lên đầy dâm mỹ.

Hạ nửa người không có gì an ủi đã khô nóng đến mức khó có thể nhẫn nại được, Thái Y hừ nhẹ hai tiếng, hai chân bắt giác mở rộng, quần lầy thất lưng của Thần Y , khó nhin mà ma sát...

“Người thế nhưng thật ra rất nhiệt tình...” Thanh âm làm như cười nhạo của Thần Y cũng lộ ra vài phần tình sắc, Thái Y lại càng cơ khát khó nhịn, ôm chặt lấy cổ Thần Y, chủ động dâng lên đôi môi đã bị khẳng giao đến đỏ hồng.

“A!” Hạ nửa người đứng thẳng bị tinh tế bộ lộ, khoái cảm nương theo trêu đùa mà đến nhưng Thái Y thở dốc không ngừng, thân thể không tự giác mà phối hợp theo, khát cầu càng nhiều động chạm

Nhũ thủ trước ngực cũng không được buông tha, đầu lưỡi nóng ẩm liếm lộng, duyên hấp một khắc cũng không ngừng, đầu nhũ bị văng về bên kia cũng run rẩy dựng thẳng lên, như mời gọi cương chiều. Thần Y làm như không thấy, cứ tiếp tục đùa giỡn một bên, tay lại dọc theo thắt lưng ưu mỹ mà tinh tế của Thái y hoạt hạ xuống dưới, thâm nhập vào trong u cốc đang đóng chặt

Thấm ướt ngón tay bằng bạch dịch tràn ra phía trước, thâm nhập vào tiểu huyết vẫn còn đang đóng kín, cảm giác bị xâm phạm khiến cho Thái Y vốn đang chìm đắm vào trong nhục dục thoáng hoàn hồn, lầm bầm một tiếng, bấp đầu lẳng càng quấn chặt thắt lưng của đối phương hơn, như là kháng nghị phân thân đang không người an ủi.

Thần Y nhân khi cái miệng nhỏ nhắn của hân khê hé ra, ngón tay thâm nhập, càng vào càng sâu, vừa như dò hỏi, lại như đang tìm kiếm cái gì.

Cảm giác kì lạ, thiếu tự nhiên nhưng Thái Y cau mày, cầu nhàu không ngớt, bất mãn định dùng tay tự an ủi chính mình, lại bị Thần Y nhanh tay chặn lại, kéo tay khóa phía trên đỉnh đầu.

“Sư huynh?” Thanh âm Thái Y ngập tràn bất mãn.

Dáng tươi cười của Thần Y lúc này dẫn theo vài phần trêu chọc, bàn tay còn rảnh rỗi tìm đến đúng địa phương, một đường ấn xuống.

“A a a!” Thái Y kêu lên sợ hãi, hạ thân cũng không tự chủ mà phun ra bạch dịch, thóa dịch không kịp nuốt xuống chảy dọc theo khóe miệng, hai mắt mông lung, bờ môi đỏ mọng khê hé ra, mang theo kinh ngạc nhìn nam nhân trước mặt đang cho hân khoái nhạc, nhưng cũng dường như đang nhìn về một địa phương xa xăm nào đó.

Thần Y cúi đầu cười, khê cắn cắn vành tai nóng hổi của Thái Y, thấp giọng nói: “Không nghĩ tới thân thể sư đệ lại có thể đậm đặc tới mức này.”

Thái Y thở hổn hển, cả người không còn chút lực, chỉ có thể từ từ va chạm, cọ sát vào thân thể bên trên.

“Liếm ướt ba!” Thần Y đưa ngón tay thâm nhập vào vòm miệng nóng rực như lửa của Thái Y, nhẹ giọng nói.

Thái Y duyên hấp hai ngón tay mới tiến vào, đầu lưỡi nóng bỏng nhẹ lướt vòng quanh.

19. Q.1 - Chương 19

Thấy không sai biệt lắm, Thần Y rút tay trở về, lần thứ hai thâm nhập vào hậu huyết của Thái Y, một bên hôn lên bờ môi đang khép hờ của hân.

Tiểu huyết không kháng cự như ban nãy, xấu hổ mà bên lên tiếp nhận đầu ngón tay tiến vào, cứ thế, Thần Y từ từ đùa bỡn nơi địa phương nhạy cảm, vừa ấn vừa nhu, thậm chí chỉ tạo lỏng duy nhất một địa phương, Thái Y quả tình chịu không nổi, ô ô lên tiếng cầu xin, vừa đau đớn khó chịu, lại vừa như đang đắm chìm trong cực lạc, dưới thân càng ướt thành một mảnh.

Mắt thấy cũng còn sai biệt lắm, Thần Y rút tay trở về, Thái Y khó nhịn, miệng rên lên kháng nghị, hai chân lại bị bài khai, không môn theo đó mà bày ra trước mắt.

Thái Y đã bị được tính nhập thần, không còn cảm thấy thẹn là gì, nhẹ nhàng rên lên một tiếng, chỉ sau một khắc, vật cứng nóng cháy cực đại kia cứ như thể chen vào trong mật huyết, bành trướng không ngừng.

Thái Y thắm thiết kêu một tiếng, nước mắt đã chực rơi bên gò má, đau đến độ nước nở khóc lên.

Thần Y thấy hấn vô cùng đau đớn, bất đắc dĩ đành ấn binh bất động, cúi người hôn lên bờ môi, bàn tay nhẹ nhàng tinh tế bộ lộng phân thân bởi vì đau đớn mà ử rử cúi đầu của Thái Y.

Khoái cảm tê dại dọc theo cột sống lan khắp toàn thân, Thái Y liền thoáng chốc buông xuống đề phong, hai chân quẩn lấy thắt lưng của Thần Y, thắt lưng cũng không an phận mà vặn vẹo, trong miệng phát sinh từng đợt rên rỉ ngọt ngào.

Thần Y nhân đó tiến vào, thoáng cái đã chạm tới chỗ sâu nhất trong dũng đạo.

Thái Y ngửa đầu, mở miệng, thế nhưng cổ họng lại không phát ra một điểm thanh âm, chỉ có thể cố sức hít thở, trước mắt một mảnh mơ hồ, chỉ có khoái nhục cùng đau đớn trên thân thể là thực, khắc sâu vô cùng, vô pháp lãng quên.

Khi Thần Y dỗ dành hôn lên đôi môi nhỏ, Thái Y cũng dần dần thả lỏng cơ thể, vật chôn sâu trong cơ thể lại bắt đầu loạn động, khởi điểm chỉ là từ tổn ra vào, thấy Thái Y không hề chống cự, bắt đầu hưởng thụ, mạnh mẽ khuấy đảo, mang đến từng trận khoái hoạt tê dại toàn thân, Thần Y cũng không cố kỵ, đỡ lấy thắt lưng của Thái Y, cố sức ra vào.

Thái Y từ lâu vẻ mặt đã đỏ bừng, trong hơi thở đã mang theo vài phần tình sắc cùng dâm loạn, trong miệng cũng ân a không ngừng.

Thần Y còn xấu xa cố ý nhu nhĩ phần thịt non mềm nơi bàn chân Thái Y, đều nhéo đến xanh tím thành một mảng, cũng không quên để ý tới phân thân đã dựng thẳng lên kia.

Khoái cảm phía hậu đình, cùng mặt trước cơ khát tương giao, khiến cho Thái Y cũng không biết được rốt cục bản thân là vui thích hay thống khổ, chỉ có thể ô ô cầu xin tha thứ.

“Nhẹ.. Nhẹ một chút... A!”

Hậu huyết chật hẹp bị mạnh mẽ tiến vào, thoáng chốc đã cuồng dã tới nơi sâu nhất, tê dại cùng khoái hoạt trong cơ thể dấy lên tưởng bức chết người, Thái Y gắt gao cuốn lấy thắt lưng của Thần Y, kẹp chặt không buông.

Thần Y thở dốc, oán hận đem hai chân của Thái Y ấn tới trước ngực, dựa vào trọng lực, khiến ối lần hạ xuống, đều tiến vào nơi sâu nhất.

Thanh âm Thái Y lại càng nhuốm màu dâm loạn, gần như tiếng khóc nước nở, lại khiến cho Thần Y nghe thấy càng thêm hưng phấn, phân thân tựa hồ bị vùi lấp trong cơ thể của Thái Y.

Trải qua quẩn quít giao triền, Thái Y bị giảo phá đến không phát ra nổi âm thanh, chỉ có thể mở lớn miệng, hít thở gấp gáp, tùy ý cho thân người bên trên dốc sức ra vào.

Bỗng nhiên, bên trong dũng đạo một trận nóng bỏng, Thái Y rên lên hai tiếng, hai chân vô lực buông xuôi xuống dưới, dang rộng tứ chi mà thở dốc không ngừng.

Người nọ thể nhưng vẫn không buông tha hấn, vẫn còn gặm nhấm hai điểm hồng trước ngực, một đường tiến xuống phía dưới, Thái Y nỗ lực dụng tia khí lực cuối cùng nhắc chân đẩy hấn, nhưng khi dụng phải thứ thẳng tắp nóng rực kia, liền sợ đến mức hai chân mềm nhũn, trợn mắt nhìn người kia.

Dáng tươi cười của Thần Y thoáng mang theo vài phần tà ác, bàn tay đùa giỡn phân thân đang ử rử của Thái Y, tay còn lại đảo qua môn trốn nơi huyết khẩu, tiểu huyết nóng rực vừa mới bị giày vò một phen, lúc này khê co lại, như mời hấn tiến vào.

“Còn muốn hay không?” Hai ngón tay của Thần y đã tham tiến vào mật huyết, bắt đầu nhuấn ấn địa phương mẫn cảm kia.

Dược tính trong người Thái Y đã muốn bớt mấy phần, trên mặt thể nhưng còn đỏ hơn lúc trước, hồi lâu, y nhắm mắt lại, nhẹ nhàng gật đầu.

Vì vậy, lại thêm một phen điên loạn đảo phượng bị phiên hồng lãng, thanh âm thở dốc không ngừng tràn ra ngoài phòng nhỏ, tăng thêm ân dâm mấy phần tình sắc cùng ám muội.

20. Q.1 - Chương 20

Khi Thái Y tỉnh lại thì đã là buổi chiều, thái dương ngả về Tây, hắn một mình nằm ở trên giường, thờ người ra.

Trên người truyền đến từng trận nhức nhối cùng bủn rủn, còn có nơi nào đó mơ hồ đau.

Bi ăn sống rồi...

Trong đầu Thái Y không ngừng niệm bốn chữ này.

Không biết sư huynh đi đâu rồi, đến bây giờ cũng chưa thấy bóng y đâu. Không phải là sau khi ăn kiên mật tịnh, liền phiêu nhiên đi mất đó chứ.

Mu bàn tay gác trên trán, rất nóng, ngâm trong nước lạnh rồi lại cùng người trên giường điên đảo, muốn không bị cảm cũng khó nha. Nghĩ vậy, Thái Y lại càng thêm bội phục sư phụ, hắn để tốt cùng là làm thế, mới có thể bị người ta thượng xong vẫn có thể sinh long hoạt hổ mà chuồn mất???

Cửa, “chi” một tiếng, bị mở ra, Thần Y bưng được bước tới, thấy Thái Y đã tỉnh, thần sắc thập phần tự nhiên: “Vẫn ổn chứ?”

Thái Y gật đầu.

“Uống thuốc đi.” Thần Y nâng Thái Y dậy, uy dục.

Thái Y rất hợp tác, hé miệng ra uống thuốc, nước thuốc đắng ngắt chạy dọc theo thực quản xuống phía dưới, tiến thẳng tới dạ dày.

Thần Y thần tình lãnh đạm, thế nhưng động tác lại hết sức ôn nhu thay Thái Y lau đi nước thuốc vương bên khóe miệng, cuối cùng, tại đôi môi hắn khẽ lặc hạ một cái hôn.

“Sư huynh...” Thanh âm khàn khàn của Thái Y lộ ra hoang mang cùng bối rối, hắn cũng đã tính toán đến trường hợp xấu nhất, thế nhưng chung quy vẫn nhìn không ra tâm tư của sư huynh hắn.

“Muốn ta chịu trách nhiệm sao?” Thần Y buông chén thuốc hồi, ngữ khí thập phần tự nhiên, ngược lại khiến cho Thái Y càng thêm hoảng.

“...” Đây không phải vấn đề chịu trách nhiệm hay không, mà là...

“Nếu ngươi không muốn, vậy xem như chuyện gì cũng chưa có phát sinh.” Thanh âm Thần Y có điểm lạnh, thậm chí còn mang theo mấy phần xa cách, nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Thái Y một đường kéo tay áo hắn, bất chấp tất cả, nói: “Sư huynh, ta, ta thích ngươi.” Nói xong nhẹ buông tay, nhắm mắt, lại cúi đầu.

Hắn cảm giác thấy Thần Y trầm mặc thật lâu, không rời đi, cũng không nói gì.

Cuối cùng, y lần thứ hai ngồi xuống bên mép giường, khẽ thở dài: “Nhìn ta!”

Ngẩng đầu, chống lại ánh mắt ba đào bất kinh của Thần Y.

“Nhớ kĩ những lời hôm nay ngươi đã nói.” Thần Y nói.

Thái Y gật đầu.

Thần Y bỗng nhiên nở nụ cười, đều không phải nụ cười nhạt Thái Y vẫn thấy... Hắn đã thật lâu khoogn có thấy dáng tươi cười ôn nhu nhường ấy của sư huynh...

“Đã vậy, ra cũng sẽ giữ lời hứa của ta” Thần Y nói

21. Q.1 - Chương 21

“Đã thế, ta cũng sẽ giữ lời hứa của ta” Thần Y nói

“Lời hứa nào?” Thái Y vội vàng hỏi.

Thần Y chỉ cười cười, đứng dậy, bưng bát đi: “Đã quên thì coi như không tính, ly khai hoàng cung đi, theo ta khứ giang hồ.”

Thái Y gật đầu

“Ngủ thêm một chút đi, ta vào cung một chuyến” Thần Y xoa xoa đầu Thái Y, sau đó ly khai.

Thái Y cả người lui vào trong chăn, nhìn Thần Y rời đi, khóe miệng hốt nhiên sinh ra một mặt tươi cười đắc ý.

Nguyên lai sư huynh cũng không bỏ được hần a.

Thần Y như thường lệ tiến cung, cấp Tam Nhi công tử khai được, đối với hoàng đế đang ngồi ở một bên lo lắng nhìn Tam Nhi, nói: “Ta muốn dẫn Thái Y đi”

“Hần đi ai cấp Tam Nhi chữa bệnh?” Hoàng đế không cần suy nghĩ đã cự tuyệt.

“Hần nếu không đi thì hiện tại Tam Nhi cũng không cần trị nữa.” Thần Y cười lạnh trả lời.

“...”Thái dương hoàng đế xuất hiện một hõm sâu, “Hần là người của phụ hoàng, phụ hoàng mới có quyền định đoạt.”

“Bệ hạ người năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi? Quyết chuyện lớn còn muốn chạy về nhà xin chỉ thị lão cha?”

Hoàng đế bạo phát a.

“Vừa lúc sư phụ các người đang ở chỗ phụ hoàng, đi hỏi hần đi.” Tối hậu, hoàng đế như con gà trống chọi thua, ủ rũ. Tam Nhi che khóe miệng cười khê, không may lại đụng phải tay áo tẩm dầu ớt du, nhất thời lệ giăng đầy mặt.

“Thế nào lại khóc?” Hoàng đế ôm vợ mình, bắt đắc dĩ hỏi.

Tam Nhi khó thút thít, nấc lên: “Ta, ta luyến tiếc Thái Y, mấy ngày nay đều là hần bồi bên người ta, ta sợ sau đó ngay cả một người để nói chuyện cũng không có...”

“Đừng khóc, trầm nhượng Thái Phó đến chỗ người là được rồi.”

“Thực sự?” Tam Nhi thoáng cái ngừng khóc.

“Thực sự, thực sự!” Hoàng đế đối với tiểu tình nhân của mình, thực sự là không có cách, che miệng khóc, gân cổ lên khóc, trước mặt hần khóc, sau lưng hần cũng khóc, thực sự là bị hần khóc đến không ra biện pháp rồi, ai bảo bản thân y không chịu nổi khi thấy hần khóc, một điệu nước mắt chảy ra liền giơ tay đầu hàng, Tam Nhi muốn cái gì liền cấp cái đó, nói không làm.. Dù có muốn làm cũng phải nhịn, nếu thực sự nhịn không được, cùng lắm đồ ngon đồ ngọt hần làm, chỉ là sau đó hần lại khóc nấc lên.

Nếu như để hoàng đế biết Tam Nhi của hần là do ai dạy dỗ mà ra. .. Hanh hanh, Thái Phó có tội a.

22. Q.1 - Chương 22

“Đã thế, ta cũng sẽ giữ lời hứa của ta” Thần Y nói

“Lời hứa nào?” Thái Y vội vàng hỏi.

Thần Y chỉ cười cười, đứng dậy, bưng bát đi: “Đã quên thì coi như không tính, ly khai hoàng cung đi, theo ta khứ giang hồ.”

Thái Y gật đầu

“Ngủ thêm một chút đi, ta vào cung một chuyến” Thần Y xoa xoa đầu Thái Y, sau đó ly khai.

Thái Y cả người lui vào trong chăn, nhìn Thần Y rời đi, khóe miệng hốt nhiên sinh ra một mặt tươi cười đắc ý.

Nguyên lai sư huynh cũng không bỏ được hần a.

Thần Y như thường lệ tiến cung, cấp Tam Nhi công tử khai được, đối với hoàng đế đang ngồi ở một bên lo lắng nhìn Tam Nhi, nói: “Ta muốn dẫn Thái Y đi”

“Hắn đi ai cấp Tam Nhi chữa bệnh?” Hoàng đế không cần suy nghĩ đã cự tuyệt.

“Hắn nếu không đi thì hiện tại Tam Nhi cũng không cần trị nữa.” Thần Y cười lạnh trả lời.

“...”Thái dương hoàng đế xuất hiện một hõm sâu, “Hắn là người của phụ hoàng, phụ hoàng mới có quyền định đoạt.”

“Bệ hạ người năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi? Quyết chuyện lớn còn muốn chạy về nhà xin chỉ thị lão cha?”

Hoàng đế bạo phát a.

“Vừa lúc sư phụ các người đang ở chỗ phụ hoàng, đi hỏi hắn đi.” Tối hậu, hoàng đế như con gà trống chọi thua, ủ rũ. Tam Nhi che khóe miệng cười khẽ, không may lại đụng phải tay áo tẩm dầu ớt du, nhất thời lệ giăng đầy mặt.

“Thế nào lại khóc?” Hoàng đế ôm vợ mình, bắt đắc dĩ hỏi.

Tam Nhi khó thút thít, nấc lên: “Ta, ta luyến tiếc Thái Y, mấy ngày nay đều là hần bồi bên người ta, ta sợ sau đó ngay cả một người để nói chuyện cũng không có...”

“Đừng khóc, trầm nhượng Thái Phó đến chỗ người là được rồi.”

“Thực sự?” Tam Nhi thoáng cái ngừng khóc.

“Thực sự, thực sự!” Hoàng đế đối với tiểu tình nhân của mình, thực sự là không có cách, che miệng khóc, gân cổ lên khóc, trước mặt hần khóc, sau lưng hần cũng khóc, thực sự là bị hần khóc đến không ra biện pháp rồi, ai bảo bản thân y không chịu nổi khi thấy hần khóc, một điệu nước mắt chảy ra liền giơ tay đầu hàng, Tam Nhi muốn cái gì liền cấp cái đó, nói không làm.. Dù có muốn làm cũng phải nhịn, nếu thực sự nhịn không được, cùng lắm đồ ngon đồ ngọt hần làm, chỉ là sau đó hần lại khóc nấc lên.

Nếu như để hoàng đế biết Tam Nhi của hần là do ai dạy dỗ mà ra. .. Hanh hanh, Thái Phó có tội a.

23. Q.1 - Chương 23

“Đã thế, ta cũng sẽ giữ lời hứa của ta” Thần Y nói

“Lời hứa nào?” Thái Y vội vàng hỏi.

Thần Y chỉ cười cười, đứng dậy, bưng bát đi: “Đã quên thì coi như không tính, ly khai hoàng cung đi, theo ta khứ giang hồ.”

Thái Y gật đầu

“Ngủ thêm một chút đi, ta vào cung một chuyến” Thần Y xoa xoa đầu Thái Y, sau đó ly khai.

Thái Y cả người lui vào trong chăn, nhìn Thần Y rời đi, khóe miệng hốt nhiên sinh ra một mặt tươi cười đắc ý.

Nguyên lai sư huynh cũng không bỏ được hấn a.

Thần Y như thường lệ tiến cung, cấp Tam Nhi công tử khai được, đối với hoàng đế đang ngồi ở một bên lo lắng nhìn Tam Nhi, nói: “Ta muốn dẫn Thái Y đi”

“Hắn đi ai cấp Tam Nhi chữa bệnh?” Hoàng đế không cần suy nghĩ đã cự tuyệt.

“Hắn nếu không đi thì hiện tại Tam Nhi cũng không cần trị nữa.” Thần Y cười lạnh trả lời.

“...” Thái dương hoàng đế xuất hiện một hõm sâu, “Hắn là người của phụ hoàng, phụ hoàng mới có quyền định đoạt.”

“Bệ hạ người năm nay đã bao nhiêu tuổi rồi? Quyết chuyện lớn còn muốn chạy về nhà xin chỉ thị lão cha?”

Hoàng đế bạo phát a.

“Vừa lúc sư phụ các người đang ở chỗ phụ hoàng, đi hỏi hấn đi.” Tối hậu, hoàng đế như con gà trống chọi thua, ủ rũ. Tam Nhi che khóe miệng cười khẽ, không may lại đụng phải tay áo tẩm dầu ớt du, nhất thời lệ giăng đầy mặt.

“Thế nào lại khóc?” Hoàng đế ôm vợ mình, bắt đắc dĩ hỏi.

Tam Nhi khó thút thít, nấc lên: “Ta, ta luyến tiếc Thái Y, mấy ngày nay đều là hấn bồi bên người ta, ta sợ sau đó ngay cả một người để nói chuyện cũng không có...”

“Đừng khóc, trầm nhượng Thái Phó đến chỗ người là được rồi.”

“Thực sự?” Tam Nhi thoáng cái ngừng khóc.

“Thực sự, thực sự!” Hoàng đế đối với tiểu tình nhân của mình, thực sự là không có cách, che miệng khóc, gân cổ lên khóc, trước mặt hấn khóc, sau lưng hấn cũng khóc, thực sự là bị hấn khóc đến không ra biện pháp rồi, ai bảo bản thân y không chịu nổi khi thấy hấn khóc, một điệu nước mắt chảy ra liền giơ tay đầu hàng, Tam Nhi muốn cái gì liền cấp cái đó, nói không làm.. Dù có muốn làm cũng phải nhịn, nếu thực sự nhịn không được, cùng lắm dỗ ngon dỗ ngọt hấn làm, chỉ là sau đó hấn lại khóc nấc lên.

Nếu như để hoàng đế biết Tam Nhi của hấn là do ai dạy dỗ mà ra. .. Hanh hanh, Thái Phó có tội a.

24. Q.1 - Chương 24

Qua vài ngày, độc của Tam Nhi đã giải xong, án tử tra xét, Hoàng Hậu chủ động nhận tội.

Hoàng đế vì nể tình cảm phu thê, mới đem nàng biếm vào lãnh cung, thế nhưng hoàng hậu thỉnh cầu cũng hoàng đế nói chuyện, đêm đó hai người hòa đàm, cuối cùng, Hoàng Hậu bị biếm làm thứ dân, ly khai hoàng cung.

Lương Nhi, ta hiểu người cho ta là không cam lòng, thế nhưng người không biết, trở thành hoàng hậu không phải mong muốn của ta, ân sủng hay mấy thứ linh tinh khác ta cũng không quan tâm tới. Tâm tư ta... cho tới bây giờ, cũng chỉ đặt ở một mình người.

Về sau, trong đám phi tần thương tâm nơi hậu cung, vô thanh vô tức thiếu đi một người, Lương phi.

Từ đó giang hồ tự tại, cũng thật thoải mái.

Thái Y cùng Thần Y đi gặp Thái Thượng Hoàng cùng Sư Phụ, cuối cùng, Thái Thượng Hoàng cũng phóng Thái Y cùng Thần Y tùy ý rời đi.

Sư phụ chỉ ở một bên bí hiểm cười cười, hỏi vặn quan hệ của hai người.

Thần Y cũng không kiêng dè, thản nhiên nói.

Sư phụ lắc đầu: đáng tiếc cho cái bề ngoài điên đảo chúng sinh của sư huynh ngươi.

Thần Y sắc mặt xanh xám, lời Thái Y rời đi.

Sư phụ cười ha hả, nâng chén lên uống.

Đội hai người đi xa, sư phụ buông chén rượu, hướng Thái Thượng Hoàng cáo biệt.

Ngươi không thể lưu lại sao? Ta cũng đã không còn bao nhiêu thời gian nữa. Thái Thượng Hoàng hỏi.

Ngươi biết mà, tính ta là thế, không thể lưu lại ở bất cứ chỗ nào. Sư phụ trả lời.

Ta nhớ kỹ, ngươi của hai mươi năm trước, không phải như thế này. Thái Thượng Hoàng nói.

Ta cũng nhớ kỹ, ngươi của hai mươi năm trước, cũng không không phải như thế này. Sư phụ nói.

Chúng ta còn có thể giống như trước đây không? Ít nhất trong quãng cuối cuộc đời ta. Thái Thượng Hoàng hỏi.

Sư phụ mỉm cười: Đáng tiếc, hiện tại ta đã không còn dũng khí không sợ cái gì cùng ngày thơ khờ khạo của năm đó nữa rồi. Nhất sinh, nhất thế, nhất song nhân (một đời, một kiếp, chỉ có hai người). Hôm nay nghĩ lại, quả thực cũng chỉ là một câu vui đùa của ngươi thôi.

Nói xong, đem rượu còn sót trong chén uống một hơi cạn sạch, cười ly khai.

Một tháng sau, Thái Thượng Hoàng hạc giá Tây vè, sư phụ cũng không còn trở lại nơi đó nữa.

Thế sự là như vậy, nghĩ lại mà lòng đau đớn, cả ngươi và ta đều tự sống uống, đảo mắt đã hai mươi năm.

25. Q.1 - Chương 25

“Sư huynh, ngươi đã tới tổng đàn ma giáo bao giờ chưa?” Thái Y vừa xuất môn thì đã bị Sư Phụ bán đứng, sung quân tới Thái Y Viện làm Thái Y, chưa từng đi ra ngoài du lịch, Thần Y xuất môn sớm hơn hẳn ba năm, mấy năm nay vẫn hành tung bất định, đi đâu đó cũng nhiều, chỉ là không biết y cùng ma giáo có liên hệ gì không.

“Đã tới, có chuyện cũng nên nói cho ngươi biết.” Sắc mặt Thần Y thoáng chốc âm trầm xuống dưới.

“Chuyện gì?” Thần kinh Thái Y cũng căng thẳng theo, mấy ngày nay hắn vẫn cứ phải cẩn thận từng li từng tí, rất sợ lỡ miệng nói sai cái gì khiến sư huynh tức giận, biết rõ là lo được lo mất như thế này không giống cá tính của mình, thế nhưng hắn cũng rất sợ, mấy ngày này chẳng qua chỉ là một giấc mộng đêm xuân của hắn mà thôi...

“Sư Phụ xuất thân từ ma giáo, nếu truy tận gốc thì đương nhiên Ma Giáo Giáo Chủ phải gọi hắn một tiếng tiểu sư thúc.”

Thái Y nhướng mi: “Vậy Ma Giáo Giáo Chủ phải gọi ngươi là gì?”

“Hắn luôn giáo hoạt trốn tránh vấn đề này.” Thần Y lạnh lùng nói.

“...” Thái Y bỗng nhiên nghĩ tới một vấn đề: nếu như Sư Phụ là sư thúc của Giáo Chủ, như vậy chuyện giữa hai người họ...

Còn có hắn cùng sư huynh...

Nhất oa tử tự sản tự tiêu nha (nghĩa chắc là một thế hệ tự sinh ra tự mất đi, đại loại là không có người kế nhiệm đó), sư môn bất hạnh a

“Vậy. Giáo Chủ đó là người như thế nào?” Thái Y hỏi.

“Thằng điên.”

“Thằng điên?” Thái Y trong đầu lập tức phác ra hình ảnh một tráng sĩ tóc tai bù xù, miệng sùi bọt mép, ngửa đầu nhìn trăng gào thét mỗi đêm.

“Hở tí là ngâm thơ, hơi tí là thổ huyết, khi thanh tỉnh thì ngửa đầu ngắm thái dương cùng nguyệt lượng niệm tên Sư Phụ, khi điên lại điên điên khùng khùng chạy loạn khắp nơi tìm Sư Phụ, quả thực khiến ta nghĩ tới một câu nói.” Thần Y cau mày giảng.

“Câu gì?”

“Người bị thiếu não, không thuốc nào chữa được.”

“...”

Một đường đi tới quan ngoại, hành trình của hai người cũng không có gì khoái hoạt, cùng ăn cùng ngủ, ngay cả phòng cũng chỉ thuê một cái, nghiêm nhiên xem như là hưởng tuần trăng mật, chỉ là khi ngủ hai người không ai động thủ động cước, mạnh ai nấy ngủ, tường an vô sự a.

Lúc đầu nghe sư huynh nói với chưởng quỹ của khách điểm ột gian phòng hảo hạng, tâm tình Thái Y đặc biệt căng thẳng nha, miệng khô lưỡi khô, sắc mặt cũng đỏ lên, kết quả khi tới phòng rồi, Thần Y chỉ đơn thuần bình tĩnh nói: “Ngủ đi!” Thái Y nhất thời, trong ngực trăm mối tơ vò.

Tâm của sư huynh, đúng là như cây kim trong đáy biển a.

26. Q.1 - Chương 26

Ảnh vệ nguyên bản vốn là một sát thủ, đã từng kinh qua những ngày đao khẩu liếm huyết, chẳng biết sống chết ngày mai thế nào.

Sau hắn đi ám sát một nữ nhân, nhưng thật đáng tiếc, thất bại. Cái kia nữ nhân lại không giết hắn, ngược lại, nàng còn cứu hắn.

Nếu như người nguyện ý, ta khả dĩ có thể giúp người ly khai địa phương kia, có muốn hay không cân nhắc chuyện đi theo ta? Nữ nhân hỏi hắn.

Ảnh vệ không có lựa chọn nào khác, trở về cũng là chết, chi bằng thử một lần.

Hắn theo nữ nhân kia, một năm sau, nữ nhân kia vì gia đình ép buộc mà phải tiến cung làm Hoàng Hậu, mà hắn, bị nàng phái tới cho bảo vệ của nàng, một người từ nhỏ đến lớn chỉ biết gây chuyện thị phi, đúng thực là một ngôi sao phiên phức.

“Nếu như thực sự có một ngày hắn khiến người không thể chịu đựng được nữa, người có thể đi.” Hoàng Hậu nói với hắn như thế.

Ảnh Vệ là một người có ân tất báo, vì vậy đã đợi ở bên người Quốc Cữu tới mười năm.

Tiểu Quốc Cữu từ nhỏ đã là một tên hư hỏng. Mười hai mười ba tuổi đã biết nhìn lên nữ nhân tấm, lớn hơn một chút nữa thì bắt đầu đùa giỡn thị nữ có dung mạo xinh đẹp trong nhà, mười năm tuổi khai huân (vào đời), từ đó về sau thượng thanh lâu hạ thuyền hoa vô số, lại còn không kiêng gì nam nữ.

Có đôi khi cũng sẽ lừa một thiếu niên thiếu nữ mỹ mạo trở về, nói lừa gạt là còn nhẹ nha, có đôi khi thậm chí tại bên đường cường thường dân nữ dân nam luôn, ý vào bản thân có một Hoàng Hậu tỷ tỷ, lại thêm một lão cha làm Lại Bộ Thượng Thư, mà làm xằng làm bậy.

Ảnh Vệ cho tới bây giờ cũng không để ý, yên lặng ẩn thân, làm một cái bóng bảo hộ chân chính, nếu như không phải Quốc Cữu khi chơi bời du hí tại Giang Nam đắc tội người trong giang hồ, suýt nữa bị giết thì Ảnh Vệ cũng vĩnh viễn không định xuất hiện trước mặt hắn.

Ngày đó thực sự quá nguy hiểm, thích khách trà trộn trong đám người bỗng nhiên làm laoj, Quốc Cửu cũng có chút võ công, nhưng cũng tránh không kịp, bị thương ở vai, dân thường ở chung quanh cũng lật bỏ nguy trang, cùng hộ vệ giao chiến thành một đoàn, Ảnh Vệ thấy tình thế không ổn, chạy tới điểm huyết làm cho Quốc Cửu hôn mê, sau đó dẫn hân chạy khỏi hiện trường.

Quốc Cửu đi ra ngoài rong chơi hoàn toàn là lén lút, đừng tìm mỹ nhân, tri phủ địa phương căn bản không hề biết tên ôn thần kia đặt chân đến chỗ mình, mà khách điểm bình dân cũng đều bị người ta triệt để giám sát, Ảnh Vệ bất đắc dĩ, chỉ có thể mang theo Quốc Cửu bị điểm huyết hôn mê, giả làm khách làng chơi tự đem theo “Giai nhân” tới ẩn thân tại thanh lâu.

Mắt thấy đã an toàn, Ảnh Vệ lột một tầng hoa phục của Quốc Cửu, giúp hân băng bó vết thương, không nghĩ tới tầng tầng cẩm y hạ xuống, làn da Quốc Cửu vừa tươi sáng vừa nhẵn nhụi, trước ngực điểm hai chấm đỏ hồng, nhìn thấy khiến cho Ảnh Vệ cả người nóng rực, mấy năm nay Ảnh Vệ phải ẩn thân ở một nơi bí mật, thu dọn tàn cục cho cái tên gia hỏa ôn thần này, chính bản thân phải trải qua cuộc sống cấm dục vô cùng thâm, nhớ tới nguyên nhân chính là cái tên gỗ mục thành sự chẳng thấy, bại sự có thừa kia, quả thực lòng Ảnh Vệ dấy lên xung động muốn lấy đủ loại đòn roi ra giáo huấn hân nha.

Lập tức tâm tình bất ổn, Ảnh Vệ hít sâu một hơi, sau đó đánh thức Quốc Cửu.

“Ấn.” Quốc Cửu bởi vì vết thương trên vai đau nhói mà rên rỉ, mở mắt ra lại thấy một nam nhân tuấn mỹ nhang mang theo vài phần đáng sợ đang âm trầm nhìn hân, lập tức cho rằng mình là bị cừu gia bắt được.

“Người là ai?” Cho dù bị nhốt, nhưng Quốc Cửu vẫn không có điểm chịu thua, phô trương thanh thế hỏi: “Người có biết ta là ai không hả?”

Ảnh Vệ bỗng nhiên có chút buồn cười, hân tâm tâm khổ khổ bảo hộ y mười năm, y lại không biết hân là ai.

“Ta là ai không quan trọng.” Ảnh Vệ lạnh lùng nói.

“Ta chính là đương triều Quốc Cửu, người tốt nhất sớm ta ra, bằng không...”

“Bằng không thì sao?” Ảnh Vệ giật giật khóe miệng, không biết nên khóc hay nên cười, hân là tới cứu y, thế nào lại bị hiểu lầm thành bọn cướp.

“Bằng không sau này nếu rơi vào tay lão tử, lão tử nhất định cho người muốn sống cũng không được.” Quốc Cửu khề cần môi, uy hiếp.

Ảnh Vệ cuối cùng nhịn không được, cười ta, tiểu thủ đoạn của Quốc Cửu trong mắt hân thực giống như tiểu hài tử giở trò, ấu trĩ kinh người.

Thấy hân cười ngang ngược như thế, Quốc Cửu nhịn không được có điểm chột dạ.

“Người hiện tại muốn quản sinh tử của mình cũng không thể đâu.” Ảnh Vệ nâng cằm Quốc Cửu lên, Quốc Cửu được nuông chiều từ bé, không ai dám để y chịu chút ủy khuất nào, thế nên lập tức nước mắt tuôn rơi.

Quốc Cửu ngày thường xem tốt lắm, văn văn tú tú, hân vừa khóc lại có thêm vẻ yếu đuối cùng ủy khuất, nếu như không rõ bản tính của hân, chỉ sợ sẽ bị hân qua mặt dễ dàng, thế nhưng dù biết quá rõ tính tình của hân, Ảnh Vệ cũng sưng sốt một chút, hoài nghi có phải mình hạ thủ quá nặng tay không.

Quốc Cửu lại đột nhiên làm loạn, tay phải rút ra chủ thủ giấu trong người, đâm về phía ngực Ảnh Vệ, đáng tiếc chỉ là khoa chân múa tay, hoàn toàn không ra chiêu thức, cổ tay bị Ảnh Vệ bắt được, cổ sức nắm chặt, chủ thủ lập tức rơi xuống giường.

Mặt Quốc Cửu thoáng chốc trắng bệch, quệt mắt một cái, hừ nhẹ: “Muốn giết muốn chém tùy người.”

“Ta không giết người.” Ảnh Vệ đưa mặt lại gần, thấp giọng nói, bên môi lộ ra dáng tươi cười tà ác.

Gương mặt Quốc Cửu thoáng chốc xanh hơn phân nửa, hân cúi đầu nhìn vạt áo bị bài khai, sau đó, một nửa mặt còn lại cũng xanh mét luôn.

Đây gọi là cái gì, dâm giả kiến dâm (=.= dâm tặc gặp dâm tặc)

“Người muốn làm gì?” Thanh âm Quốc Cữu bắt đầu run lên, hần tuy nam nữ không kiêng kỵ, thế nhưng trong đầu chưa từng có ý niệm bị người ta áp đảo, vừa nghĩ tới chính mình bị một nam nhân đẩy ngã, đặt dưới thân...

Thanh âm Quốc Cữu không ngừng run lên, ngay cả thân thể cũng run đến lợi hại.

Ảnh Vệ thấy thúc vị, lấy trêu trọc hần là vui, lấy tay cầm giữ phần trên của hần, tự tiểu phi tiểu nhìn: “Người nói xem?”

Quốc Cữu cánh môi run rẩy, nhãn thần loạn phiêu, như là muốn cầu cứu, đáng tiếc cửa sổ đóng quá chặt, lại thấy nơi này chính là thanh lâu, Quốc Cữu nhất thời minh bạch, chính mình có kẻ đến rách cổ họng cũng chỉ bị xem là “tình thú” mà thôi.

Bàn tay Ảnh Vệ dọc theo cái trần ướt đầm mồ hôi lạnh của Quốc Cữu, hoạt hạ tới khoe miệng run run, rồi lại chậm rãi đi xuống phía dưới, lướt qua hầu kết khe khàng xao động, sau đó trượt vào vạt áo đang buông lỏng.

Quốc Cữu trương liễu trương chủ, nhưng không có phát ra thanh âm, hần biết rõ lúc này hần đang bị thương, cho dù phản kháng cũng không địch lại được, trái lại có khi sẽ nếm chút đau khổ, mẹ nó, ngứa đầu một dao mà rứt đầu cũng một dao, không phải bị người ta đâm một nhát sao, sợ cái gì?!

“Người đang run? Sợ như thế sao?” Ảnh Vệ cúi đầu cười, giải khai đai lưng của Quốc Cữu.

“Người để lão tử nằm trên, lão tử bảo chứng sẽ run lên vì phấn chấn.” Quốc Cữu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Người nghĩ có thể như thế cùng ta ở trên giường?” Ảnh Vệ cười, dùng cây chủy thủ vừa đoạt được xả mở cúc y của Quốc Cữu.

Cuối cùng cũng khai mở đến tầng tiết y cuối cùng, ám ảnh sợ tên đó lỡ tay khiến cho Quốc Cữu sợ hãi nhắm tịt mắt lại.

Làn da trắng nõn hòa thực quả đỏ sẫm như ẩn như hiện khiêu khích thị giác của Ảnh Vệ, y đột nhiên có suy nghĩ, trò vui lần này y quả thực lời to a.

Bởi vì, y bắt đầu thấy thích thú.

Từng đợt hôn điên cuồng nóng bỏng hoạt hạ trước ngực Quốc Cữu, xương quai xanh bị cắn xé mang đến cảm giác tê dại khó nói thanh lời, mà chỉ sau một khác, hồng nhật thù du bị tay người kia bắt được càng khiến Quốc Cữu phải cắn chặt răng.

Cảm giác nhục nhã khi bị kẻ kia đâm loạn mà đùa bỡn khiến cho khoái hoạt càng thêm kịch liệt, Quốc Cữu mơ hồ cảm thấy phân thân dưới rốn ba tắc kia, mơ hồ đã có nhiệt lưu.

Chết tiệt, cái thân thể sớm quen phong nguyệt này thực quá nhạy cảm đi!!!

Y phục đã bị trút bỏ tới tận thắt lưng, tiết khổ bị ném bỏ qua một bên, Quốc Cữu do bị điểm huyết, cả người không dụng được lực, chỉ có thể tùy ý nam nhân kia đùa bỡn thân thể đã quá mức thành thực của hần.

“Ướt a~~” Nam nhân ác ý ghé vào lỗ tai hần, thấp giọng nói, ngón tay thon dài nhẹ lướt quá phân thân ẩn hiện dưới vạt áo, chỉ vài cái trạc lỏng, đã khiến cho Quốc Cữu mặt đỏ tới mang tai, hô hấp không thông.

“Thân thể dâm đang như thế, còn dám nghĩ tới việc áp trụ người khác?” Nam nhân cúi đầu cười, xoay người Quốc Cữu, với tay lấy bầu rượu trên bàn, đổ vào miệng hần...

“Không cần, cái bình rượu đó...” Quốc Cữu kêu to, hần xuất nhập thanh lâu vô số, tự nhiên biết rượu trong thanh lâu hơn phân nửa là có tác dụng thôi tình.

Nam nhân, tại bên kiêu đồn của hần, giảo một ngụm, liếm rượu còn sót lại: “Người sẽ thích thôi.”

Thanh tửu dọc theo khe hẹp giữa hai đùi, tiến vào trong mật huyết đang đóng kín, cảm giác lạnh lẽo, then thùng nhượng Quốc Cữu nhắm mắt lại, toàn bộ gương mặt vùi vào trong chăn.

Ăn chơi nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng bị chim mổ vào mắt rồi, ngày hôm nay chỉ sợ là chạy trời không khỏi nắng.

Quốc Cữu sợ nhất là ủy khuất, bình thường ăn chơi trác táng, kiêu ngạo đã thành tập quán, lúc này bị người ta ăn đến gắt gao, còn bị đùa bỡn như thế, lập tức ủy khuất khóc nức lên bên trong chăn.

Thế nhưng nam nhân vẫn không buông tha hắn, bài khai kiêu đồn xinh đẹp, nơi tư mật bại lộ dưới ánh mắt nam nhân khiến Quốc Cữu càng khóc lớn, một phen nước mũi, một phen nước mắt, thế nhưng vẫn không có tí hiệu quả nào của bộ dáng “Lê hoa đái vũ” mà hắn vẫn tôn sùng.

“Khóc?” Nam nhân trệu trạo, nâng cằm hắn lên, thấy hắn khóc đến mức mắt mũi đều nhăn nhúm lại, liền cười nhạo: “Quả nhiên chỉ biết ăn chơi trác táng.”

“C âm miệng!” Quốc Cữu trong ngực hận muốn chết, thế nhưng trên người không có chút khí lực nào, vết thương lại đang đau, càng nghĩ càng ủy khuất, nước mắt lại rơi xuống như mưa.

“Người thực ra khi khóc, so với khi kiêu ngạo ương ngạnh, lại thêm mấy phần khả ái.” Nam nhân ngoài miệng cười nói, tinh tế đưa tay nhu mở mật huyết của Quốc Cữu, chen sâu vào bên trong tìm kiếm, thăm dò.

Quốc Cữu sợ muốn chết, lại ngoác mồm ra khóc, khóc đến mức Ảnh Vệ cũng thấy phiền.

“Người dám khóc nữa, ta trực tiếp vào luôn.” Ảnh Vệ nhắc Quốc Cữu dậy, phân thân nóng rực đã để ngay tại kẽ hở giữa hai đùi Quốc Cữu.

Quốc Cữu run run, lắc đầu quầy quầy, nước mắt lập tức bị ngăn lại, thăm thương nhìn Ảnh Vệ: “Người thả ta đi, ta thề sau này sẽ không truy sát người, ta thề.”

Nam nhân cười nhạo, bàn tay, tại bên trong vạt áo bán mở của Quốc Cữu kháp một cái.

Quốc Cữu kêu thảm một tiếng, nước mắt lập tức rớt xuống, lại sợ hãi vật vẫn đang túc trực bên hông hắn, chỉ có thể ủy ủy khuất khuất kèm tiếng khóc.

Hắn bị ủy khuất lại không dám nháo loạn, trong chốc lát, Ảnh Vệ còn tưởng hắn như con thỏ ngoan ngoãn hiền lành, đáng tiếc chỉ là người dưới mái hiên không thể không cúi đầu,, sau này nếu như để hắn trả thù... A, tên này thế nhưng là độc xà đó nha...

Đã đâm lao thì phải theo lao, không bằng cứ ăn kiên mật tịnh, coi như thù lao ười năm khổ cực vậy, từ nay về sau đại gia ta lại lưu lạc giang hồ, cũng xem như thống khoái.

Ảnh Vệ lần thứ hai cầm lấy rượu, hai ngón tay hơi mở ra lối đi vào nơi tư mật, cảm giác bị dịch thể băng lãnh tiến nhập thực sự vô cùng dị dạng, Quốc Cữu cắn chặt răng không lên tiếng, ngực đã đem tên hỗn đản kia XXOO đến chết. Mẹ nó, nếu rơi vào tay lão tử, xem lão tử có thao chết người không.

Mật huyết đã hơi ươn ướt, thời điểm nam nhân rút ngón tay về thậm chí còn chảy ra chút rượu trong suốt. Mật huyết bị động chạm, dày vò, sớm chuyển màu hồng nhạt, nam nhân này, chắc chỉ còn có chỗ đó là địa phương duy nhất còn thuần khiết ba.

Phân không rõ là rượu tính hay được tính, Quốc Cữu cả người nóng đến khó chịu, cọ cọ trong chăn, phân thân đứng thẳng cùng vải chăn ma sát, khoái hoạt tiến đến làm cho hắn không biết trời trăng, lằm bằm rên rỉ, tóc đen xỏa tung, thân thể tuyết trắng ẩn hiện bên trong tiết y hồng sắc, đúng là một điểm cảnh bậc nhất, hoạt sắc sinh hương.

Cái tên này đúng là trời sinh đâm đặng, nam nhân trong ngực chửi bừa một tiếng, đưa tay lôi hắn ngồi xếp bằng trên người mình, một tay còn đang tinh tế nhu lỏng nơi mật huyết, vừa nhu vừa quải, sáng khoái đến mức Quốc Cữu rên rỉ không ngừng, cả người tựa ở trên thân nam nhân mà thở dốc.

Quốc Cữu mơ màng, hai mắt nhắm lũng, ngồi vắt trên thân nam nhân, vắn vẹo thất lưng, thực sự là một bộ dáng dập phồng đáng, muốn tìm bắt mẫn mà.

“Muốn thì tự mình đến đi” Nam nhân ác ý đùa bỡn nộn huyết của Quốc Cữu, thế nhưng không đi vào.

Quốc Cữu đã sớm nhịn không được, mật huyết cương dương thực sự vô cùng khát vọng có cái gì hưng hăng nhồi nhét, khát khao đã sớm chiến thắng cái gọi là xấy hổ, hấn nâng thất lưng loạn cộ, nhưng tìm sai địa phương, khó chịu đến mức khóc nức lên.

Ảnh Vệ bị cái tên yêu tinh phóng dăng câu dẫn đến hưng khí bùng bùng, chung quy nhịn không được đỡ lấy thất lưng hấn, ngấm ngay phân thân đã đứng thẳng của mình mà ép xuống.

Tiểu huyết đã tuy ẩm ướt mở ra, nhưng vẫn rất khó khăn tiến vào, Quốc Cữu bị cái vị trí nửa vờ cùng đau đớn nơi mật huyết làm cho khó chịu vô cùng, vòng eo càng xoay lợi hại hơn, còn ở trước ngực nam nhân vừa véo vừa cắn, khóc âm liên tục.

Nam nhân tà cười, tại phân thân nóng rực của Quốc Cữu khắp vài cái, Quốc Cữu thất lưng liền nhũn xuống, nhất thời ngồi yên.

“A...” Khóc âm ngân dài mang theo mị ý tiêu hồn, đau đớn cùng khoái cảm quẩn quýt cùng một chỗ, như muốn đem Quốc Cữu nghiền nát ra.

Quốc Cữu đau đớn vô cùng, ô ô khóc nức lên, một cử động nhỏ cũng không dám.

Ảnh Vệ thấy hấn đau thật sự, cũng không cố ấn thất lưng hấn mà tới, trái lại ôn nhu ve vuốt phân thân hấn, cần thần trạc lộng, thưởng thức, cảm giác được phân thân mềm nhũn của hấn lại một lần nữa đứng lên, lúc này mới nâng thất lưng hấn, bắt đầu luật động.

“Ân.. a... Ngô...” Quốc Cữu ôm chặt lấy cái cổ của nam nhân, ngân lên, khoái nhạc áp đảo đau đớn, ma huyết chẳng biết từ lúc nào đã bị giải khai, hấn chủ động đem chân tách làm hai, thậm chí chính mình vịn vẹo.

Quả nhiên là dâm đảng thành tính, thế nhưng, con mẹ nó sao lại thoải mái thể chứ. Nam nhân bị nội vách vừa nóng vừa chặt cấu hấn làm cho thiếu chút nữa tiết đi ra, không khỏi ở trong lòng thâm mắng.

Nghĩ là nghĩ vậy, nam nhân cũng không có buông tha Quốc Cữu, liên tục bốn cột nhũ đầu cùng phân thân hấn, trước sau đều bị tiến công, Quốc Cữu nhịn không nổi rên nhẹ một tiếng, tiết đi ra.

Nam nhân dù “công tác” bận rộn, nhưng vẫn ung ung đưa tay chấm lấy chút dịch thể trắng đục kia, đưa tới bên đôi môi hồng nhuận của hấn: “Ném thử vị đạo của chính mình ba”

Quốc Cữu vô thức đưa đầu lưỡi liếm qua, nhãn thần mơ màng thuận theo cử động, hòa với thần tình lãng dăng, khiến Ảnh Vệ từ đầu đến chân căng cứng, mạnh tay đẩy Quốc Cữu ngã xuống giường, nâng cao chân hấn, cố sức tiến vào.

“A a a... Nhẹ chút... Ngô, ân... Dụng lực một chút... a” Quốc Cữu vừa đau vừa sướng, quẩn chặt tại thân nam nhân đang rong ruổi chinh chiến trên người hấn, kêu lên phóng dăng, phân thân vừa bắn quá lại bắt đầu ngóc đầu lên.

Nam nhân trọng trọng làm hơn mười hiệp, cuối cùng tiết ra. Tiểu huyết bị tinh dịch nóng hổi thấm ướt, Quốc Cữu cũng lần thứ hai bắn, vô lực nằm trên giường thở dốc, thương thể trên vai cũng bắt đầu đau.

“Cút ra ngoài!” Mây mưa qua đi, thần trí Quốc Cữu dần dần thanh tỉnh, càng cảm giác được phía sau đau muosonc hết, thế nhưng thứ chết tiệt của nam nhân kia vẫn còn ở bên trong, không khỏi mặt đỏ tới mang tai, quất.

“Thực thư thái, luyện tiếc a...” Nam nhân cúi người, nhẹ nói.

“Cút!!”

“Làm xong liền trở mặt?” Nam nhân liếm nhẹ lỗ tai hấn, thấp giọng nói: “Thế nhưng chẳng phải người cũng đã rất tận hứng? Quả nhiên là thân thể này dâm đảng đã thành quen rồi!”

Quốc Cữu giận tới mức mặt đỏ bừng, con mắt mang theo tầng hơi nước mờ mờ, tàn bạo nhìn nam nhân kia, hận không thể xả thịt hấn ra.

Nam nhân chỉ cười, đùa giỡn nhũ thủ cùng phần thân hấn. dư vị cao trào ban nãy còn chưa tiêu biến, Quốc Cữu chỉ giãy dụa một lúc, cả người đã lại nhiệt lên, trong miệng cũng tăng tăng rên rỉ.

Phân thân của nam nhân cũng ngạnh lên, động đậy trong tiểu huyết ẩm ướt lại nóng như lửa, quả nhiên là tư vị tiêu hồn a

~~...

...

..Nếu viết tiếp thì thực sự sẽ có 4000 từ H mất, để gương mặt của đại gia không biến sắc, tắt đèn nha~~...

...

...

Khi Quốc Cửu tỉnh lại thì vẫn còn đang ở thanh lâu, chính là gian phòng kia, thế nhưng nam nhân kia đã không còn thấy bóng.

Tiết y trên người đã thay một bộ mới, thân thể cũng sơ tẩy qua, chỉ là lúc đứng lên vẫn mơ hồ đau đớn.

Y không có giết mình?

Quốc Cửu nghi hoặc, nhưng càng nghĩ càng không ra manh mối, chỉ có thể từ bỏ, rời khỏi thanh lâu, cầm lệnh bài đi gặp Tri phủ địa phương, có tri phủ che chở, cũng không sợ lại gặp bất trắc.

Ảnh Vệ từ xa theo sát hẩn.

Đi hay không đi? Hẩn suy nghĩ thật lâu, nhưng vẫn không tìm ra đáp án.

Mà thôi, nói cho cùng cũng không có chỗ nào để đi, không bằng lại đi bên người hẩn một hồi.

Cứ như vậy, Ảnh Vệ lưu lại.

27. Q.1 - Chương 27

Thần Y cái gì cũng tốt, chỉ có điều độc mồm độc miệng, Thần Y cái gì cũng tốt, nhưng mà mắc bệnh trông mặt đoán người, Thần Y cái gì cũng tốt, chỉ là chữ viết xấu không lời nào tả xiết...

Ai, ở trên cũng chỉ là mấy lời làm nhảm thôi

~~Trên giang hồ, ai ai cũng biết Thần Y tên là Diêm Vương Kiến (gặp Diêm Vương).

Người người đều nói hẩn tên này đặt chuẩn xác vô cùng a, mặt lạnh, phúc hắc, lời nói ác độc, cộng thêm lòng dạ sắt đá, nói không cứu là không cứu.

Đã từng có người hận hẩn tận xương, nhằm gây một hồi náo động, hành động nhỏ mà ảnh hưởng to, đã thừa dịp đêm khuya nguyệt hắc phong cao, một thân một mình nhẹ nhàng mang theo ba thước bạch lăng lẳng lặng treo cổ trên cành cây đại thụ hướng Đông Nam, trước gia môn của Thần Y. Phát hiện cảnh cây trước gia môn có một người, Thần Y nhượng một hạ nhân dắt con khuyển tên là Vượng Tài ra, vỗ vỗ đầu nó nói: Vượng Tài, ngày hôm nay thêm cơm, có thịt ăn a

~~Vì vậy Vượng Tài vô cùng vui vẻ ăn đến no nê.

Thế nhưng các đại hiệp giang hồ tính trăm phương nghìn kế, ý đồ muốn Thần Y chữa thương, giải độc cho bọn họ, ngay cả loại sự tình như đả thông hai huyết Nhâm Đốc cũng muốn tới quấy rầy Thần Y luôn. Cuối cùng Thần Y bị phiền tới tức chết, tại chính tường vây quanh nhà dùng bút lông viết: Thiện nhiều Diêm Vương Kiến giả sát vô xá' (Tự ý quấy nhiễu Diêm Vương Kiến, giết không tha!)

Các vị đại hiệp nhờ thế mới biết được đại danh của Thần Y, vì vậy liền đổi từ trực tiếp tới cửa thành bái thiếp (đưa thiếp xin diện kiến), mấy tấm bái thiếp thông thường thường mở đầu như thế này: Thần Y Diêm Vương Kiến tôn kính...

Thần Y mới nhìn tới đây thôi, đã thở hển hển.

Không ai biết vì sao Thần Y thỉnh thoảng chịu nhận bái thiếp, thế nhưng nhận xong lại càng cổ quái hơn, thiếp mới mở ra, mặt nhân gia đã co rúm lại, co rúm xong lập tức lạnh lùng phun ra một từ “CÚT”.

Vì vậy người người nhà nhà đều nói: Thần Y quả nhiên không giống người thường.

Thế nhưng các vị đại hiệp không sờn lòng đổi chí, người trước ngã xuống, người sau đã chen vai thích cánh tiến lên.

Một ngày Thái Y ở trong Thái Y viện, nghe mấy lão thái y bàn chuyện sư huynh hần, mở mồm ngậm miệng đều là : Diêm Vương Kiến thế nọ, Diêm Vương Kiến thế kia...

Thái Y vò đầu: Kỳ quái, sư huynh đổi tên từ lúc nào thế, hần không phải họ Diêm, tên một chữ Hiện sao?

Quái a! Quái a

~Vì vậy cố sự này nói cho chúng ta biết, thanh sảng , một nét gọn gàng viết ra chữ tốt thật là việc trọng yếu vô cùng a....

*Chú thích về dòng chữ viết trên tường nhà Thần Y:

– Đây là dòng chữ người ta đọc được.

– còn đây là dòng chữ anh í định viết

Tên ông í là Diêm Hiện – , thế nhưng do chữ ổng quá xấu, chữ hiện bị người ta đọc nhầm thành hai chữ: chữ Vương – và chữ Kiến – .

Thế nên tên ổng từ Diêm Hiện đổi thành Diêm Vương Kiến (gặp Diêm Vương)

28. Q.1 - Chương 28

Sáng sớm hôm nay, Thái Y tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã thấy Thần Y ngẩn ngơ nhìn hần, lập tức bốn mắt nhìn nhau, hai người đều không chớp mắt.

“Sư huynh!” Thái Y nhỏ giọng muốn hỏi hần có chuyện gì.

Thần Y cũng đứng dậy, thản nhiên nói: “Đứng lên đi, nên rời đi rồi.”

Trên vai chỉ khoác hờ một tấm áo mỏng, sư huynh hần, không dám nghĩ khi quần áo không chỉnh thì thanh thanh đơn bạc, mái tóc dài lộn xộn buông tới thắt lưng, lại có một cổ phong tình biếng nhác.

Đáng tiếc đẹp đến đâu thì đẹp, tâm tư vẫn thật khó lường.

“Sư huynh” Thái Y ôm chần ngồi dậy, khê cằm môi, quyết định đem mọi chuyện ra nói rõ, bọn họ như bây giờ, thực sự khó xử vô cùng.

“Àn?” Thanh âm của Thần Y lộ ra giọng mũi nồng đậm, hần miễn cưỡng xoay người lại, một đôi mắt phượng sắc bén thẳng câu lên, nhìn chăm chăm Thái Y.

Chúng ta, hiện tại gọi là gì?” Thái Y cúi đầu không dám nhìn hần, chị sợ vừa nhìn thấy hần, sẽ không tự chủ được mà lùi về vỏ ốc của mình, qua một đêm thì tính một đêm thôi.

Vẫn là như thế này a, chỉ cần có thể thấy hần là tốt rồi... Cho dù hần không thích y, cũng chưa từng để tâm lưu ý tới y, y khả dĩ vẫn có thể chịu đựng được. Bởi vì, y kì thực, chưa từng có được bất cứ thứ gì.

Thế nhưng mọi chuyện không giống với ngày xưa, một lần có được, sẽ khiến người ta tham lam, khát cầu càng nhiều, càng nhiều...

Thần Y trầm mặc một lúc lâu, nhàn nhạt phun ra hai chữ: “Tình nhân.”

“Có thật không?”

“Đương nhiên là thật!”

Thái Y mạnh mẽ ngẩng đầu lên, thấy Thần Y vẫn nhìn hấn không chớp mắt.

Cổ lấy toàn bộ dũng khí bò đến bên mép giường, ôm lấy thắt lưng của sư huynh, nhẹ nhàng cọ qua cọ lại, quả nhiên, sư huynh cũng không phải hoàn toàn không phản ứng.

Thái Y nhỏ giọng lẩm bẩm: “Sư huynh, nguyên lai người cũng không phải Liễu Hạ Huệ.”

“Người từ đâu học tới cái này?”

“Ồ chỗ Sư Phụ nhìn riết thành quen rồi.”

“Cái lão yêu nghiệt đó!” Thần Y cúi đầu chửi một câu, giật lại tay Thái Y, gần như thô lỗ mà hôn cắn.

“Không phải... nên... nên đi rồi sao?” Thái Y bị hôn đến khó thở, tiếng nói gián đoạn.

“Ngày hôm nay nghỉ ngơi.”

Nhìn đói thật lâu a, ~ cho nên, giờ ăn bù~

29. Q.1 - Chương 29

Tới biên cảnh rồi, liền tới gặp Tướng Quân lão nhị của phủ Thừa Tướng.

...

“Người nói Tam Nhi là tự nguyện theo tên cầu hoàng đế đó?” Tướng Quân trừng “Mắt Hổ”, “Tay Gấu” tức giận đập bàn.

Kỳ thực Tướng Quân là một thanh niên lạnh lùng nghiêm nghị, chẳng qua lúc này có vẻ hơi quá khích mà thôi.

Còn có, loại ngôn từ như “cầu hoàng đế” này nó, tùy tiện nói cũng có thể bị kéo ra ngoài chặt đầu đó nha.

“Tướng Quân...” Bạch y Quân Sư đứng ở một bên nhu nhu thái dương, nhắc nhở hấn.

Tướng Quân giận quá: “Lão tử ta tần tần khổ khổ thay hấn thủ biên cương, đánh man di, hấn lại không nói không rằng đã trộm mất lão Tam nhà ta, hấn không sợ lão tử ta phế lão nhị của hấn sao???”

“Tướng Quân...” Quân Sư lộ ra thần tình bất đắc dĩ, thực tổn hại tới bộ dạng thư sinh nho nhã của hấn, thế nhưng gặp phải một tên thượng cấp như thế này thực sự là... Ai.

“Mẹ nó... bức lão tử trở về chém chết hấn mới được đúng không, hảo, lão tử ta lập tức mang binh trở về bức vua thoái vị.”

“Tướng Quân!!” Quân Sư từ nãy giờ vẫn cười khổ cuối cùng đã không thể nhịn được nữa, đập bàn, giương mắt trừng Tướng Quân.

“...Được rồi, việc này để sau này bàn bạc kĩ lại.” Dáng vẻ bệ vệ của Tướng Quân nhất thời bị đè bẹp.

“Ân? “ Quân Sư dài giọng, âm cuối vô cùng nguy hiểm, cao vút lên.

“... Nhà ta đời đời đều trung liệt, tự nhiên sẽ không bao giờ làm ra chuyện gì tổn hại đến uy danh thánh thượng.” Tướng Quân chậm rãi ngồi lại xuống ghế, buồn bã nói.

“Đây là tự nhiên” Quân Sư rốt cục nở nụ cười, “ Tướng Quân cũng chỉ là vì gần đây lời đồn đãi quá sức kinh khủng mà tức giận, mong hai vị thứ lỗi.”

Thái Y nhân cơ hội này đem hai bức thư cho Tướng Quân cùng Quân Sư, hai người vừa bóc thư ra nhìn, thần sắc vô cùng trái ngược.

“Hôn quân...” Tướng Quân lại nhỏ giọng chữ một tiếng: “Cũng không biết Tam Nhi sao lại bị hấn lừa...”

Thần Y ngồi một bên uống trà nói: “Thương phải Tam đệ nhà ngươi, cầu hoàng đế cũng coi như xui xẻo đi.”

“Ngươi có ý gì?? Đệ đệ có chỗ nào không xứng với tên hôn quân đó?” Tướng Quân thật vất vả lắm mới bình tĩnh được, lần thứ hai tàn bạo đập bàn.

Thái Y vội vàng hòa giải: “Ý tứ của sư huynh là Tam Nhi công tử tấm lòng nhân hậu, nhất định có thể khuyên bảo đệ hạ cần chính ái dân.”

“Cầu hoàng đế nếu dám đối Tam Nhi không tốt, lão tử liền cho hấn biết thế nào là bất hảo.” Tướng Quân cảm giận nói.

Mặc kệ là hai người các người, ai không cho ai sống khá giả, cuối cùng Tam Nhi cũng khó sống nhất.

Haiz, Cậu anh vợ một bắt cóc con trai người, cậu anh vợ hai muốn lấy mạng người, Tam Nhi công tử ni? Có thể khóc cho người điên luôn. Đệ hạ a, người làm hoàng đế cũng thật uất ức quá đi~

30. Q.1 - Chương 30

Thần Y cùng Quân Sư chơi cờ, Thần Y quân đen, Quân Sư quân trắng, chung cuộc, quân trắng sớm áp đảo toàn cục, thế nhưng chỉ vậy mà không công, quân đen bị chặt đứt đội hình, khó có thể tính kế, chỉ có thể giãy dụa.

“Thua!” Thần Y thở dài, ngón tay giờ thật lâu phía trên bàn cờ cũng thu trở về, đại thế đã mất.

“Đa tạ.” Quân Sư mỉm cười.

“Thế cờ vừa rồi, quả thực là không ai có thể vượt ra ngoài lòng bàn tay phải của tiên sinh a” Thần Y tán thưởng.

“Thần Y quá khen.”

“Đương nhiên, tiên sinh kỳ nghệ vô song, tất nhiên là thiên hạ vô địch thủ.” Tướng Quân ở một bên nói chen vào, nhìn cái bản mặt tí tởn đắc ý kia, người ta còn tưởng kẻ thắng không phải quân sư mà là hấn.

“Thế nhưng ta xem tiên sinh sắc mặt tái nhợt, hô hấp ngắn, tứ khí hư tổn, sợ là bệnh lâu ngày khó chữa,, không bằng nhượng tại hạ bắt mạch thử một lần?” Thần Y nói.

Quân Sư đậm đậm nhất tiếu: “Nếu vậy, làm phiền Thần Y.”

“Thế nào?” Tướng Quân ở một bên vội hỏi.

Thần Y không thêm để ý tới hấn, hướng Quân Sư nói: “ Tỳ (lá lách) hư khí nhược,... tỳ thuộc thổ, thận thuộc thủy, thổ khác thủy, tỳ hư không khỏi sẽ làm tổn thương thận, mà thận thuộc thủy, tâm thuộc hỏa, sẽ bị thương tâm phế, mà tiên sinh khi sinh ra đã có bệnh cũ chưa lành, sau này nếu không cẩn thận , lao lực sẽ khiến khí tổn hại... Nói chung, chứng này cần cẩn thận điều dưỡng, chớ miễn cưỡng lao lực quá độ...”

Quân Sư cười khở gật đầu: “Ta sẽ chú ý...”

“Có thể khiến Quân Sư mệt thành như thế, Tướng Quân như người cũng nên cáo lão là vừa.” Thái Y không mặn không nhạt, nói với chiếu tướng.

“Cáo lão?”

“Nếu như ngươi muốn, tự tử cũng được, xà nhà trước mặt, cành cây Đông Nam ở bên ngoài, chính là tìm một đêm nguyệt hắc phong cao, len lén treo cổ đi thôi, đừng để ai thấy là được.” Thần Y vừa viết đơn thuốc, vừa nói.

Thái Y ở một bên lúng ta lúng túng, cười không được mà muốn không cười cũng khó, ngược lại, Quân Sư ở một bên cười tủm tỉm, cười đến mức Tướng Quân cả người nổi da gà.

31. Q.2 - Chương 31

Khi hai người ly khai quân doanh, Thái Y vẫn nhiều lần căn dặn Quân Sư phải theo đơn thuốc do sư huynh khai, đều đặn uống thuốc, y sẽ trở lại kiểm tra.

Quân Sư mỉm cười gật đầu, nghĩ thầm chỉ mong quân y phụ trách sắc thuốc sẽ không vì chữ viết ngoáy gà bay chó chạy kia mà bốc sai thuốc, dẫn tới hần tuổi trẻ chết sớm, đi đời nhà ma.

Tướng Quân ở một bên thề sống thề chết sẽ giám sát.

Thần Y nói Tướng Quân người chỉ cần sớm một chút treo cổ lên cây là tốt nhất, như vậy tiên sinh có thể khỏi lo rồi.

Kế tục hướng ma giáo thẳng tiến.

Ma Giáo mà, thông thường sẽ ẩn núp ở trong thâm sơn rừng rú, thích phong cách RP (Roll Playing – game nhập vai) thì sẽ là vách núi, khe đá nơi núi non trùng điệp, không thích RP thì sẽ bày đầy cơ quan trận pháp, bước ba bước liền đi tong cái mạng. Nói chung, đều không phải địa phương mà người bình thường có thể đi.

Thế nhưng các đại hiệp chính đạo luôn nhìn ma giáo không vừa mắt, luôn luôn kéo bè kéo cánh tới, muốn cùng nhân sĩ ma giáp luận bàn một chút, một người đánh không lại thì một đám đi, một đám đánh không lại thì một đoàn kéo tới.

Người người nhà nhà tiến quân không một mảy, mặc cho Ma Giáo Giáo Chủ vì giáp chiến không ngừng nghỉ, bị thương khá nặng, tay che miệng, một ngụm tiên huyết phun ra, giậm chân bình bịch quát: “Nhân gia ta không chơi nữa!!”

Các đại hiệp bạch đạo cả người tê dại, sấm chớp trong lúc đó lóe lên làm hoa mắt, cho nên khiến cả đám người bỏ lỡ cơ hội truy kích, mắt mở trừng trừng nhìn tiên nhiệm Giáo Chủ uy vũ hùng tráng, nhân ã đại tiêu thất ngay trước mũi.

Sau đó, binh tôm tướng cá đều nhao nhao biểu tình, nói là khẩu vị quá nặng, chống đỡ không được a

~~Sau đó nhật báo giang hồ đã thuyết minh lại chuyện này như sau: Quyết chiến đỉnh XX, kế hoạch bao vây tấn công ma giáo, bởi vì Ma Giáo Giáo Chủ nói năm chữ mà tuyên bố thất bại. Binh tôm tướng cá, các người cũng quá kém cỏi đi! Thiên Lôi Địa Lôi, Muộn Lôi chỗ nào chả có, các người mỗi người tay đều cầm một quyển tiểu thuyết võ hiệp YY, thế mà vẫn không học được giữ bình tĩnh sao??

So với Đông Phương Bất Bại càng thất bại hơn chính là một kẻ võ công siêu phàm, uy vũ cường đại thể nhưng sự nghiệp lại không “to” bằng Đông Phương Bất Bại.

Được rồi, chỉ là mẩu chuyện cười nhạt nhẽo mà thôi.

Kỳ thực câu này, là do Sư Phụ của Thái Y nói.

Nói về Sư Phụ của Thái Y cùng Thần Y, cũng chính là sư đệ của tiên nhiệm Ma Giáo Giáo Chủ, nhỏ hơn hần chừng mười tuổi, Sư Phụ từ nhỏ đã là một tên tiểu tử mỹ mạo nhưng nhược chất, nam nữ già trẻ đều hạ gục không tha, làm cho sư huynh – tiên nhiệm Ma Giáo Giáo Chủ, cũng là bạn thanh mai trúc mã của y chịu áp lực lớn vô cùng.

Bởi vì giáo chủ là một tráng sĩ, phúc, ý của ta chính là một anh giai có bộ dạng thực cường tráng a

~~Tiên nhiệm Giáo Chủ mỗi khi đi cùng sư đệ, tổng hội sẽ có cảm giác được làm cha

~~Lớn lên uy vũ không có gì không tốt, hiện tại nam nhân cùng nữ nhân yêu thích con giai cường tráng cũng không phải ít, thế nhưng bị kịch chính là tiền nhiệm giáo chủ – tráng sĩ của chúng ta lại có lại có trái tim của thiếu nữ a ~~ chính là một trái tim trong suốt mỏng manh như thủy tinh đó

~Tiền nhiệm giáo chủ khi không nói lời nào, là một anh giai cool vô đối, còn khi nói chuyện a~~, lại là sát khí.

Đại sát khí a

32. Q.2 - Chương 32

Xong Tiền Nhiệm Giáo Chủ, giờ ta nói tới Đương Nhiệm Giáo Chủ, người giữ ngôi vị Giáo Chủ hiện nay chính là đệ tử duy nhất của Tiền Nhiệm Giáo Chủ, lúc mới bước vào sư môn là một tiểu suất ca mặt mày trầm ổn, đến lúc xuất môn thì lại trở thành một tên tiểu tử điên điên khùng khùng.

Nguyên nhân ư, cùng gã sư phụ thân nam nhi, trái tim nữ nhi của hắn không thể không có liên quan a

~~Kỳ thực không chỉ mỗi mình Đương Nhiệm Giáo Chủ, toàn bộ giáo chúng dưới công phu hủy hoại trường kì của Tiền Nhiệm Giáo Chủ, đều đã luyện được ỉnh một tấm lòng bao dung vô bờ bến, một đôi mắt vô cùng cứng cỏi, còn có một thân nội công thượng thừa... bởi vì, bọn họ... trung bình mỗi ngày sẽ phải chịu nội thương hai lần, xuất huyết trong ba lần, trốn vào một góc tự chọc mắt mình bốn lần, mỗi tháng bởi vì áp lực quá lớn, còn muốn lột sạch quần áo chạy lông không trước mặt bàn dân thiên hạ để xả stress.

Mà tiểu Giáo Chủ, là đệ tử duy nhất của Tiền Nhiệm Giáo Chủ, vậy đương nhiên sẽ càng thêm bị thảm.

Trong mười năm, hắn chịu đủ loại hủy hoại của Tiền Nhiệm Giáo Chủ, chỉ có tiểu sư thúc ôn nhu mỹ lệ của hắn là người duy nhất thấy hắn cũng không bắt hắn luyện công, không chọc mắt hắn, còn giúp hắn trị thương. Tiểu sư thúc rất ít khi lưu lại ma giáo, thế nhưng mỗi lần trở về sẽ mang theo nhiều đồ ăn ngon tới cho hắn. Vì vậy, tại tâm linh non nớt của giáo chủ đã để lại ấn tượng không thể xóa nhòa.

Tiểu sư thúc là một mỹ nhân, tiểu sư thúc là người tốt, tiểu sư thúc chính là một người cực kì tốt a

~~Ai, mỗi tình đầu của thiếu niên lại mất trong tay một lão yêu nghiệt.

Trong mắt Giáo Chủ nhỏ tuổi, tiểu sư thúc chính là hiện thân của thánh mẫu (lắm, sai lắm a~), mãi cho đến khi...

Khi sắp xuất sư môn, Giáo Chủ đã hướng tiểu sư thúc tỏ tình...

Tiểu sư thúc im lặng nhìn hắn thật lâu, thở dài: ngu ngốc, người thực chất không biết ta là cái dạng người gì.

Giáo Chủ nói: Ta biết sư thúc là người tốt.

Tiểu sư thúc cười to, cười đến độ liêu xiêu lão đảo, liên nước mắt cũng rơi ra ngoài, ôm ngực ho khan.

Được rồi, ta cho ngươi nhìn xem, ta là cái dạng người gì. Tiểu sư thúc cười, vạch vạt áo ra, bờ ngực trắng ngần như bạch ngọc giờ đây phủ đầy hồng ngân xanh tím.

Giáo Chủ ngây người, hắn tuy rằng không có kinh nghiệm, thế nhưng cũng hiểu được dấu hôn rải khắp bờ ngực kia có ý tứ gì.

Tiểu sư thúc cười nói: ngu ngốc, ta sẽ không vì bất cứ nam nhân nào mà lưu lại, người nói ta dựa vào cái gì mà ở lại vì người?

..

..

Vì vậy, Tiểu Giáo Chủ ôm mặt khóc nức nở, chạy đi, hô lớn: không phải, đây không phải sự thực.

Thiếu niên ngây thơ trong một đêm đã trưởng thành, đây gọi là sức mạnh của thất tình a

~~Tiểu sư thúc ngay cả một chút ôn nhu của người tốt cũng không cho Tiểu Giáo Chủ, ngay trong đêm thu thập hành trang, biến mất không thấy bóng, cùng nam nhân nào lên giường cũng không sao cả, thế nhưng y không muốn làm hại một hài tử tiền đồ vô lượng a.

Không muốn? Phi, muộn rồi!

Ba năm trôi qua, chờ cho Sư Phụ Thái Y trở về ma giáo, dự lễ tang của sư huynh, Tiểu Giáo Chủ đã biến thành một nam nhân giết người không chớp mắt, thủ đoạn độc ác, tàn nhẫn lạnh lùng.

Giáo Chủ nhìn thấy tiểu sư thúc, câu đầu tiên chính là: Ta của bây giờ, đã đủ cho người lưu lại chưa?

33. Q.2 - Chương 33

Tiểu Giáo Chủ không chế võ công của tiểu sư thúc, tịch thu mấy thứ chai lọ linh tinh hắn mang theo, đem y giam lỏng.

Bị nhốt nửa tháng, tiểu sư thúc phát điên luôn, đập vỡ tất cả đồ đạc trong phòng, túm cổ áo Giáo Chủ, rống lên: Người thả lão tử ra!

Giáo Chủ dùng ánh mắt ôn nhu mà đau thương vô hạn nhìn tiểu sư thúc, nói: Người không nên trở về, nếu đã về, thì đừng hy vọng có thể ly khai!

Tiểu sư thúc cả giận, nói: ở chỗ của người, ngay cả một tên thủ vệ cũng không thèm đưa mắt nhìn ta, vừa thấy ta liền bỏ chạy, không có nam nhân lão tử sống không nổi!!!

Nói thừa, Giáo Chủ đã sớm hạ lệnh, ai dám nhìn thẳng vào tiểu sư thúc lập tức bị móc mắt, chứ đừng nói tới dám cho y câu dẫn.

Giáo Chủ nói: lẽ nào ta không phải là nam nhân? Nói xong, một đường đẩy ngã tiểu sư thúc, cởi bỏ y phục của y.

Tiểu sư thúc chậm rãi khép mắt, thở dài: ta chỉ xem người như hài tử mà thôi.

Giáo Chủ hai mắt hằn tơ máu, một đao chân khí bốc phát khiến hắn rơi vào trạng thái điên điên khùng khùng, thập phần thô bạo, xé bỏ y phục, thượng tiểu sư thúc nhà hắn, thượng xong lại ôm tiểu sư thúc một thân thương tích thăm hại mà khóc rống, khóc đến mức cả tim gan đều vỡ nát ra.

Tiểu sư thúc suy yếu mà cười: người hiện tại đã hiểu chưa, ta chỉ là một tên tiện nhân ai cũng có thể thương, thích người như ta chỉ là tự mình tìm khổ mà thôi.

Giày vò lẫn nhau nửa năm, bệnh điên của Giáo Chủ ngày càng nghiêm trọng, khi thanh tỉnh thì chỉ im lặng nhìn tiểu sư thúc, nhân thân kia vừa yêu thương vừa đau xót; khi điên thì ôm ấp tiểu sư thúc không chịu buông tay, ngay cả khi tắm cũng không cho y rời khỏi tầm mắt, thời điểm lên giường lại càng một phen giày vò thống khổ, hắn khi thô bạo dâng lên thì ngay cả tiểu sư thúc thân kinh bách chiến kinh nghiệm dạn dày cũng không chịu nổi. Tiểu sư thúc nói muốn đi, hắn lập tức phun một ngụm máu tươi, xem tình hình đó, còn chưa chờ tiểu sư thúc đi ra khỏi đại môn ma giáo, hắn đã thổ huyết bỏ mình rồi.

Sau nửa năm, Thần Y sau thật lâu mới thu thập được tin tức của Sư Phụ, tới ma giáo, giúp Sư Phụ chạy thoát ra ngoài.

Tiểu sư thúc lưu lại một phong thư, nếu như Giáo Chủ dám bước ra ngoài ma giáo một bước, y liền tự sát, đại gia ta cá chết lưới rách (cả hai bên cùng chết)

Giáo Chủ cứ thế mà phát rồ phát dại, khi thanh tỉnh thì quay qua ngâm thơ xuân hoa thu nguyệt, thơ ngâm đều là nỗi oán hận trách hơn của tiểu thư các, ai uyển thê lương không sao kể xiết, nếu không thì lại viết thư, từng phong, từng phong cấp tiểu sư thúc, khiến cho người đưa tin của ma giáo lâm vào cảnh chân

không lúc nào chạm đất, một sùi bọt mép ra luôn; khi điên lên thì hú hét , đâm đá tả hữu hộ pháp cùng các đường chủ, chạy đi tìm tiểu sư thúc, chạy đến trước đại môn thì dừng lại, tiểu sư thúc không muốn thấy hắn, chỉ cần hắn dám bước ra ngoài một bước chân, bọn họ từ nay đời đời cách biệt. Hắn biết tiểu sư thúc nói được là được, cho dù thần trí không tỉnh táo cũng không dám vi phạm câu kia của tiểu sư thúc, sau cùng, hắn rút kiếm chém sập đại môn, đại thụ xung quanh đều bị chém ngang thân, Giáo Chủ nhìn trời xanh hét lớn, mang theo con mắt đỏ ngầu quay bước trở về.

Thế mới biết, chữ tình chính là sai lầm lớn nhất của con người.

34. Q.2 - Chương 34

Hàng năm, vào ngày giỗ của tiền nhiệm Giáo Chủ, tiểu sư thúc đều sẽ trở về, nhìn thấy Giáo Chủ cũng chỉ nhân nhạ một câu hảo, chỉ thế cũng khiến Giáo Chủ vui suốt ba ngày, khoe miệng không sao hạ xuống được, buổi tối sẽ chạy tới phòng của tiểu sư thúc, bỏ nhào vào người y.

Tiểu sư thúc bắt đắc dĩ thở dài: người không thể thương người khác sao?

Giáo Chủ bày ra vẻ mặt vô lại: ta chỉ muốn thương người!

Vì vậy , vô lại công thắng mềm lòng thụ, lại một lần nữa trải qua một đêm lặn lội...

Cứ như vậy... kéo dài.

—————oa, quay về với nhân vật chính của chúng ta, che mặt, trợ lý lại phát điên nữa rồi—————

Trần nhỏ phụ cận ma giáo gần đây vô cùng náo nhiệt , bởi vì giang hồ nhân sĩ cứ N năm một lần, tụ tập dưới chân núi, chờ đợi tân minh chủ hô một tiếng hiệu lệnh, liền chung vai sát cánh lên núi , cùng ma giáo đánh nhau.

Vì thế cho nên, khách sạn bình dân nơi trần nhỏ này thỉnh thoảng sẽ đông nghẹt, giang hồ đại hán đứng đầy nhà. Đội ngũ tiểu nhị cứ gọi là kinh hồn táng đảm, bởi vì lo sợ, không biết các vị đại hiệp tay đao tay kiếm lúc nào phát điên, sẽ rút kiếm chém đôi cái bàn, sau đó âm u nói một câu kinh điển : “Đồ ăn quá kém, LÀM LẠI!!”

Vì vậy , cần phục vụ cẩn thận a

~~Thái Y cùng Thần Y vừa bước vào khách sạn bình dân thì đã bị hơn mười đôi con ngươi nhìn chăm chú không chớp mắt, người người nhà nhà nhìn chằm chằm hai người, có người còn đang cầm đũa gấp miếng đậu hũ, cư nhiên không kịp vỡ miếng đậu, hảo công lực a

~~Thái Y bị những ánh mắt long lanh lóe sáng kia dọa một trận, vô thức lui một bước, kéo kéo cánh tay Thần Y, nhỏ giọng hỏi làm sao vậy.

Thần Y lạnh lùng đứng đó, một thân lãnh khí đập lại hơn mười đôi mắt lấp lánh kia.

“Là Diêm Vương Kiến!” Có người nhận ra Thần Y.

Mi mắt Thần Y nhú một chút, làm như không nghe thấy gì, túm Thái Y tìm một chỗ ngồi xuống, bình tĩnh ăn.

Người ngồi cùng bàn với hai người bọn họ, cũng chính là cao thủ gấp đậu không vỡ kia, thanh niên tài tuấn, hần lễ độ tự giới thiệu một chút, biểu đạt một chút kính trọng của bản thân đối với Thần Y.

Thần Y vừa nghe tên của hắn, thoáng ngẩng đầu lên nhìn hắn một cái: “Nguyên lai là Minh Chủ.”

Minh Chủ mỉm cười: “Bản thân bất tài, không nghĩ tới ở chỗ này có thể nhìn thấy Diêm Thần Y, còn vị này là?”

“Người của ta.” Thần Y nhân nhạ nói.

Thái Y rất nhanh, mặt đỏ hồng.

Đáng tiếc, Minh Chủ không có linh hội thấu đáo ý tứ thâm sâu của câu “Người của ta” vừa rồi a~~ thuần túy chỉ nghĩ Thái Y là một gã được đồng , còn gật đầu cười với Thái Y.

Minh Chủ khi cười rộ lên thật là ôn nhu nha~

35. Q.2 - Chương 35

Đêm đó Thái Y cùng Thần Y lần theo mật đạo sau núi về tới tổng đàn ma giáo.

“Sư huynh a, người nói vì sao ma giáo cứ đời đời phải ở tại mấy cái chỗ chổ ăn đá gà ăn sỏi thể này huh??” Thái Y khi cùng Thần Y đi men theo con đường nhỏ, nhin không được hỏi.

“Đất rộng sẵn có, giá cả phải chăng.” Thần Y trả lời.

“Chúng ta , sau này cũng mua một gian biệt thự trên núi nha.” Thái Y tủm tỉm cười, kiến nghị, nhà của sư huynh ở mùa hè thật tốt đi, thể nhưng mùa đông mà ở thì sớm muộn gì cũng bị phong thấp cả đám.

“Ma Giáo giữ đất, làm sao cho người tùy tiện thổi gió Tây Bắc a~ (ý nói là tự tiện)” Thần Y nói.

“..” Chả trách người người nhà nhà đòi tấn công Ma Giáo, nguyên lai là vì quyền sử dụng đất a.

Haiz, đúng là một căn nhà hại chết người

~Trở lại ma giáo, Thần Y vừa nhìn dường như đã quen, tóm bừa một tên hỏi Sư Phụ ở đâu, tên gác cửa ngượng ngùng đỏ mặt, nói lúc này Giáo Chủ cùng tiểu sư thúc của giáo chủ không tiện tiếp khách.

Không đợi tên gác cửa mặt đỏ nói hết lời, tiếng rên rỉ đêm xuyên không khí truyền tới đã khiến hai người nhất thời minh bạch.

“Huynh đệ, cực cho người quá” Thái Y vỗ vỗ bả vai tên gác cửa, đồng tình nói.

Tên gác cửa cúi đầu e thẹn xua tay: “Vì giáo chúng mà tận lực a.”

Thái Y nghiêm túc, quay đầu đối Thần Y nói “Ta nghĩ ma giáo thật sự là một nơi thực tốt.”

Thần Y cũng rất nghiêm túc đáp lời: “ Ngoại trừ việc thuế giá trị gia tăng cùng thuế thu nhập cá nhân có hơi cao.”

“ ... ”

Thấy thời điểm không thích hợp, hai người cũng không thể làm gì khác là để ngày mai gặp Sư Phụ, Thần Y ở nơi này cũng có một gian phòng riêng, liền lôi Thái Y , đóng cửa, cùng nhau phi lên giường.

“Người kêu lớn một chút, nghe lão yêu nghiệt kia kêu rên là ta “lên” không nổi.” Thần Y vẽ mặt vô cùng bất mãn.

Thái Y là loại người kín đáo a, cho dù có ở trên giường hanh hanh ô ô thì cũng không giống Sư Phụ nhà mình, kêu đến phóng túng như thế, muốn hấn kêu lớn giọng thực sự là làm khó nhau rồi.

Thể nhưng nếu là Sư huynh nhà mình yêu cầu...

Thái Y kêu thử một chút, Thần Y vẽ mặt bi tráng vô cùng, nói: “Quên đi, người tốt nhất là câm miệng cho ta, kêu như thế áp lực thực lớn a.”

36. Q.2 - Chương 36

Ngày tiếp theo, mắt hai người đều thâm quầng, vẻ mặt uể oải, nhìn quanh bốn phía, một đám giáo chúng vành mắt đồng dạng đen thui, ngáp ngắn ngáp dài tuần tra đi ngang qua.

Thái Y bỗng nhiên nghĩ, biết đâu Sư Phụ của hắn chính là gián tói do võ lâm chính đạo phái tới, một người liền có thể đem toàn bộ ma giáo làm cho thất điên bát đảo, cả đám người cứ nhì là vừa uống quá liều ngũ thạch tán vậy. Nếu như lúc này Võ Lâm Minh Chủ đem người đánh tới, tin chắc ma giáo tận diệt là điều không cần bàn.

“Mặt trời lên cao, có thể đi gặp Sư Phụ rồi.” Thần Y ngồi trong đình, uống xong ấm trà thứ ba, du du nói.

“VẬY ĐI THÔI.” Thái Y nói.

“Người trước tiên đứng dậy, rời khỏi người ta đã.”

“ĐƯỢC RỒI ĐƯỢC RỒI...”

Thái Y chậm rãi đứng dậy, cả người vẫn ngẩn ngơ, đi theo Thần Y tiến vào trong nội viện của Giáo Chủ.

Thần Y bày ra bộ dạng lễ độ hiếm có, gõ cửa, bên trong cánh cửa truyền ra âm thanh biếng nhác: “Vào đi.”

Đẩy cửa vào, Giáo Chủ và tiểu sư thúc đều ở bên trong. Giáo Chủ đang lột vỏ nho, đút cho tiểu sư thúc thân yêu của hắn, mà tiểu sư thúc thân yêu kia, vẻ mặt thỏa mãn, khẽ nhếch môi, hàm răng khê cắn, quả nho lập tức bị làm thối.

“Tiểu sư thúc, hạt nho nhỏ ra vẫn tốt hơn.” Giáo Chủ ôn nhu khuyên nhủ.

“Nuốt vào cũng không chết được.” Tiểu sư thúc lười biếng cười cười.

Thế là Giáo Chủ liền rút chủy thủ ra, bắt đầu công cuộc bỏ hạt nho, tiểu sư thúc thì hứng thú nhìn hắn, nói chung không ai để hai người Thái Thần vô mắt.

“Sư huynh...” Thái Y kéo kéo tay áo Thần Y.

“Người nếu như mong chờ ta lột vỏ bỏ hạt nho cho người, vậy thì người có thể tắm rửa rồi về ngủ đi.” Thần Y nói.

“Sư huynh, ta là muốn hỏi người có muốn ta cũng như thế đút người ăn?” Thái Y “e thẹn” nói.

“Ma giáo thực sự là một nơi học tập cách làm vợ tốt nha, ta quyết định ở đây ngốc thêm vài ngày.” Thần Y vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Phi...”

37. Q.2 - Chương 37

Hai người cứ thế, mắt mở trừng trừng, nhìn Giáo Chủ hết sức ôn nhu lột vỏ bỏ hạt, đút cho Sư Phụ ăn hết cả một đĩa nho to đùng, sau đó mới lưu luyến đi ra, lưu lại thầy trò ba người nói chuyện.

Sư Phụ vẫn bày ra một bộ dạng lười biếng vô cùng, nửa người rúc vào trong chăn gấm, vạt áo nửa mở, lộ ra hồng ngân xanh tím, dấu vết lộ liễu bày ra không chút nào che giấu. Nhưng thật ra Thái Y, liền tưởng tới chuyện tới hôm quan, không khỏi có chút xấu hổ, quay mặt không dám nhìn Thần Y.

“Chuyện gì?” Thần Y kéo Thái Y ngồi xuống, hỏi.

Sư Phụ cười cười, thần tình biếng nhác mang theo một tia mỉa mai hoặc lơ đãng.

Thần Y nhíu mày: “Người chính là nhanh nhanh nói cho xong, không thì cái tên ngoài cửa kia sẽ vọt vào mắt.”

Thái Y khẩn trương nhìn chăm chăm phía ngoài cửa, dường như đứng ngoài cửa là một con sói đói khát lâu ngày vậy, cách một tấm ván cửa vẫn có thể cảm nhận được sát khí bức người a

~~Thế nên mới nói, người điên có năng lực phân biệt tình địch cực kì thấp cùng cố chấp vô địch thiên hạ là vô cùng đáng sợ, nhất là khi tên điên đó còn thích ăn dấm chua.

“Dưới Bất Tư Nhai của ma giáo đang giam giữ một vị cố nhân của ta, họ Lan, giáo quy cấm giáo chúng tự ý đi vào Bất Tư Nhai, ngay cả Giáo Chủ cũng không được, ta mặc dù tưởng nhớ y nhưng vẫn là bất lực. Ta cùng với cố nhân có viết thư qua lại, hần vô công tàn phế, gân tay cũng đã đứt, tuy rằng sau đó có nổi lại, thế nhưng không hoàn hảo, mấy ngày gần đây nghe nói thân thể hần đang từ từ suy yếu, vì sư vô cùng tưởng nhớ, các người hãy thay ta đi xem một chuyến, giúp hần điều dưỡng thân thể một phen.” Khi Sư Phụ nhắc đến cố nhân, liền thu hồi lại vẻ thờ ơ cùng biếng nhác, biểu tình dần trở nên ngưng trọng: “Bất quá hai người phải nhớ kỹ, bất luận hần hỏi gì cũng không được trả lời, chỉ cần nói là ta không cho phép.”

Thái Y giật giật ống tay áo Thần Y, nói nhỏ bên tai: “Gian phu?”

Thần Y bình tĩnh trả lời: “Thông dân.”

Sau đó hai người cùng đưa mắt nhìn đại môn, quả nhiên, chỉ một giây sau, Giáo Chủ đã đập cửa xông vào, nhào vào bên người tiểu sư thúc, ôm chặt không buông tay, dính chặt như con đĩa vậy.

“Ngoan, thực sự chỉ là bằng hữu mà thôi, nếu là gian phu, ta có thể mặc hần sống chết sao?” Tiểu sư thúc cười cười nói, vỗ vỗ vai Giáo Chủ.

“Thật không?”

“Ân, là thực.”

“Vậy người có đúng hay không, cũng không thêm oán sống chết của ta?” Giáo Chủ ngẩng đầu, si ngốc nhìn chăm chăm tiểu sư thúc, trong mắt tuôn trào ái tình ai oán.

“Đứa ngốc, ta làm sao mặc kệ người được.” Tiểu sư thúc lại cười, vỗ vỗ gương mặt hần.

Giáo chủ kích động a, nhào tới mà hôn.

Thần Y nhú mày, lôi Thái Y đi ra, còn tốt bụng đóng đại môn lại.

Để cho tên yêu nghiệt kia chết ở trên giường đi

38. Q.2 - Chương 38

Được giáo chúng dẫn đường, hai người đã tới được Bất Tư Nhai trong truyền thuyết.

“Người nọ ở dưới đáy Bất Tư Nhai.” Giáo chúng chỉ chỉ ngón tay xuống vách núi mây khói lượn lờ, nói.

Thái Y sắc mặt nghiêm trang, hỏi: “Có đường nào khả dĩ thông xuống phía dưới không?”

Giáo chúng vô cùng thật thà, lắc đầu: “Không có.”

“..Vậy làm thế nào đi xuống dưới?”

“Nhảy.” Giáo chúng lôi ra một sợi dây thừng to bản, thuận thực buộc vào thân cây, sau đó ném cho hai người.

Thái Y nhìn Thần Y, Thần Y vẻ mặt vẫn bình tĩnh, một tay cầm sợi dây, một tay ôm lấy thắt lưng Thái Y, nhượng Thái Y ôm chặt chính mình, sau đó nương theo vách đá đi xuống.

Hàn khí bay lên từ đáy nhai luồn vào quần áo, Thái Y thấy có điểm lạnh, lại đối với vách núi dường như không có đáy sinh ra sợ hãi, gắt gao ôm chặt lấy Thần Y không buông tay.

Cuối cùng cũng đến nơi. Chân chạm được xuống mặt đất ổn định, Thái Y cũng buông tay, áy náy nhìn gương mặt đã muốn hóa xanh của Thần Y.

“Sư huynh, ta không cố ý ôm chặt như thế đâu.” Thái Y cúi đầu nói.

“..” Thần Y nhu nhu huyết thái dương, liêu xiêu lão đảo tiến về phía trước.

Thái Y sợ hãi không chú ý, sẽ sảy chân ngã xuống thủy đầm hai bên đường đi, liền đi nhanh lên phía trước kéo hẳn.

“Nguyên lai, hàn khí là từ thủy đầm này mà ra.” Thái Y cảm giác được hàn khí từ thủy đầm tản mát ra từng đợt, không khỏi cảm thán.

“Có người tới” Thần Y dừng cước bộ, nói.

“Ai?” Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng truyền tới.

Một thân bạch y, tóc dài đen buông xõa, cả người tản mát ra vẻ phiêu dật xuất trần, tựa như tiên nhân bị đầy xuống thế gian, nhưng bởi vì một cặp mắt phượng vĩ kiều, làm cho quanh thân y thêm một phần yêu mị.

“Các hạ chính là Lan công tử?” Thần Y hỏi.

“Là ta.” Người nọ chấp tay sau lưng mà đứng, thần sắc bề ngạo (kiêu ngạo).

“Chúng ta phụng mệnh Nhậm thần y tới đây, vì tiền bối chữa thương.”

“Quân Sảng?” Người nọ ngạc nhiên, hỏi lại: “Hắn là gì của các ngươi?”

“Sư Phụ.” Thần Y đáp.

“Không nghĩ ta bị nhốt tại Bất Tư Nhai đã mười năm, vậy mà vẫn còn có người nhớ đến ta.” Người nọ cười lớn, thở dài một tiếng, xoay người bước đi.

“Phong hoa tuyết nguyệt đông lưu khứ, Bất Tư Nhai để liễu tàn sinh.” *

Thanh âm người nọ từ phía xa xa truyền đến, mang theo vẻ tịch liêu đến thê lương, càng làm cho bóng lưng của hắn cô độc đến cực điểm.

Mười năm, mười năm thanh xuân niên thiếu đều hoang phí ở đây Bất Tư Nhai, cô độc một mình. Bình an của người kia, sinh tử của người kia, không hay không biết... Ngay cả chính bản thân mình, dường như cũng đã quên.

39. Q.2 - Chương 39

Hai người đi theo Lan công tử, tới trúc lâu hắn ở bấy lâu nay, một tòa lâu hai tầng, thanh nhã giản đơn, cũng chỉ có một mình hắn ở.

Thần Y bắt mạch, thăm bệnh , còn kiểm tra gân tay đã bị cắt đứt của hắn, tuy rằng đã được nối lại, nhưng lại làm không cẩn thận, bây giờ không thể nâng được vật nặng, nếu không khí mạch lập tức bị phá, vô công tấn phế.

Thần Y thay hắn khai dược, dược liệu cũng chỉ có thể chờ hai người bọn họ lên trên kia, sau đó dùng giỏ thả xuống thôi.

Người nọ thần tình nhàn nhạt, làm như không thèm để ý.

“Ta muốn hỏi thăm người.” Người nọ nói.

“Sư Phụ có lệnh, bất luận người hỏi ai chúng ta cũng không thể trả lời.” Thái Y đáp.

“Hắn...không ngờ vẫn còn cẩn thận như thế.” Lan công tử cười khổ: “Mà thôi, hắn như vậy, ta cũng liền đoán được kết quả, nói chung là chẳng phải tốt đẹp gì, xưa nay người cùng ma giáo đối địch có ai có kết cục tốt đẹp đâu, nếu như y còn sống, thì đã sớm tới tìm ta rồi.”

“...”

Lan công tử bỗng nhiên đưa mắt nhìn thẳng Thần Y, trong đáy mắt, ánh sáng nhạt chợt lóe lên, Thần Y ngẩn người, ngay lập tức vờ chén trà hất lên người Lan công tử, Thái Y ở một bên giương mắt, không hiểu hai người họ đang làm cái trò gì.

“Nhiếp hồn đại pháp?” Thanh âm Thần Y lạnh thấu xương, thậm chí còn mang theo vài phần sát khí.

Lan công tử an nhiên bất tại dùng tay áo lau đi nước trà trên mặt, nở nụ cười: “Không ngờ Thần Y người, y thuật bất phàm, công phu cũng không tệ.”

“Ta cũng không ngờ, Lan công tử tuy võ công tấn phệ, nhưng vẫn còn có Nhiếp Hồn Đại Pháp phòng thân.” Thần Y lạnh lùng nói.

Lan công tử mỉm cười: “Đáng tiếc, ở đây không có người, Nhiếp Hồn Đại Pháp này có cũng như không.”

Thần Y sắc mặt không tốt, hắn từ trước đến nay luôn luôn không phải là người có thể chịu thiệt, ngày hôm nay bị người ta chơi một vỏ, tự nhiên tâm tình bất hảo, nhưng vì nể mặt Sư Phụ nên cũng không thể đối Lan công tử kia làm ra trò gì quá đáng, huống chi người nọ võ công đã mất, hắn cũng không biết phải cùng y tính toán làm sao.

“Các người nên đi đi. Trời càng tối, hàn khí càng nhiều, tốt nhất đừng có lẩn lâu ở đây.”

“Được liệu chờ chúng ta lên trên đó sẽ đưa xuống sau, tiền bối nên tự bảo trọng.” Thái Y gật đầu nói.

Hai người y đã đi xa, khi Thái Y quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người nọ đang đứng trên trúc lâu, từ xa đưa ánh mắt nhìn theo.

Trời sắp tối, hàn khí âm u theo hàn đêm kéo tới, toàn bộ Bất Tư Nhai bị bao phủ trong cái lạnh cắt xương của trời đông giá rét, như là muốn nuốt trọn con người ấy.

Bất Tư Nhai, chẳng có lấy một dấu chân người, vậy mà hắn đã ở tới mười năm, làm bạn với hắn, cũng chỉ có sương khí âm u, cùng tiết trời lạnh lẽo.

“Sư huynh, người nói xem, tại sao hắn lại bị nhốt tại nơi này, nếu như nhốt ta mười năm, không bằng cho ta một đao, chết cho thống khoái, ở cái địa phương quỷ quái này lâu, không phát điên thì cũng sẽ bệnh mà chết.” Thái Y lầm bầm nói.

“...” Thần Y tựa hồ vẫn còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi, một lúc sau vẫn không thấy trả lời.

“Sư huynh?” Thái Y thấy hắn xuất thần, liền nâng thanh âm cao lên một chút.

Thần Y thở dài một tiếng, thần sắc cũng thập phần phức tạp: “Lan Thai công tử Lan Vân Chu phong lưu tiêu sái năm xưa, không ngờ lại lưu lạc tới bước đường này.”

Thái Y đối với chuyện trên giang hồ biết rất ít, nghe sư huynh nói thế, chỉ biết chuyện của vị Lan công tử kia chắc chắn không tầm thường, vì thế lại càng thêm hiếu kỳ.

“Nghe nói, hắn vì phản bội ma giáo, thế nên bị truy sát gắt gao.” Thần Y đậm đậm nói.

“Hắn vì sao lại phản bội ma giáo?”

Thần Y lắc đầu: “Bất quá chỉ là cố sự năm xưa, không đáng nhắc lại.” Nói xong liền nhượng Thái Y ôm chặt hắn, lại đập vách núi mà lên.

40. Q.2 - Chương 40

Trở lại ma giáo, trời cũng đã tối, hai người chậm rãi thả bộ ở hoa viên, đêm nay ánh trăng minh lượng, một vầng trong treo giữa bầu trời, bầu không khí thực hảo a.

Hai người đi tới đi lui một hồi liền dừng lại, tại lương đình giữa hoa viên ngồi xuống.

“Sư huynh” Thái Y ôn nhu gọi.

Thần Y ngẩng đầu nhìn hắc, đôi mắt dưới ánh trăng như ẩn hiện sóng nước mênh mông.

“Chúng ta cũng đã lâu không an tĩnh mà cùng ngồi ngắm trăng thế này rồi.” Thái Y nói.

“Àn.”

Từ xa truyền tới hương thơm của một loài hoa không biết tên, thanh u mà tao nhã.

Nhớ tới cố sự xảy ra mấy ngày nay, Thái Y tự nhiên thấy có điểm kì lạ, nguyên bản y vẫn cho rằng mình với Thần Y đã định sẵn là cả đời tương tư đơn phương, y thậm mền sư huynh đã nhiều năm, thế nhưng chưa từng thấy sư huynh đối với y có chút hữu tình. Hắc từ xưa tới nay, muốn tới thì tới, muốn đi liền đi, tay áo không vướng bụi, chỉ để lại bàn tay Thái Y vô lực vươn ra trong gió, đôi mắt nhìn theo bóng sư huynh phiêu nhiên xa dần dưới ánh tà dương.

Thái Y ngơ ngẩn nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng tuấn mĩ của Thần Y, rồi đột nhiên không biết lấy đâu ra dũng khí, vươn đầu về phía trước, hôn hắc một cái.

Thần Y bị tập kích bất ngờ, trở tay không kịp, đành để mặc cho y gặm cắn một hồi.

“Ở nơi công cộng lại dám làm chuyện thương phong bại lý, phạt tiền một lượng!” Một người mặc hắc y từ trong lùm cây nhảy ra, hô to, ngón tay chỉ thẳng vào hai thân ảnh vẫn đang triền miên dây dưa không ngớt.

“Tả Hộ Pháp, đó là Thần Y cùng Thái Y, là đệ đệ của tiểu sư thúc của Giáo Chủ.” Ma giáo giáo chúng đi ngang qua liền cố sức kéo Tả Hộ Pháp.

“Lão yêu nghiệt đó!!! Cả ma giáo vì hắc mà chướng khí mịt mù! Hiện tại, ngay cả đệ đệ hắc cũng muốn nhảy ra chỗ đông người mà lôi lôi kéo kéo! Hắc đây là muốn a giáo ta không có người kè kè, nhượng chính đạo không cần động ngón tay cũng có thể san bằng ma giáo huh??” Tả Hộ Pháp vành mắt đen thui, chống nạnh bày ra một tư thế vô cùng oai vũ, Thái Y để ý thấy trên cánh tay hắc còn đeo một phù hiệu, mặt trên viết hai chữ “Kỷ Ủy” (Ủy ban kỷ luật =)))

Thần Y ghé vào lỗ tai Thái Y, nhỏ giọng nói: “Tên kia, từ khi Sư Phụ cùng Giáo Chủ công khai đi lại, liền mở một ra một cái Phong Hóa Kỷ Luật Ủy Viên Đường, tận lực mà đem Giáo Chủ cùng Giáo Chúng nắn cho “thẳng”, không cần để ý tới hắc.”

Nói xong, liền ở ngay trước mắt Tả Hộ Pháp, lôi kéo Thái Y vào một nụ hôn đắm đuối.

Tả Hộ Pháp vô cùng bất lực, ôm ngực thống khổ rên lên: “Ông trời ơi, thế giới này sao lại có nhiều đoạn tụ như thế???”

“Tả Hộ Pháp, sao chỗ nào cũng thấy người trảo tiểu tình nhân, bỗng dả uyên ương (bắt tình nhân, cầm gậy đánh uyên ương) vậy?” Một người mang theo tiểu ý không che giấu tiến tới, là một mỹ nam tử ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng, mỉm cười nhìn Tả Hộ Pháp đang vô cùng tức giận.

“Ta cầm gậy đánh uyên ương bao giờ??? Ương, ương ở chỗ nào? Ta đây là cầm gậy đánh uyên ương!!!” Tả Hộ Pháp giậm chân bình bịch, nói.

(Uyên ương là một loài chim, bé và gần giống như con vịt í. Uyên chỉ con đực, ương chỉ con cái)

“Nga~” Hữu Hộ Pháp ý vị thâm trường nói.

“Các người hôn đủ chưa, muốn hôn thì về phòng mà hôn!!!” Tả Hộ Pháp vô cùng tức khí, quát hai người kia.

“Tả Hộ Pháp, người đang thất lễ đó” Hữu Hộ Pháp nói.

“Hanh!”

Thái Y bỗng nhiên nghĩ , Sư Phụ kêu lớn như thế, có khi nào là muốn chọc lên Tả Hộ Pháp này không? Vừa nghĩ tới bộ dáng Tả Hộ Pháp lần khăn vải trước cửa phòng Giáo Chủ, mặt xanh thành một khối, muốn vào mà không vào được, quả thật là khiến người ta cười muốn chết.

41. Q.2 - Chương 41

Sau vài ngày, hai người lại theo vách núi, xuống đáy Bát Tư Nhai, thân thể Lan Vân Chu cũng có chuyển biến tốt, chỉ là trên gương mặt đẹp kia là đôi mi thanh tú luôn nhíu lại, thần tình tịch liêu.

Thái Y có hỏi Sư Phụ về chuyện tình của Lan công tử, Sư Phụ lại bày ra một bộ dáng nghiêm túc khó thấy được, nói y hết sư huynh: bất quá chỉ là một cố sự năm xưa, không đáng nhắc tới.

Thái Y lại hỏi: vậy người Lan công tử muốn hỏi thăm là ai.

Sư Phụ trầm mặc hồi lâu, than thở: Tiền Nhiệm Võ Lâm Minh Chủ, cũng chính là sư phụ của Đương Nhiệm Võ Lâm Minh Chủ.

Thái Y lại hỏi: Lan Vân Chu là ai?

Sư Phụ nói: Là Ma Giáo Tiền Nhiệm Tả Hộ Pháp.

Bộ não siêu cấp của Thái Y ngay lập tức chấp vá ra một phen ân oán tình cừ, ngược luyến tình thâm vô cùng vật vã, nhanh chóng bày ra bộ dáng phiến nhiên đại ngộ (sâu sắc hiểu ra), thốt thức một phen, sau đó mới gạt gù cảm thán mà rời đi.

Còn đây là màn chấp vá diễn ra trong bộ não Thái Y: nguyên lai là ái tình Ma Giáo Hộ Pháp cùng với Võ Lâm Minh chủ tạo nên bị kịch a~~ Hai người họ nhất kiến chung tình, nhị kiến khuynh tâm (một lòng thương mến), sau cùng lại vì chính tà không đội trời chung mà phải đứng hai bờ chiến tuyến. Sau đó Lan công tử bị Tiền Nhiệm Ma Giáo Giáo Chủ bụng dạ âm hiểm như gã (=.=) phé đi võ công, nhưng lại không nỡ giết, không thể làm gì hơn là đẩy hẳn xuống đáy Bát Tư Nhai... mà Tiền Nhiệm Minh Chủ... Thái Y nhớ rõ, y cùng với gã Tiền Nhiệm Ma Giáo Giáo Chủ đại sát khí kia, làm một phen đấu tay đôi, 1 vs 1, cuối cùng lưỡng bại câu thương, đôi bên cùng chết.

Đây là cái đại kịch chó má gì chứ, thương cảm cho Lan công tử, bị nhốt tại Bát Tư Nhai đã bao năm, không biết hai kẻ kia đã sớm lòi nhau tới tận địa phủ mà loạn đả rồi.

Thái Y gạt gù đắc ý, giả vờ ai thán vài tiếng cho có màu. Không đành lòng nói cho Lan Vân Chu biết tiểu tình nhân của hắn, vì giúp hắn báo thù, đã một mình chạy đi đánh với Ma Giáo Giáo Chủ, cuối cùng đã sớm rời bỏ thế gian.

“Người... Đây là cái loại biểu tình gì?” Thần Y đi ngang qua, thấy Thái Y đang bày ra một vẻ mặt như vừa khám phá được hồng trần, tự nhiên lông mao dựng khắp toàn thân.

“Sư huynh, may mắn chúng ta đều là người trong ma giáo.” Thái Y thở dài: “Ta trăm vạn lần không muốn nghĩ tới cảnh người bị nhốt dưới đáy Bát Tư Nhai suốt mười năm, còn ta , vì muốn cứu người mà đơn thương độc mã chạy đi tìm cái gã Giáo Chủ điên đó.”

Thần Y mặt đóng băng: “Người đang diễn trò gì?”

Thái Y vò đầu: “ Chính là, theo ta, cái kiểu một mình chạy đi tìm BOSS đánh nhau như thế, đều không phải là cứu người, mà là đi tìm chết a~”

Thần Y nghiêng đầu liếc Thái Y: “Thế nên, người chính là hảo hảo ở nhà mà ôm hài tử đi.”

Thái Y nhướng mày: “Sư huynh, nguyên lai, người vẫn còn dốc sức tu hành cho sự nghiệp nam nam sinh tử a!”

Thần Y sắc mặt biến hóa như con tắc kè, cuối cùng phun ra một chữ vô cùng rõ ràng: “Cút!”

42. Q.2 - Chương 42

Hôm nay khí trời tốt, Thái Y tâm tình cũng vô cùng tốt.

Thế nên, khi Thái Y nhìn thấy Tả Hộ Pháp sải bước, vung vẩy cánh tay có đeo phù hiệu “Kỷ Ủy”, nơi nơi thảo dã uyên ương, Thái Y cười đến thập phần thoải mái.

“Giữa thanh thiên bạch nhật dám làm chuyện mờ ám, phạt hai lượng!” Tả Hộ Pháp cầm trường côn – đả uyên bổng (gậy đánh uyên (chim uyên ương đực)) , từ trong bụi cây chọc ra một đôi dã uyên ương, tức giận nói.

“Lại là người!!!” Mắt thấy đối thủ không đội trời chung – Hữu Hộ Pháp từ trong bụi cây, ôm một tiểu chính thái (= Shota = ... tự hiểu nha ^^) về mặt ngưỡng ngừng, chui ra, Tả Hộ Pháp càng sinh khí: “Thân là Hữu Hộ Pháp Ma Giáo, người gian dối lẳng nhăng chưa tính, đây chính là thượng bất chính hạ tất loạn, thể mà người cư nhiên còn thích chơi trò dã chiến (“đánh”.. ngoài trời í >.<), người=“” không=“” sợ=“” xôn=“” mất=“” bôn=“” đại=“” gia=“”>

“Tả Hộ Pháp...” Hữu Hộ Pháp vừa mở miệng định nói, đã lập tức bị cắt ngang.

“Người lại còn dụ dỗ niên thiếu ngây thơ không biết gì?? Tội thêm một bậc, phạt năm lượng, giao tiền ra!” Tả Hộ Pháp chìa tay ra, mắt liếc xéo, nói.

Hữu hộ pháp cười khỏ, móc bạc ra, đặt lên tay tả hộ pháp.

Tả Hộ Pháp hừ một tiếng, cầm đả uyên bổng chọc trái chọc phải, kể tục đi bắt dã uyên ương a

~~Thái Y vẫn cố bảo trì dáng cười co quắp, nhìn theo Tả Hộ Pháp đang tận lực cứu vớt ma giáo khỏi nguy cơ đoạn tử tuyệt tôn, rồi lại nhìn tới nhân thần ý vị thâm trường mà Hữu Hộ Pháp dùng đôi theo bóng lưng của Tả Hộ Pháp , bỗng nhiên có cảm giác cảnh trước mắt sao mà giống một con đại vĩ ba lang đang rình rập một con chuột Hamster thích xù lông xù móng.

Tả Hộ Pháp nơi nơi đánh dã uyên ương, dù có hay xù lông tự vệ thì cũng vẫn chỉ là con chuột Hamster thôi, đại vĩ ba lang (sói đuôi lớn) người hãy khẩu hạ lưu tình a

~“TIỂU SƯ THỨC

~ “ Từ xa truyền đến tiếng hét tê tâm liệt phế của Giáo Chủ. Làm Thái Y tưởng rằng Sư Phụ đã quy tiên rồi, vội vàng chạy lại, định chăm sóc lão nhân gia trước khi hấn lia đời.

Kết quả chỉ thấy Giáo Chủ cầm một tờ giấy, trên đó có viết:

Cố nhân đường xa tới thăm, đi ra ngoài một lát, đừng nhớ ta.

Thế nhưng mấy chữ đó trong mắt Tiểu Giáo Chủ không khác gì nói rằng:

Tình nhân đuổi tới, đi ra ngoài câu thông, đừng tới làm phiền.

Tiểu Giáo Chủ một chưởng đập nát cái bàn, điên cuồng định lao ra ngoài ma giáo, thế nhưng cuối cùng lại cứng người đứng trước cửa đại môn.

Không được, Tiểu Sư Thức đã từng nói không thể ra ngoài, nếu không sẽ lập tức ngư tử vong phá (ý là cá chết lưới rách, cả hai bên cùng bị tổn thương.)

Tiểu Giáo Chủ lại một chưởng chém ngang tiểu thụ miêu (cây non) mới mọc, bên cạnh đại môn, tiểu thụ miêu rên lên một tiếng, khóc nức lên: Ta nằm mà cũng bị trúng đạn là sao (í em nó là em nó mới mọc, lùn đến thế rồi, ngang nằm rạp ra rồi mà vẫn bị anh nó chém í XD~)

43. Q.2 - Chương 43

Nói chung, Tiểu Sư Thúc cái gì cũng chưa làm, thế nhưng tất cả mọi người đều chắc như đinh đóng cột rằng hắn đang đi ra ngoài gặp gian phu.

Việc này còn được mưu tính trước cả nha, bởi vì hắn trước khi đi đã hạ được khiến Tiểu Giáo Chủ ngủ say như chết, sau đó phỉ phỉ cái mông liền linh mất – đây chính là phương pháp bỏ chạy độc nhất vô nhị, vang danh thiên hạ của Tiểu Sư Thúc chứ đâu.

Toàn bộ ma giáo, từ trên xuống dưới, ngoại trừ Giáo Chủ đều vui mừng khôn xiết, cuối cùng đã có thể thoát khỏi những tháng ngày vì mất ngủ mà hai mắt thâm quầng rồi. Cuối cùng cũng có thể cùng với Chu Công làm một buổi ước hẹn ngọt ngào không ai quấy rối a ~~ Trời ạ! Ngày nào cũng thế, đang lúc ngủ say, lại nghe được tiếng rên rỉ xuyên không khí mà đến, rất dễ tạo thành dục hỏa dâng lên, mòng xuân liên tục, cuối cùng không nhịn được nữa, sẽ nhào tới gian phòng sát vách mà làm chuyện hồ đồ =.=

Giữa đám người đang hoan hỉ, đương nhiên kẻ vui mừng khôn xiết nhất chính là Tả Hộ Pháp, hắn tuy rằng cố bày ra bộ dáng đạo mạo, nghiêm chỉnh, ra vẻ không hề quan tâm gì tới tâm tình Giáo Chủ, thế nhưng vẻ mặt của hắn đã hung hăng bán đứng hắn rồi còn đâu. Mỗi lần Tiểu Sư Thúc ly khai ma giáo, hắn đều sẽ trưng ra vẻ mặt này suốt một tháng liền, nguyên nhân ư? Đương nhiên bởi vì hắn nghĩ rằng hắn cứ như là một đạo sĩ cao nhân đã đánh bại hồ ly tinh quyền rũ Giáo Chủ a, mọi người ai chả biết, nếu được, Tả Hộ Pháp hắn càng khát khao được đem đào mộ kiểm (kiểm là bằng gỗ đào – có năng lực trừ yêu) chọc thủng cúc hoa của Tiểu Sư Thúc luôn, đỡ cho Tiểu Sư Thúc chạy loạn khắp nơi quyền rũ người.

Hữu Hộ Pháp ôm tiểu chính thái ở một bên, tủm tỉm cười mà không nói.

Tả Hộ Pháp uốn ngực, giơ cao cây cờ lớn, đi nhanh về phía Hữu Hộ Pháp, chìa tay: “Trước mặt nhiều người ôm ôm ấp ấp, tổn hại thuần phong, phạt một lạng !!”

Hữu Hộ Pháp cười tủm tỉm, móc bạc ra, sau đó tại má của tiểu chính thái thơm một cái, chu

~~Tiếng chữ bới của Tả Hộ Pháp từ xa truyền lại, chi chi lặc lặc, thực náo nhiệt a.

Thái Y từ xa nhìn lại, trong đầu tự nhiên hiện lên hai chữ:” Kê đồ” (lòng gà, vừa nhỏ vừa dài =))), vì vậy kéo tay áo Thần Y, nói: “Người nhìn cái gì?”

Thần Y nói: “Tiểu chính thái đó thực khả ái!”

Thái Y oán hận nhìn Thần Y

Thần Y ở trên má Thái Y chu ~ một cái, nhẹ giọng vắn vít: “Người còn đẹp hơn.”

Thái Y nghe thế, nụ cười nở rộng tới tận mang tai luôn.

“Trước mặt mọi người hôn hôn hít hít còn ra cái thể thống gì, phạt tiền hai lượng!!” Cặp mắt ra-đa chim cú vô cùng nhạy cảm, tình huống nhanh chóng bắt được cảnh Thái Y cùng Thần Y thân thân bảo bảo (hôn+ôm), liền lập tức cầm đũa uyên bồng hùng hổ vọt tới.

Thần Y “sách” một tiếng: “Ta không thu phí ngắm của người đã là nương tay rồi, người còn dám đòi thu tiền ta?”

“Phạt tiền! Đây là tiền phạt!!” Tả Hộ Pháp thanh minh.

Thần Y cười mĩa, ôm lấy Thái Y, lao vào một cái hôn sâu ướt át, hôn đến mức Thái Y ân ân a a, hít thở không thông.

Tả Hộ Pháp mặt đỏ tới mang tai, giậm chân nó: “Tên hỗn đản người còn dám hôn, ở nơi công cộng phải chú ý ảnh hưởng tới cộng đồng chứ!!!”

Thần Y buông Thái Y ra, nói: “Dám nhìn nữa, cẩn thận con mắt chó của người cũng mù luôn.”

Tả Hộ Pháp gõ đũa uyên bồng một cái cộp, hất cằm nói: “Cẩu mắt của lão tử là thái hợp kin (titan) đó!”

“ Rời, rời , rời, để phục vụ cho sự nghiệp đả uyên ương chuyên nghiệp, người đã chuyển đổi từ mắt thường sang mắt Lữ hợp kim (inox), hiện tại lại đổi thành thái hợp kim (Titan) rồi sao, thế nhưng, ta nói nha, uyên uyên càng ngày càng nhiều, rải thảm từ ma giáo đến chính đạo nha, khổ cực thân người quá.” Hữu Hộ Pháp vỗ vô vai Tả Hộ Pháp, cười nói.

Tả Hộ Pháp vừa tức vừa hận: “Lão tử thực sự đã nỗ lực lắm rồi...”

44. Q.2 - Chương 44

Ngay khi ma giáo giáo chúng đang vui mừng khôn xiết, còn Giáo Chủ thì đang tiêu tiêu tụy tụy như người mất hồn, Võ Lâm Minh Chủ đưa tới một phong ước chiến thư (thư hẹn đánh nhau í =)))

Trong ước chiến thư có kèm theo một điều kiện bí mật, nếu Giáo Chủ thắng, Minh Chủ lập tức từ nhiệm chức vụ, từ nay về sau không bao giờ hỏi đến chuyện giang hồ, nếu như Minh Chủ thắng, thì xin ma giáo hãy giao ra tro cốt của một người.

Tên của người đó, gọi là Lan Vân Chu.

“Giao ước này đối với người không công bằng chút nào” Yêu nghiệt Sư Phụ cười khanh khách, tay chống cằm nói, đôi mắt phượng khẽ chuyển, điệu cười thần nhiên mà yêu kiều mị hoặc.

“Đó là di mệnh của gia sư (lời dặn dò lúc cuối đời của sư phụ), muốn tìm tro cốt của Lan công tử mai táng ở Giang Nam, người nói, Lan công tử vô cùng yêu thích nơi đó.” Minh Chủ đứng trước cửa sổ chấp tay sau lưng, ngữ khinh ý trọng (lời lẽ nhẹ nhàng mà ý tứ tăng tăng lớp lớp)

“Người làm sao biết ma giáo nhất định sẽ giữ lại tro cốt hắn?”

“Hắn không phải là bằng hữu của người sao? Tuy rằng khi ma giáo hạ cách sát lệnh (bắt + giết), người đang ở tận Tây Vực xa cách nghìn trùng, thế nhưng, dựa vào thể diện của người, bọn họ chắc chắn sẽ không làm quá tới mức ngay cả tro cốt cũng không giữ lại” Minh Chủ hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Người tuy rằng trời sinh tính bạc tình quả nghĩa, thế nhưng đối với bằng hữu thì thực sự xứng với bốn từ tình thâm ý trọng.”

“Người ... đúng là một chút cũng không sợ đắc tội ta.” Sư Phụ nhẹ nhàng cười, mặt mày loãn loãn, không hề tức giận.

“Gia sư có nói qua, trong mắt người, khai thành bố công (vô tư, công bằng, phóng khoáng) chính là điều quan trọng nhất.

“Vậy hắn còn nói cái gì nữa?” Sư Phụ nhớ tới gia sư của gã nam nhân trước mặt, quả thật là giống nhau cực điểm, giống nhau về tuần mỹ vô trù không ai sánh được, giống nhau diện mạo hiên ngang, ngay thẳng, thế nhưng rốt cục cũng không đánh lại bánh xe số phận. Mà Sư Phụ, có thể nhớ rõ hắn ta như thế, thuần túy chỉ vì năm xưa, y đã từng trăm phương nghìn kế câu dẫn nam nhân kia, nhưng đều thất bại.

“Hắn nói, làm bằng hữu của người so với làm tình nhân của người, quả thực tốt hơn nhiều lắm.” Minh Chủ cười nói.

Sư Phụ vỗ tay, cười ha hả: “Xem ra đêm nay ta phải cô chăm độc miên (ngủ một mình) rồi.”

“Thỉnh!” Minh Chủ nói.

“Địa điểm ước chiến hãy viết là Bất Tư Nhia đi, đó là địa phương thích hợp nhất.” Vừa bước chân ra đến cửa, Sư Phụ liền quay đầu lại nói.

“Bất Tư Nhai?”.

Sư Phụ cười quỷ dị: “Ta chỉ là người giật dây bắc cầu thôi, mà kết cục cuối cùng ta cũng chỉ có thể đoán bừa, thế nhưng, cùng xem xem số mệnh có thể xoay chuyển hay không ba!”

“Có ý tứ gì?”

“Người tốt nhất nên hảo hảo suy nghĩ xem trận này nên đánh thế nào, nói thật, ta ngay cả một điểm cũng không yên tâm về người.” Sư Phụ cười nói: “Tiểu sư đệ của ta thực sự rất lợi hại, người, không phải đối thủ của hắn.”

Minh Chủ gật đầu: “Ta chỉ làm hết sức mình thôi.”

“Nam nhân tình thâm ý trọng, ta thích, đáng tiếc a, cả đám các người đều là đối với người khác tình thâm.” Sư Phụ cười cười, lắc đầu tiếc nuối.

“Người đối với người tình thâm ý trọng, có một là đủ rồi.”

“Cũng đúng.” Sư Phụ cười giòn giã: “Đời này, kẻ bạc tình gặp một người đã đủ, mà người hữu tình, có được một cũng đã tâm mãn ý viên; ta cũng đã từng này tuổi, còn có cái gì nhìn không thấu, còn có khát vọng gì có thể cầu đây...”

45. Q.2 - Chương 45

Quyết chiến bắt đầu, trên sườn Bất Tư Nhai, ma giáo cùng chính đạo, mỗi bên chiếm cứ một phương, vì tuyển thủ bên mình mà phát cờ, hò reo ầm ĩ.

Giáo Chủ nhìn quanh bốn phía, mắt thấy Tiểu Sư Thúc của mình đứng bên đám người chính đạo, cùng Minh Chủ thì thâm to nhỏ, Minh Chủ lại bày ra tiêu ý ôn nhu, nhất thời Giáo Chủ khí huyết phun trào, mắt đỏ ngầu, vô cùng hung bạo.

Tiểu Sư Thúc đưa ánh mắt khế liếc Tiểu Giáo Chủ, khóe miệng từ từ nổi lên tiêu ý, sau đó lại nhào người sang bên cạnh, cùng Minh Chủ nói cái gì đó, hai người liền nhìn nhau cười đến ý hợp tâm đầu, chỉ thấy Giáo Chủ hận không thể xông lên giật lại Tiểu Sư Thúc, sau đó một quyền đem Minh Chủ đánh văng xuống vách núi luôn.

Minh Chủ tiến lên vài bước, ôm quyền nói: “Ngưỡng mộ uy danh của Thái Thụy Bảo Bảo Chủ đã lâu, hôm nay đặc biệt tới đây lãnh giáo” (Đại danh của ma giáo là Thái Thụy Bảo).

“Hanh, Vượng Đức Phủ Phủ Chủ bất quá cũng chỉ thế này.” (Minh Chủ xuất thân từ Vượng Đức Phủ)

Tiểu Sư Thúc bật cười, tay áo vươn lên che miệng, thân thể không ngừng run lên.

“Người không sao chứ?” Hai người đồng thanh hỏi.

Tiểu Sư Thúc càng là tiêu ý dạt dào, hận không thể đánh cho hai tên đó bò lăn ra trên mặt đất.

“Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là hồi hận đã không tới Bất Liệt Điền (Ạnh Quốc)...” Câu dẫn một tiểu suất ca tóc vàng mắt xanh, anh tuấn dễ nhìn. Tiểu Sư Thúc vô cùng thức thời nuốt xuống câu tiếp theo, khuôn mặt cũng vì thế mà thêm hai phần vụn vặt.

Giáo Chủ cầm đao chia hướng Minh Chủ, lạnh lùng nói: “Vậy bắt đầu đi.”

Thái Y cùng Thần Y trốn trên tàng đại thụ bên mép Bất Tư Nhai, vừa cắn hạt dưa vừa ngồi tán gẫu.

“Ai nha nha, Giáo Chủ thiệt là lợi hại.”

“Đương nhiên, người của ta mà lại.” Sư Phụ chẳng biết từ lúc nào đã chui lên cây, cười nói.

“Sư Phụ... người càng ngày càng xuất quỷ nhập thần a.” Thái Y tự giác bưng hạt dưa đưa lên.

Sư Phụ liền ưu nhã mà ngồi cắn hạt dưa, hình tượng rất chi là có phong vị thoát tục của tiên nhân, tiên phong đạo cốt a.

Thái Y cùng Thần Y đều hiểu rõ, Sư Phụ nhà mình khi mặc quần áo tử tế thì là công tử phong nhã tiên khí xuất trần, thế nhưng y phục vừa thoát xuống, liền lập tức hiện nguyên hình là lão yêu nghiệt.

Sư Phụ cũng chính mình nói, loại phong thái tương phản này không một ai chống đỡ được đây, kẻ chống đỡ được, nếu không phải trong lòng có người, thì chắc chắn là thái giám rồi.

Thái Y: Lẽ nào các tiểu công vì muốn chứng minh mình không phải thái giám, nên mới bày ra bộ dạng háo sắc như thế, cả đám lũ lượt kéo nhau trèo lên giường Sư Phụ?

Thần Y: Có mà Sư Phụ háo sắc trèo lên giường người ta thì có.

Trên đây chỉ là tiếng nói nội tâm vô cùng vật vã của hai người mà thôi.

46. Q.2 - Chương 46

Phía dưới kia hai người đánh thiệt kịch liệt, mà quần chúng đứng xem phát cờ hò reo cũng thực là náo nhiệt, Tả Hộ Pháp còn nhân cơ hội hướng phe chính đạo mà phân phát mấy quyển sách cầm tay “Người người nhà nhà với trách nhiệm bài trừ “đoạn tụ”“, kêu gọi quần chúng đả đảo “Long dương”, đề xướng phong trào tình yêu nam nữ.

Cuối cùng, một gã đại hà (tôm tép) nào đó một câu nói toạc thiên cơ: “Thế đạo bây giờ, nếu không phải đoạn tụ, ta cũng chẳng mặt mũi nào xưng là đại hà!”

Tả Hộ Pháp nhất thời h óa đá, ba giây sau , hoàn hồn, nhảy dựng lên túm cổ áo anh chàng đại hà, ngoác miệng rống to: “Đoạn tụ là bất bình thường, bất bình thường, bất bình thường!!! Lũ hỗn đản các người, đều “thẳng” trở lại cho lão tử!!”

Vì thế, nguyên bản là trận chiến đơn của hai BOSS, nhờ vào hành vi bạo lực của Tả Hộ Pháp, cuối cùng đã biến thành ẩu đả tập thể.

Giáo Chủ một đao chém bị thương bả vai Minh Chủ, một cước đá luôn thẳng nhỏ xuống vực sâu; ma giáo giáo chúng sĩ khí dâng cao, đồng loạt tiến lên, đem nhân sĩ chính đạo đẩy lùi xuống khỏi Bất Tư Nhại.

Thái Thụy Bảo bảo chủ thắng Vượng Đức Phủ phủ chủ, ma giáo toàn thắng.

“Haiz, cư nhiên lại bị đá xuống đó.” Thái Y thở dài.

Sư Phụ lộ ra dáng tươi cười quỷ bí, xoa xoa đầu Thái Y.

“Mấy ngày gần đây ở cùng sư huynh ngươi như thế nào a? “ Sư Phụ vô cùng “thân thiết” hỏi.

Thái Y đưa mắt liếc sư huynh nhà mình một cái, sau đó ngượng ngùng cúi đầu.

Thần Y một phen kéo Thái Y vào lòng, dùng ánh mắt đề phòng chòng chọc nhìn Sư Phụ.

“Chuyện phòng the có ổn không? Có muốn Sư Phụ tự mình dạy ngươi?” Khóe miệng Sư Phụ nổi lên tiểu ý, dáng tươi cười này tuyệt đối có thể dùng hai từ “đáng khinh” để hình dung.

“Sư Phụ, hình tượng!” Thần Y nói.

“Không việc gì, không việc gì, ta có phải đi dụ dỗ các người đâu, cần hình tượng làm gì?” Sư Phụ tùm tùm cười.

“Giáo Chủ ở ngay dưới gốc cây nha.” Thần Y chỉ chỉ vào đôi mắt tha thiết ngóng trông nhìn Tiểu Sư Thúc của Tiểu Giáo Chủ bên dưới gốc cây, thực sự rất giống một con đại hình khuyển (chó lớn – beagle chẳng =)) nha.

“Bất kể ta là dạng người nào, hần cũng vẫn thích.” Sư Phụ thản nhiên cười, nhảy xuống ,nhào vào trong lòng ngực Giáo Chủ.

“Tiểu Sư Thúc, ta thắng.” Giáo Chủ lộ ra dáng tươi cười hân hoan vô cùng, hết như hải tử đang đòi phần thưởng: “Người bảo ta đá hấn xuống núi ta đã đá rồi, người phải thưởng ta.”

Sư Phụ cười khanh khách, ở trên người hấn cọt cọt lui, một tay vẽ vòng trước ngực Giáo Chủ: “Muốn ta thưởng người như thế nào a?”

“Ở bên ta nhiều hơn một chút” Giáo Chủ ôm Tiểu Sư Thúc, thấp giọng nói.

Tiểu Sư Thúc hốt nhiên thấy trước ngực ần ần đau, tâm loạn không nói được nên lời.

Ở bên cạnh hấn nhiều hơn một chút, điều hấn muốn cũng chỉ là mong mình có thể ở bên hấn lâu một chút.

Không cầu cả đời, chỉ cầu có thể thường xuyên nhìn thấy mình.

Tại sao, có thể giống bản thân năm xưa đến thế, quay lại hoàng cung, chỉ vì mong có thể gặp người kia một chút, cho dù biết rõ không thể ở cùng một chỗ, cho dù biết rõ chẳng thể hy vọng vào cái gì gọi là thiên trường địa cửu, vĩnh viễn không xa, cho nên, chỉ cầu giống như bằng hữu, có thể gặp một lần, vì thế, có thể không màng gió mưa, thúc ngựa vượt ngàn dặm xa xôi cách trở, theo đại mạc đến tận đế đô, chỉ để gặp mặt một lần, uống cạn một ly, sau đó cười cười xoay người ly khai nơi đó, mang theo một ly rượu nồng ấm áp trong tâm, chống đỡ cho y, để bản thân có thể tiếp tục con đường lang thang cùng đầy dọa chính mình.

Đủ rồi! Hấn cũng đã chết, bản thân không phải cũng nên buông xuống rồi sao?

Một lần nữa bắt đầu thôi, quên hai mươi năm tự tra tấn chính mình, quên hai mươi năm tương tư đến tê tâm liệt phế.

Người hữu tình, gặp được một người, đã là quá đủ rồi.

Đủ rồi...

“Người còn nhớ hấn?” Giáo Chủ hỏi, mang theo lo sợ bất an.

“Ta quyết định, sẽ quên hấn.” Tiểu Sư Thúc cười nói, nước mắt lại hốt nhiên lăn dài trên má.

Kỳ lạ, nước mắt biến mất hai mươi năm lại đột ngột lăn dài.

Giáo Chủ ngẩn ngơ, chợt gắt gao ôm lấy Tiểu Sư Thúc: “Là người tự mình nói ra, không được đổi ý!”

“An.”

“Trước kia có hấn, về sau có ta.” Giáo Chủ nói. Vừa như đứa trẻ đang giận dỗi, lại mang phong vị của một lời thề kiên định.

“Hảo.”

47. Q.2 - Chương 47

Thời điểm Minh Chủ tỉnh lại, phát hiện thấy mình đang nằm ở trên giường trúc, cả người đều là bùn cùng nước, vừa dơ vừa ướt, chật vật vô cùng.

Thế nhưng miệng vết thương lại đã được băng bó sơ qua, cũng đã thượng chút được.

Minh Chủ cố gắng chống tay ngồi dậy, bám vào tường lết ra tới cửa, đẩy cửa ra, bên ngoài là một biển trúc mênh mông. Hấn đứng ở lầu một của trúc lâu, hàn khí từ chỗ sâu bên trong biển trúc kia kéo tới, thấm tận vào xương tủy.

Một bóng bạch y nhân đứng bên rìa rừng trúc, quay lưng về phía hấn, thuận tay vung ra từng nắm ngũ cốc, đàn bò câu trắng đậu đầy mặt đất kêu cô cô không nghỉ, giành nhau miếng ăn, cũng khiến cho không gian quanh quẽ nơi đây thêm vài phần náo nhiệt.

“Tĩnh?” Người nọ nghe được âm thanh cửa mở, cất tiếng hỏi, thanh âm trong trẻo nhưng lại băng lãnh lạnh lùng, lộ ra một cổ tử khí mơ hồ.

“Ân” Minh Chủ ngẩn người, lại nói: “Đa tạ ân cứu mạng của các hạ.”

Người nọ chậm rãi xoay người lại, một dung nhan trong trẻo nhưng lại vương nét lạnh lùng, sắc môi hơi nhợt nhạt, ánh mắt lại một mảng đen sâu không thấy đáy, khiến người ta nhìn vào không khỏi ý loạn tâm mê.

“Cứu người vì muốn hỏi người một chuyện, khối ngọc bội kia là ai đưa cho người?” Người nọ duỗi ngón tay, chỉ vào ngọc bội đeo bên hông Minh Chủ.

“Là của Gia Sư tặng cho...” Minh Chủ còn chưa nói hết đã bị cắt ngang.

“Người đó đâu?”

Không biết có phải là Minh Chủ tưởng tượng hay không, hần đột nhiên cảm thấy thanh âm trầm trầm của người nọ bỗng nhiên sắc bén hẳn lên. Cặp mắt tối đen như mực cũng chăm chăm nhìn hần, vừa như chờ mong, lại như sợ hãi,

“Người cùng với Tiền Nhiệm Ma Giáo Giáo Chủ quyết đấu, hai người họ đều đã không còn.” Minh Chủ thấp giọng nói.

Người nọ vẫn trân trân nhìn hần, thật lâu thật lâu, dường như muốn xuyên qua thân thể hần mà tìm kiếm bóng hình ai đó. Minh Chủ biết, y đang nhớ tới Sư Phụ của hần.

“Các hạ chính là Lan Vân Chu – Lan công tử?” Minh Chủ hỏi.

“Là ta, Sư Phụ người có nhắc tới ta?” Thanh âm của Lan công tử rất nhẹ, phi thường nhẹ, như là tiếng gió nỉ non lướt ngang rừng trúc.

Thế nhưng, cũng đã ngấm trong nó hàn khí thấu tận xương của nơi này, lộ ra một cổ tử khí nặng nề.

“Sư Phụ cứ công tử đã qua đời, lưu lại di mệnh, hy vọng ta có thể tìm tro cốt của công tử, cùng người hợp táng ở Giang Nam.” Minh Chủ đưa mắt vọng nhìn Lan công tử, nguyên lai y chính là người khiến cho Sư Phụ nhớ mãi không quên.

“Ta chờ suốt mười năm, hóa ra đã sớm chỉ còn mình ta cô độc trên đời.”

Nói xong liền cất tiếng cười to, rõ ràng là cười giòn giã, vậy mà sao lại thống thiết thê lương, tựa như rừng trúc khi hoàng hôn buông xuống. Minh Chủ nghe thấy mà kinh hãi, ngực như bị thứ gì bóp nghẹn.

Phong hoa tuyết nguyệt đông lưu khứ, Bất Tư Nhai để liễu tàn sinh

(Phong hoa tuyết nguyệt theo dòng nước chảy về Đông, cả một thời tuổi trẻ đều chôn vùi ở đáy Bất Tư Nhai).

Thật sự đã uống cả một kiếp người.

Cổ nhân đã mất, y lại cứ vô vọng chờ suốt mười năm

48. Q.2 - Chương 48

“Lan công tử...”

“Bớt nói nhảm đi, đem người từ đầm nước lên đây thực một chết người, không biết tay ta bị phế sao?? Còn kéo người cả đoạn dài về tận đây!

Lan công tử ngồi vắt vẻo trên bệ cửa sổ, chỉ vào thùng nước trên sàn, quát Minh Chủ: “Hai ngày trước mới hạ một trận mưa, trên mặt đất đầy là nước bùn, làm bẩn lụa trắng của ta, mà ngươi, làm bẩn giường của ta, nói tóm lại, mau lau sạch cho ta!!”

“Chuyện này là đương nhiên.” Minh Chủ cười khở, cố chịu đựng vết thương trên vai, ngoan ngoãn vắt khăn lau sát sàn nhà cũng vắt giường.

Lan công tử ngồi trên cửa sổ, nhìn hần, lại khê thở dài: “Nguyên lai còn tưởng Sư Phụ nhà ngươi có vấn đề về não, mới bỏ quên ta, hóa ra đã sớm cùng Giáo Chủ đồng quy vu tận, ai, không nghĩ tới bọn họ khi còn sống đối chọi cả đời, khi chết lại cùng ngã xuống một nơi, Giáo Chủ cũng có thể yên lòng rồi.”

“Lan công tử...”

“Câm miệng, Sư Phụ ngươi không dạy ngươi không được nói chen lời người khác sao?? Ta cũng đã mười năm không mở miệng nói chuyện, khó lắm mới gặp được một người, để ta nói cho đã rồi tính sau.”

“Được...”

“Nghịch duyên a...” Lan công tử thở dài: “Giáo Chủ thích Sư Phụ của ngươi đã nhiều năm, thế nhưng hần cùng Sư Phụ ngươi mãi không đả thông tư tưởng được, mà Sư Phụ ngươi lại ngu muốn chết luôn, lúc nào cũng ngu ngu ngơ ngơ giúp bọn ngục quân tử chính đạo kia đem quân bao vây tiêu trừ ma giáo, vì dân trừ hại, bị người ta bán cũng không biết, lại còn muốn ta với Giáo Chủ dọn dẹp tàn cục cho. Ta còn xui xẻo hơn, ta cùng Sư Phụ ngươi vốn là thanh mai trúc mã, tình cảm cũng tốt lắm, kết quả thì sao, Giáo Chủ ăn dấm chua kinh thấy sợ luôn, liên ngay cả ta cũng khổ lây.

“...”

“Ta khuyên hần tốt nhất nên buông tha cho Minh Chủ đi. Thiên nhai hà xử vô phương thảo, đáng tiếc, hần hết lần này tới lần khác chẳng đem lời ta nói bỏ vô tai, ta với Giáo Chủ vốn xưa nay xem nhau không vừa mắt, nhất thời sinh khí, đã đem rang luôn con cá mực của người ta.

“.....”

“Sau đó ta một đường đi lánh nạn, ma giáo hạ cách sát lệnh, Minh Chủ sau khi biết, nể phân tình cảm ngày xưa liền tìm đủ cách che chở cho ta, chọc giận Giáo Chủ, sau đó ta xui xẻo bị bắt về, chặt đứt gân tay, phế bỏ võ công, sau đó bị đá xuống Bất tư Nhia, chuyện sau đó thì ngươi cũng biết rồi, ai... Ý trời a, khi còn sống thì găm ghè nhau từng tí một, chết rồi lại cùng đất tay nhau làm quỷ dưới trướng Diêm Vương.”

“.....”

Minh Chủ dần mặt ra, ngơ ngác ngồi nghe, mồ hôi rớt lộp bộp xuống sàn, chuyện mười năm trước hóa ra là như thế a

“Thất thần cái gì, còn không mau lau đi, quả nhiên là đồ đệ do tên kia dạy dỗ, cũng lại một tên đần độn.” Lan công tử dựng thẳng mày liễu, không thương tiếc mà giơ chân đá Minh Chủ mấy cái.

Minh Chủ cười khở, đành ngoan ngoãn vắt khăn lau sàn.

Hần đường đường là Võ Lâm Minh Chủ, đã bao giờ làm mấy cái chuyện này đâu??

“Sách sách, ngươi mang tiếng luyện võ, thế mà vắt giẻ lau còn không bằng gã phế nhân như ta.” Lan công tử lắc đầu nói: “Lau sàn nhà xong thì nhớ dọn giường cho sạch sẽ, bên ngoài còn có một chậu quần áo, lu nước cũng hết hồi, nhớ gánh nước đổ cho đầy đó.”

Minh Chủ trong lòng gào lên bất mãn: Hần là người bệnh, là người bệnh biết không!!!

Lan công tử bình thần gặm táo, rôm rốp rôm rốp a

* Thiên nhai hà xử vô phương thảo, hà tất đơn luyện nhất chi hoa (Dưới gầm trời đâu đâu chẳng có cỏ thơm, hà tất gì phải chấp nhất một bông hoa trước mắt). Đại ý là Lan Vân Chu muốn khuyên Giáo Chủ, giai đẹp đời còn nhiều, sao cứ phải đâm đầu đi của thằng ngu đó.

49. Q.2 - Chương 49

Ở dưới vách núi hơn mười ngày, Minh Chủ cảm thấy được tinh thần của mình đã thăng hoa lên một tầm ới. Mà đâu chỉ có tinh thần...

“Ân, sạch sẽ.” Lan công tử dùng ngón tay thon dài lướt qua khung cửa sổ, một hạt bụi cũng không vương.

Minh Chủ thở phào nhẹ nhõm, lau lau mồ hôi: “Ta đi nấu nước.”

Lan công tử tủm tỉm cười, gặt đầu.

Cuối cùng cũng có người đảm nhiệm chân osin cho y, y gân tay bị phá, xách nước cũng chỉ có thể xách nửa thùng, đi đi lại lại thực mệt chết y, đừng nói tới vụ giặt quần áo vô cùng hao sức lực kia.

Chớ có nhìn hẩn một người ở một lâu giữa rừng trúc mênh mông, nhìn tưởng phong nhã thanh tao, kì thực gian nan vô cùng, chuyện đau khổ nhất chính là không ai phải tới cho y một người giúp quét tước vệ sinh, người ta đi ẩn cư cũng mang theo người chiếu cố, y đã bị giam còn phải tự mình lao động, mỗi ngày quét tước không nói, còn phải tự kiểm trái cây nhét cho no bụng, nhàn không có việc gì thì bắt đầu lòi chối quét nhà... ai, cái loại cuộc sống này a...

Ngày đó Lan công tử tới bên bờ đầm mức nước, từ trên trời rớt xuống một thân người toàn máu, rớt cái ùm xuống đầm.

Lan công tử vô công đã mất, chỉ có thể nhào người ra bờ đầm, đem người nọ tha lên.

Người thì nặng, Lan công tử công không nổi, chỉ có thể băng bó sơ qua miệng vết thương, dùng lụa trắng cột chắc thân người nọ, một đầu dải lụa buộc ở cổ tay mình, sau đó một đường đem người kéo về.

Đúng, là kéo về nha. Kéo lê qua bùn, xuyên qua rừng trúc về tận trúc lâu... Một đường dài còn lưu trên nền bùn đất đó.

Hôm trước trời vừa hạ một trận mưa, trên mặt đất vừa ướt vừa lầy lội, Lan công tử làm bắn hài cùng lụa trắng của chính mình, lòng bức dọc vô cùng, đem người quăng lên giường một phát là quay qua tính toán xem nên như thế nào đe dọa hẩn, ít nhất.. cũng phải giúp được mình làm chút việc...

Đáng thương cho Minh Chủ khi còn hôn mê bất tỉnh bị người ta tính kế đủ đườngm Lan công tử a, chính là đang trầm tư suy nghĩ xem nên bóc lột hẩn thế nào cho kinh tế nhất.

Kết quả, vừa tỉnh dậy đã bị uy hiếp.

Lau sàn, Minh Chủ lớn đến từng này rồi nhưng cũng là mới làm lần đầu. Người có biết không a, bất luận là làm cái gì, lần đầu tiên luôn để lại trong trí óc một ấn tượng khó phai lăm đó...

Minh Chủ đại nhân đời này có rất nhiều cái “lần đầu tiên” bị chôn vùi trong tay Lan công tử.

Lần đầu tiên vắt khăn lau nhà (dùng lực quá độ nên vắn nát nó luôn), lần đầu tiên lau nhà (không lau cho khô, thế là bị Lan công tử quăng ột cái nhìn khinh bỉ), lần đầu tiên giặt quần áo (y phục lập tức biến thành mẩu thời trang thịnh hành thời điểm gần đây nhất của Cái Bang), lần đầu tiên đun nước (may mà cái này không làm sai), lần đầu tiên nấu cơm (Lan công tử liếc mắt một cái, lập tức banh mồm bắt Minh Chủ nuốt hết, đêm đó Minh Chủ qua đêm ở nhà vệ sinh luôn)...

Tuy rằng trong lòng, Minh Chủ hận không thể đem Lan công tử treo ngược lên thị chúng, thế nhưng bên ngoài vẫn cố sức duy trì hình tượng cùng phong độ của Minh Chủ, ngoan ngoãn làm việc, đổi lấy cơm ăn.

Đời ơi là đời...

50. Q.2 - Chương 50

“Vết thương của ta cũng đã gần lành, cảm tạ công tử mấy ngày nay đã chiếu cố.” Minh CHỦ vừa thấy vết thương đã hảo, lập tức nghĩ tới việc rời khỏi cái địa phương quỷ quái này. “Chiếu cố” ??? Ai chiếu cố ai còn chưa biết nha.

Lan công tử đứng đưa chân, ngồi trên lan can trúc lâu, uống cạn hớp rượu, mới liếc nhìn Minh CHỦ.

“Minh CHỦ tiếp tục nói: “Sư Phụ vốn tưởng rằng người đã chết, mệnh ta đưa tro cốt của người về Giang Nam, thế nhưng người lại vẫn còn sống...”

Lan công tử miễn cưỡng khoát tay: “Người đi đi!”

“..”

“Người cũng đã biết ta còn sống, cũng coi như đã có thể ăn nói với Sư Phụ người rồi, người còn có tiền đồ rộng mở, hà tất gì phải theo một phế nhân như ta ngậy ngốc ở chỗ này.” Lan công tử nhìn Minh CHỦ, con người tối đen như mực hàm chứa ánh nhìn sâu thẳm, dường như thấm đẫm lạnh lẽo của hàn khí nơi trúc hải, thế nhưng cũng lại nhuộm màu sâu kín, bí ẩn.

Minh CHỦ trong lòng khẽ động, một cổ xót xa không nói được thành lời lặng lẽ nhen nhóm trong lòng.

Người này đã ở chỗ này ngậy ngốc tới mười năm, không ai bồi y nói chuyện, gân tay lại đứt, võ công một đời tấn phế, y lại sống một mình, tâm tư lo lắng cho bằng hữu, cô độc như thế, thử hỏi Minh CHỦ có thể nào bỏ lại y mà dứt áo ly khai?

Chí ít, chí ít cũng phải dẫn y đi cùng.

“Ta dẫn người ly khai nơi này được không, mặc kệ là đi đâu, cũng tốt hơn ở chỗ này.” Minh CHỦ nói.

Lan công tử nhìn hẩn hồi lâu, nở nụ cười: “Hảo.”

Một mặt tươi cười của người kia khiến cho trái tim Minh CHỦ phút chốc đập rộn ràng, chớp mắt, nói: “Ta đi thu thập một chút, người chờ một chút ba.”

Lan công tử uống một chén rượu, khoe miệng khẽ vẽ một nụ cười nhẹ nhàng, dùng Nhiếp Hồn Đại Pháp đối phó với tên mao đầu tiểu tử này quả nhiên có tác dụng mà

-lan công tử đến tột cùng là dụ thụ hay dụ công a—

Nhân sĩ chính đạo khi nhìn thấy Minh CHỦ còn sống, mừng hết thấy tròn thành hình chữ O hết lượt.

Mà đám chính đạo nhân sĩ này khi nhìn tới vị công tử mỹ mạo phiêu nhiên đi sau lưng Minh CHỦ, mừng còn ngoác lớn hơn nha.

“Ta nhớ rõ Minh CHỦ không có sở thích này a.” Tôm Giáp lẩm bẩm nói.

“Xem ra Minh CHỦ rốt cục cũng đã hiểu đây là xu thế tất yếu a.” Tôm Ất đắc ý rung đùi.

“KHông biết vị công tử này là ai.”

“Ngu, Minh CHỦ mới từ ma giáo trở về, đương nhiên phải là Hộ Pháp của ma giáo rồi.”

“Ta nhớ hai hộ pháp của ma giáo là một đôi mà.”

“Thế chắc là thánh tử của ma giáo rồi.”

“Nếu không thì có thể là tiểu tình nhân của Ma Giáo Giáo Chủ.”

“Vì sao mà đời Minh CHỦ nào cũng cùng ma giáo dây dưa hết vậy??”

“Ngốc, cái này gọi là yêu nhau lắm cắn nhau đau.”

“Phải a.”

Minh CHỦ hứng chịu những ánh mắt mang theo thông điệp “ Quỷ dị” “Ám muội” “Các người có gian tình” mà đổ mồ hôi lạnh/

Lan công tử tiến tới bên tai hắn, nhẹ giọng nói: “làm sao vậy?”

Quả lực là anh khí như lan (hơi thở cũng phảng phất mùi mộc lan dịu nhẹ), Minh Chủ bên tai một mặt ửng hồng.

Phía dưới kia một mảnh xôn xao

~~Lan công tử mỉm cười, ngược ngùng hạ mi mắt, trong tâm đều là gã Minh Chủ ngây thơ ngu ngốc kia, thế nhưng lại càng khơi dậy thích thú, xem ra tháng ngày sau này tuyệt không buồn chán.

51. Q.2 - Chương 51

Phạm là yêu nghiệt, đều sẽ có một đoạn quá khứ bất kham hồi tử (nghĩ lại mà đau đớn)

Sư Phó cùng Thái Thượng Hoàng (năm đó vẫn là Hoàng Đế)

“Uy! Người sắp bị giày vò đến chết rồi, bên trên trách tội xuống chúng ta gánh không được đâu, kéo y ra ngoài, ném vào biệt gian đi.” Một tên ngục tốt khi đi tra phòng, nói với đồng bạn.

Trong phòng giam tử tù, một thiếu niên với mái tóc dài rối tung, cả người không có chỗ nào nguyên vẹn, y ngơ ngác nhìn nóc nhà tù thấp bé, dường như đã sớm chết rồi.

Mấy tên tù phạm hoàn toàn không thèm để ý tới chết sống của hắn, thô bạo tiến xuất trong thân thể hắn, chỉ có thời điểm cực kì đau đớn, thiếu niên mới khe khẽ rên lên một tiếng, thanh âm khàn khàn thực.. không giống người đang còn sống.

“Đó là ai vậy?” Ngục tốt mới tới hỏi.

“Nghe nói là mật thám do Liêu quốc phái tới, sách, thế nhưng lại là một tên tiểu tử tể bì nộn nhục (da mềm thịt non =.), chơi đùa thực làm người ta vui sướng đến chết nha.” Trên mặt ngục tốt cũng lộ ra dáng tươi cười dâm dăng cùng bỉ ổi.

“Người, đem y kéo tới một gian khác, vạn nhất y bị giày vò tới chết thì lấy ai thẩm vấn đây.”

Tân ngục tốt bị sai bảo, gật gật đầu, mở nhà tu, xua đám tù phạm ra, lũ tù phạm chưa thỏa mãn được thú dục (dục vọng như súc vật), lăm bắm chửi đồng vài câu, lưu luyến rời khỏi thân thể thiếu niên.

Ánh mắt thiếu niên không không dăng dăng (trống rỗng mang mang), như là kẻ đã chết từ lâu, ngục tốt đưa tay dò xét hơi thở của y, hô hấp vẫn còn thoi hót, vì thế nhanh chóng định hạ tâm lai (bình tĩnh lại), đem người kéo ra ngoài, giam vào một nhà tù đơn.

Áo tù trên người thiếu niên đã sớm bị xé nát, trên thân thể xích lõa là vô số vết thương, đôi môi y khẽ run lên như muốn nói cái gì, thế nhưng vì thanh âm quá nhẹ, nên không thể nào nghe ra được.

Tân ngục tốt nhìn thấy thế, có chút không đành lòng, cầm một kiện áo tù mới, choàng lên người y. còn ngồi xổm xuống, ghé tai sát vào mặt y, xem y muốn nói gì.

Ta không phải là mật thám, không phải, không phải...

Trong miệng thiếu niên, chỉ lăm bắm mãi một câu này, thanh âm vừa thấp lại nghẹn ngào, như là người vừa bị ép nuốt quá than hồng.

Tân ngục tốt khẽ thở dài, mặc kệ y có phải mật thám hay không, đã vào nơi này thì cuối cùng cũng sẽ bị bức cung đến thành có tội thôi – đây là nếu y còn có mệnh để tới được chỗ gia hình.

Ngục tốt thu hồi lại tâm tình đồng cảm vô liêu (không có ý nghĩa) này nọ, đóng lại cửa nhà tù.

.....

Y bị tống vào nhà tù đã hai ngày.

Người kia vẫn chưa tới.

Y một mực chờ hần, một mực chờ.

Chờ hần điều tra rõ chân tướng, chờ hần hiểu được, y bị oan.

Thế nhưng...

Gương mặt cứng đờ của thiếu niên đột nhiên lộ ra dáng tươi cười thê lương, tự giễu...

Y trông mong cái gì đây?

Người kia, có lẽ căn bản chưa từng đối với y nảy sinh tình ái.

Là y... là y tự mình khờ dại.

Lang bạt bên ngoài làm nghề y, vì một câu hành y tế thế. Sau đó, một lần xé đi hoàng băng, vì hoàng hậu chữa bệnh, cũng nhờ đó mà gặp được chân nhan thiên tử.

Vừa gặp nhau, đã là nghiệt, không phải là duyên.

Đã xảy ra rất nhiều chuyện, rất nhiều chuyện.

Y bị vu là mật thám của Liêu quốc, thế nhưng lại không cách nào biện hộ ỉn.

Ánh mắt thất vọng cùng tức giận của người kia... đâm vào thân thể y, từng nhát , từng nhát một, lạnh lẽo như băng, y đau lòng tới mức cả một câu biện giải cũng không nói nên lời.

Người kia, chưa bao giờ tin tưởng y...

Cho dù cả trăm ngàn lần nói thích y, thế nhưng lại chưa bao giờ tin tưởng.

Ở trong mắt hần, bất cứ ai đều có thể trở mặt, hướng chi là một du y (thầy thuốc lang thang) chỉ quen biết trong mấy tháng.

Hàn khí nặng nề nơi tử lao ăn mòn tri giác thiếu niên.

Thiếu niên chậm rãi cử động cánh tay cứng ngắc, từ từ đưa tới bên miệng. Trên cổ tay tinh tế tràn ngập giả ngân (vết bị cắn), còn có vết máu bầm do bị trói.

Thiếu niên tìm đúng vị trí của kinh mạch, cố sức há miệng cắn xuống, một cái rồi lại một cái, máu tươi theo đó, điên cuồng phun ra, vấy lên mặt y, nhuộm bẩn gương mặt – nơi duy nhất trên người y còn sạch sẽ.

Thiếu niên chìm trong máu đỏ, khoe miệng bỗng nhếch lên, ngay cả cặp mắt phượng vi kiều kia cũng mang theo ý cười loạn loạn.

Y không muốn đợi thêm.

Đủ rồi, y trầm nghĩ, đã kết thúc rồi.

Đau đớn thể xác, mỗi một tinh thần, còn có... tuyệt vọng... trái tim kia.

Không thể ngờ rằng cuộc đời y cuối cùng lại kết thúc trong này, như một món đồ chơi, bị người chà đạp, phá hư xong rồi vứt bỏ trong một góc, để mặc cho y trợ trọi chết đi.

Cả người đều là vết máu bầm, cùng tinh dịch khiến kẻ khác buồn nôn, dơ bẩn đến độ có tẩy cả đời cũng tẩy không sao sạch được.

Nước mắt hốt nhiên rơi xuống, y không nghĩ, trăm ngàn lần không nghĩ... mọi chuyện sẽ thành ra như thế.

Trên cổ tay, miệng vết thương bị găm xé đã sâu đến độ thấy được xương, máu chảy tràn nhiễm đỏ cái miệng nhỏ xinh, nhiễm đỏ cả kiện áo tù mới khoác hờ trên vai, cũng nhiễm đỏ cả thân thể tràn ngập vết thương bên dưới.

Dùng máu, cũng không sao tẩy sạch được.

Thế nhưng ít nhất, vị máu tươi có thể che đi mùi tanh tưởi của tinh dịch trên người.

Y giờ đã... không có thuốc chữa, đã không thể chữa lành.
Kiên cường chống đỡ mi mắt dần dần buông xuống, ánh sáng trong mắt thiếu niên cũng dần tiêu tán.
Đủ rồi, đời này gặp gỡ người, ta thừa nhận.
Người không tin ta, ta thừa nhận.
Người không thương ta, ta thừa nhận.
Người không đến cứu ta, ta cũng thừa nhận.
Tất cả thống khổ, đều là ta tự mình chuốc lấy.
Ta yêu người, thế nhưng từ nay về sau, cùng với người, không còn quan hệ.

Thời điểm Hoàng Đế đích thân tới địa lao, đã nhìn thấy khung cảnh ấy.
Thiếu niên luôn mang theo dáng tươi cười ôn nhu mi lệ nằm ở trên vũng máu, áo tù rách nát không che được vết thương luy luy trên người y, còn có cổ tay huyết nhục lẫn lộn.
Y từ từ nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ, ngủ trong vũng máu. Ở trong địa lao hắc ám, ở trong địa lao dơ bẩn, y đang ngủ.
Một khác kia cả tim gan như vụn nát, biết thế này sao trước kia còn cố chấp.
Hai người họ, chung quy không thể quay đầu.
Miệng vết thương trên người có thể khép lại, thế nhưng nội tâm thì phải lấy gì để chữa lành?
Có chút gì đó lặng lẽ ngưng tụ lại, bị da thịt mới tái tạo bao trùm, khép lại.
Chỉ là phần thối rữa nằm sâu trong xác thịt kia. Đã muốn thối rữa, chất lỏng đen đậm, rót vào trong máu, tản mát ra từng đợt vị đạo cay đắng cùng tanh tưởi.
Thiếu niên từng có gương mặt cười đến cực hạn ôn nhu, mặt mày loàn loàn đã cô độc thê lương bỏ mình trong tù ngục, cả người ngập tràn máu tanh cùng dơ bẩn.
Tất cả, giống như một giấc mộng Nam Kha, tỉnh lại, y rốt cục, không thể nào nhớ được, phải làm thế nào mới có thể cười nụ cười của trước kia.
Nụ cười ôn nhu vô hạn, khi khoe miệng vung lên, dung mạo cũng loàn loàn cực điểm.
Thế nhưng mỗi khi ôm đầu ngồi một góc, sẽ lại co quắp, trong chốc lát thôi, cả người chấn động ...

52. Q.2 - Chương 52

“Sư Phụ hoàn lương?????” Mắt thấy Sư Phụ nhà mình cùng Giáo Chủ tình nồng ý đậm đã mấy ngày nay, Thái Y vẫn còn cười sái hèm, đánh chết cũng không tin Sư Phụ nhà mình... cư nhiên định... hoàn lương!!
“Ta thà rằng tin tưởng thanh lâu toàn quốc đồng loạt đóng cửa còn hơn!” Thần Y cơ quắp khoe miệng, nói.
Thế nhưng, đáp trả suy nghĩ của bọn hắn là gì, chính là hai thân ảnh của Tiểu Sư Thúc cùng Giáo Chủ, ôm nhau, người ôm ta kéo, hết bốn cơm mớm rượu lại đến dứt nho cho nhau ăn.
Đúng là làm người ta té ngựa mà!
Người phản ứng kịch liệt nhất đương nhiên là Tả Hộ Pháp, ngay đêm đó đã nộ khí đau thương đầy mặt, chạy đi đập cửa phòng Giáo Chủ, kêu cha gọi mẹ, nói hắn muốn phản bội ma giáo, ngày hôm nay không nói rõ là không được.

Cửa phòng vừa mở, tiểu sư thúc sắc mặt nhuận hồng như đóa hoa bừng nở lúc xuân về cũng bước ra, trên vai khoác một tấm tiết y mỏng, trên người dày đặc hồng ngân.

Tiểu sư thúc mỉm cười: người đâu rồi!

Hữu Hộ Pháp chẳng biết từ chỗ nào nhảy ra, lạ ở chỗ hôm nay không thấy ôm theo mỹ thiếu niên, đúng là chuyện lạ nha!

Tiểu sư thúc chỉ ngón tay vào mặt Tả Hộ Pháp: Lâu như vậy còn không giải quyết được, ta còn muốn mất mặt thay người.

Hữu Hộ Pháp cười mỉa: từ từ mà tiến thôi, từ từ mà tiến a

~~Tiểu sư thúc nhìn đầy khinh bỉ: từ từ mà tiến? Loại chuyện này không phải cứ nhào lên là hay nhất sao: đè hấn xuống đã rồi sau muốn biểu lộ gì thì biểu lộ, gạo nấu thành cơm đã!

Hữu Hộ Pháp cười méo xệch: Cái này... Mỗi người có phương pháp của riêng mình, ta mà thắng thường dè ra như thế, hấn tuyệt đối sẽ không đồng ý đâu.

Tiểu sư thúc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép (ví với việc yêu cầu nghiêm khắc đối với người khác, mong muốn họ được tốt hơn): Người không có khả năng thượng cho hấn phải đồng ý sao hả?? Ta cứ tưởng rằng hấn cần xuân được, nguyên lai người mới chính là người cần xuân được! Cứ thế mà đem tổng xuân được vào mồm hấn, ôm vào phòng, đóng cửa mà tới đi.

Hai người đứng ngoài mặt đỏ như lửa đốt. Tả Hộ Pháp ngơ ngác vài giây, sau đó ôm gương mặt co giật chạy đi mất.

Tiểu sư thúc nhìn Hữu Hộ Pháp vẫn còn ngốc lảng đứng đó, khe thở dài: Cứ nghĩ người vốn là công tử phong lưu, hóa ra cũng chỉ là tên thô lỗ giả vờ ham phong hoa tuyết nguyệt.

Hữu Hộ Pháp giờ này vẫn còn đại mặt ra, tiểu sư thúc nhìn không được, trực tiếp đá vào mông y một cước: còn không đuổi theo!!

Sau khi Hữu Hộ Pháp bị đá đi, tiểu sư thúc còn nhìn theo, chặc lưỡi đánh “sách” một tiếng, Hữu Hộ Pháp làm công, đúng là lãng phí cái mông đỉnh kiêu viên nhuận của hấn mà

(=)))))))))))))

Từ trong phòng truyền tới thanh âm của Giáo Chủ: Tiểu sư thúc

Tiểu sư thúc ngoái đầu lại, cười tươi như hoa: Tới đây!

Tiếp tục lên giường.

Tiểu sư thúc nằm trên.

Giáo Chủ: trò kị thừa (chắc giống chơi... thú nhún đó =))) này rất có tình thú nha.

Thanh âm ân a lại tiếp tục hoành hành trong ma giáo, mặt giáo chúng đại ra như cái bánh, muốn che cũng che không kịp...

53. Q.2 - Chương 53

“Sư huynh, chúng ta đi thăm Lan công tử đi.” Thái Y buồn chán muốn chết, nói.

Thần Y ở trong được phòng loay hoay phân thảo được, miễn cưỡng liếc mắt lên nhìn y: “Người ta sớm đã đi, người tới đâu mà thăm?”

“Đi? Đi đâu?? Vô công của hấn không phải bị phế rồi sao? Thế nào có thể leo lên vách núi được? Lẽ nào hấn thuộc họ khi??” Thái Y hỏi dồn dập.

“Giáo Chủ không phải đã đem Minh Chủ đá xuống đó bầu bạn với hán rồi sao?”

Thái Y nhéo nhéo mặt mình: “Lẽ nào gần đây Giáo Chủ xuân phong đắc ý, hỉ sự đầy nhà, tâm tình tốt, nhin không được nên cứ thấy một đôi là muốn tác thành một đôi luôn?” Nghĩ thêm một chút, gần đây thường xuyên thấy Giáo Chủ ngồi một góc, cười khúc khích như thằng tự kỉ, luyện tập môn nghệ thuật điêu khắc chạm tro hoa quả, hận không thể đem quả táo tĩa thành đóa hoa yêu kiều mà dâng lên trước mặt tiểu sư thúc...

Cái còn siêu vi trùng tên ái tình này quả là đáng sợ nha: “May mắn” là sư huynh nhà mình thuộc loại bách độc bất xâm, thể nên không chịu tí ảnh hưởng nào.

Thái Y có chút tiếc nuối nhìn Thần Y, nhân thần của y như là đang lên án: Cưng à, ngươi còn yêu ta chưa đủ!!!

Khóe miệng Thần Y co rút, làm bộ như không thấy.

“Sư huynh~~” Thái Y cất giọng nịnh nọt, thân người không biết từ lúc nào đã tới gần lồi lồi kéo kéo người kia: “Chúng ta hạ sơn đi chơi chút nha, chỗ này chán muốn cheets~~”

Lông tơ sau ót Thần Y dựng đứng luôn, thoáng cái người đã bị Thái Y đẩy ra tới cửa.

Xuống núi dạo chơi làm cái gì, trấn nhỏ dưới chân núi đã sớm vắng vẻ trở lại, dù sao trận vây đánh ma giáo khiến cho khách sạn bình dân chấy phòng cũng chẳng kéo dài lâu, ai mà rảnh vậy ma giáo mãi chứ. Bình tôm tướng cá dù gì cũng có lão bà (cũng chẳng biết được là nam hay nữ), có hài tử, còn muốn lo miệng ăn của cả một nhà, làm gì mà rảnh bồi Minh Chủ chơi trò chính nghĩa, coi trò vui xong thì người người nhà nhà liền tản đi hết, về nhà tắm rửa, ôm lão bà, nhảy lên giường ngủ.

Lão bà hài tử vây quanh, chăn êm đệm ấm mới đúng là nhân sinh mỹ hảo nha

~~Khi đi ngang qua được điểm, Thái Y bắt ngờ thấy người quen.

“Minh Chủ? Sao ngươi lại ở chỗ này?” Thái Y kinh ngạc hỏi.

“Là hai vị? Thật tốt quá, Vân Chu bị bệnh, mau đi theo ta.” Minh Chủ vừa thấy Thần Y liền kích động vô cùng, túm lấy hán, xềnh xệch lồi đi. Thần Y mặt nhăn mày nhíu, nhin a~~

54. Q.2 - Chương 54

Đại phu nói tỳ vị bị hàn khí làm hư, cần tĩnh dưỡng, thể nên chúng ta mới lưu lại chỗ này lâu một chút.” . Minh Chủ dẫn hai người vào bên trong một tiểu viện, vừa đi vừa giải thích.

Lan công tử nằm ở trên giường, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt vẫn trắng xanh như khi còn ở dưới Bát Tư Nhai, nghe được bước chân người tới, y khẽ mở mắt, nhìn thấy Thần Y cùng Thái Y cũng không kinh ngạc, chỉ mỉm cười.

“Vẫn còn khó chịu sao?” Minh Chủ ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng xoa bụng Lan công tử.

“Hoàn hảo.” Thanh âm này, đúng là... suy yếu không nói nên lời a.

Thần Y thay y bắt mạch, nói: “Dưới Bát Tư Nhai hàn khí dày đặc, ngươi mười năm qua không ăn uống bình thường nên hiện tại dạ dày có chút hư hàn cũng là chuyện thường, từ từ tĩnh dưỡng, ta trước tiên khai cho ngươi một đơn thuốc, uống vào sẽ đỡ hơn một chút.

“Đa tạ.” Minh Chủ cảm kích nói.

“Các người ở lại đây không sợ người của ma giáo phát hiện sao?” Thái Y hiếu kì nói.

“Nhậm thần y cũng đã tới đây, hần nói người của ma giáo sẽ không làm khó chúng ta.” Minh Chủ nói , “Ngày đó, Giáo Chủ đem ta đánh rơi xuống vực cũng là do hần bày mưu tính kế, chỉ là muốn mượn tay ta giúp Lan công tử rời khỏi Bất Tư Nhai thôi.”

Thái Y nhìn Thần Y một chút, thở dài, thực đúng là loại chuyện Sư Phụ hay làm mà.

“Các người sau này có tính toán gì không?” Thái Y hỏi

“Đem Vân Chu về Vương Đức Phủ, sau đó, ta sẽ từ nhiệm ngôi vị Minh Chủ.” Minh Chủ nói.

“Người không cần vì ta...” Lan công tử nhìn Minh Chủ, mắt lộ ra nhàn nhạt bi thương...

“Cũng không hoàn toàn vì người, là bản thân ta chán ghét chức vị này.” Minh Chủ mỉm cười, thần tình ôn nhu vô hạn.

Lan công tử đỏ mặt cúi đầu, khóe miệng – lại lộ ra dáng tươi cười đắc ý.

Thái Y kéo kéo tay áo Thần Y, nhỏ giọng nói: “Sao gần đây chỗ nào cũng thấy tim hồng vắng tứ tán vậy”

“Thần Y bĩu môi: “Là do người mơ tim hồng nhiều quá mới thấy ảo giác đó.”

“Đều là lỗi của sư huynh!” Thái Y vô tội nói: “Người để ta tịch tịch a, tịch tịch dễ khiến ta kích động, nảy sinh ham muốn đi tèo tèo (ý nói hồng hạnh xuất tường – đi ngoại tình đó a~)

Lan công tử:...

Minh Chủ: ...

Thần Y giật giật khóe miệng, tối hậu rặn ra một nụ cười hung ác: “Xin lỗi, mượn khách phòng dùng một lát

Minh Chủ cười: “Cứ tự nhiên.”

“Lan công tử, người không thể thấy chết mà không cứu a!” Thái Y cố gắng bám trụ khung cửa, cố gắng cầu cứu viện.

Lan công tử đưa tay ôm trán, tựa vào người Minh Chủ: “Ai nha, sao đầu ta đau quá vậy nè ~”

Vì vậy , Thái Y chỉ có thể dùng ánh mắt bi phần trừng mắt nhìn Lan công tử đang nằm trong lòng Minh Chủ đang chớp mắt hết sức là vô tội cùng Minh Chủ sắc mặt ngưng ngùng, bị người kia lôi ra ngoài.

Vì vậy, tranh chấp dưới giường bị lôi lên giường giải quyết!

55. Q.2 - Chương 55

Ở ma giáo mãi cho tới khi đông qua xuân đến.

Thần Y rốt cục đối với cảnh Sư Phụ cùng giáo chủ khanh khanh ta ta, chàng chàng thiếp thiếp không chịu được nữa, quyết định mang theo sư đệ nhà mình dứt áo ra đi, ra ngoài du ngoạn một vòng, vừa đúng lúc có thể quay về căn nhà nghỉ mát lúc nào cũng gió thổi âm âm của mình.

“Sư Phụ, chúng ta đi đây.” Thái Y hướng về phía Sư Phụ, hươ hươ bàn tay nhỏ bé.

“Đi đi thôi.” Sư Phụ gật gật đầu, một bên rất là hưởng thụ quả táo đích thân Giáo Chủ cắt tía.

Kỹ thuật xắt rau củ quả của Giáo Chủ ngày càng tốt, quả táo kia bị cắt gọt xong trông tựa đóa hoa, càng lợi hại hơn chính là tốc độ như chớp xẹt, khắc quả táo thành đóa mẫu đơn lộng lẫy xong, thịt táo tự nhiên còn chưa bị thâm.

Thái Y hai mắt đăm đăm, vô cùng sùng bái nhìn Giáo Chủ.. Tiếc là ánh mắt tôn sùng đó, bị Thần Y một đường đánh gãy, bị lôi đi.

“Giáo Chủ thực yêu Sư Phụ.” Thái Y cảm khái nói.

“Đây không phải là yêu, mà là bệnh.” Thần Y nói.

“Bệnh gì?” Thái Y hiểu kỳ hỏi.

Thần Y suy nghĩ một lúc liền nghiêm túc nói: “Bại não!”

Thái Y trầm mặc một lát, buồn bã nói: “Ta thật sự hy vọng sư huynh người cũng có thể hướng con đường đó mà học tập một chút.”

Bực mình, cái này phải chờ đến lúc đi về phòng, hảo hảo giáo dục lại mới được.

Ngày đó ly khai ma giáo, hai người dắt nhau đi dạo trong rừng, thuận tiện diễn thêm một màn tình chàng ý thiếp, thân thân bão bão. Ngay lúc đang hôn đến mê người thì chợt nghe thấy một thanh âm thân quen truyền tới: “Trước mặt mọi người hôn môi, phạt tiền hai lượng!”

Hai người đồng thời quay đầu tìm kiếm chủ thể phát ra thanh âm – một bụi rậm nhỏ.

Tả Hộ Pháp hần lại đang bèn bĩ nằm vùng cấm chốt mà tróc nã uyên uyên sao?

Kết quả, chờ mãi cũng không thấy Tả Hộ Pháp nhảy ra khua khoáng đả uyên bồng của hần, ngược lại, từ bụi rậm kia lại phát ra âm thanh ừ a quỷ dị.

“Tên hồn đản người, buông ra, nếu không thả ra, lão tử tự phạt cho người táng gia bại sản.”

“Ngay cả người ta cũng đã cho người rồi, tiền tự nhiên đều do người quản” Thanh âm trêu tức từ trong bụi cây truyền tới.

“Không nên ở chỗ này, ngang nhiên giữa thanh thiên bạch nhật... Ân ...”

“Cưng ơi, đã chiến cũng là tình thú nha...”

Thái Y che mặt, Tả Hộ Pháp – con người “thăng” cuối cùng ở trong ma giáo, rốt cục cũng đã bị hạ gục rồi.

“Chúng ta đi đâu?” Bước ra khỏi đại môn ma giáo, Thái Y hỏi/

“Yên hoa tam nguyệt hạ Dương Châu.”

“Bây giờ là tháng hai...” Thái Y vô cùng thành thực nói.

“...” Mặt Thần Y thoáng chốc cứng đờ.

“Được rồi, được rồi. Tháng hai cũng có thể xuống Dương Châu...” Thái Y nói thầm: “Thuận tiện đi thăm Lan công tử luôn, hần giờ đang ở Vượng Đức Phủ, nghe nói sống vô cùng thoải mái a.”

“Còn phải đi khám lại cho Quân Sư.”

“Thiếu chút nữa quên hần luôn...” Thái Y vò vò đầu, cười nói.

“Đi.”

“Ân.”

Cứ như vậy, đám cây to nhỏ ở gần đại môn ma giáo cuối cùng cũng đã thoát khỏi nỗi ám ảnh của lớp cây ông cha, không cần lo lắng hãi hùng bị Giáo Chủ chém ngang chém dọc mỗi lúc phát điên; giáo chúng cũng không cần lo lắng bị phạt tiền mỗi khi cấm chốt ở cửa phòng mà tình chàng ý thiếp, mà dù có bị bắt được đi chăng nữa thì cũng có Hữu Hộ Pháp đỡ cho rồi.

Nhân sinh a, viên mãn quá rồi

56. Q.3 - Chương 56: Phiên Ngoại 1: Yêu Nghiệt Mối Hàng – Trung Khuyến Thành Cường Khuyến

“Tiểu sư thúc, người muốn làm gì?” Giáo Chủ mặc cho tiểu sư thúc đem tay hấn trối vào trụ giường, hỏi.

Tiểu sư thúc nhướng lông mày, mang theo ý cười, tiến gần lỗ tai hấn, thổi nhẹ một tiếng, khí tức ấm áp phun nhẹ và lỗ tai, cái lưỡi nóng rực còn tại vành tai liếm lộng, sau đó chợt thu về, cười đến thập phần vô tội.

Giáo Chủ bắt đắc dĩ thở dài, tùy cho y ngoạn.

Tiểu sư thúc nhảy xuống giường, nhẹ giọng nói: “Nhìn ta.”

Ngọn đèn dầu, điểm lửa nhỏ như hạt đậu, ánh sáng mờ mờ tản mát trên gương mặt tiểu sư thúc, tu mi phượng mục, đôi môi mỏng manh nhàn nhạt hồng, một thân xuất trần khí tức tựa như thần tiên bị đầy xuống nhân gian, mà phong tình lưu chuyển trong đáy mắt lại càng khiến cho dung mạo y thêm vài phần xuân sắc, vài phần mê hoặc.

Vạt áo nhẹ buông, trường sam rơi xuống, tiểu sư thúc thoát y phi thường chậm rãi, còn thình thoảng ngẩng lên nhìn Giáo Chủ, cái lưỡi phấn hồng lướt nhẹ trên đôi môi đậm sắc, chậm rãi, làm cho người ta kim lòng không được mà mơ tưởng đến vị đạo mê người của hai phiên môi mỏng manh hồng phấn kia, mềm mại mà phong nộn, thực khiến cho tình dục sôi trào.

Hồ hấp Giáo Chủ thoảng chốc nặng nề, tiểu sư thúc đảo mắt nhìn qua “cái kia” của hấn, nhất thời cười càng giòn giã.

Tiết khổ cũng cởi bỏ, chỉ để lại tiết y hơi mở rộng, tiểu sư thúc chậm rãi đi tới bên giường, bàn tay khẽ vuốt gương mặt Giáo Chủ, chậm rãi đi xuống bên dưới, nhanh chóng cởi đai lưng của hấn ra...

Tựa hồ còn sợ Giáo Chủ chưa đủ kích động, Tiểu sư thúc còn ngồi hấn lên đùi Giáo Chủ, tay nâng mặt hấn, ngón tay tại sau tai đối phương nhẹ nhàng ve vuốt, tay còn lại không an phận mà trạc lộng tiểu huynh đệ của Giáo Chủ, thế nhưng đối với hoạt vật như lửa nóng này, lại không chuyên tâm an ủi.

“Tiểu sư thúc. Cởi dây ra.” Giáo Chủ dục hỏa khó nhịn, thấp giọng nói, tiếng nói khàn khàn, trầm thấp nghe gọi cảm muốn chết, chỉ nghe thanh âm này thôi đã khiến sống lưng tiểu sư thúc mềm nhũn, lập tức lại cười đến càng mê hoặc.

Bắt đùi khẽ cọ vào cự vật như lửa nóng của Giáo Chủ, nhỏ giọng nói: “Ồ đây khó chịu sao?”

Giáo Chủ khẽ hừ một tiếng, mày kiếm nhíu chặt, sợi dây kia căn bản không làm khó được hấn, thế nhưng hiện tại phải kèm hãm lại xúc động muốn đem sợi dây kia cởi xuống thực sự là làm khó hấn mà.

Chóp mũi tiểu sư thúc cọ tới cọ lui nơi xương quai xanh của Giáo Chủ, cách một tầng tiết y liền liếm ướt nhũ tiêm của Giáo Chủ, nhìn địa phương mẫn cảm đó cơ hồ dựng đứng, liền đắc ý ngẩng đầu, liếc mắt tà tứ nhìn Giáo Chủ, trong mắt lưu quang uyển chuyển, mang theo vài phần mỉa mai hoặc, khiến cho Giáo Chủ hận không thể lập tức xé nát sợi dây, đem y tử hình tại chỗ. (dã man ==)

Yêu tình này, thực sự là nên bị đè xuống, làm cho đến chết, vừa nghĩ đến khi cao trào, thì khoe miệng y tràn ra thóa dịch trong suốt, đôi mắt phủ sương mê man, lơ đãnh... Quả thực là hoạt sắc sinh hương.

Giáo Chủ đang bị khung cảnh hương diễm trong đầu kích thích bỗng nhiên thấy bộ vị phía dưới một trận lạnh lẽo, tiết khổ đã bị cởi bỏ, cự vật kia cũng đã nảy ra, gân xanh dữ tợn, thật là “nhỏ” đến dọa người, khoe miệng tiểu sư thúc hơi cong lên, thanh âm tình tế khiến người nghe tâm thần rung động: “Đối bụng a...”

Lời còn chưa dứt, người đã cúi xuống, đem cự vật cực đại của Giáo Chủ hàm tiến vào trong miệng, Giáo Chủ thực sự là bị dọa đến đơ người, cảm giác ẩm ướt trong khoang miệng nóng bỏng kia thực khiến tiểu huynh đệ của hấn căng thẳng không thôi, chỉ chút xíu nữa là mất mặt mà bắn đi ra.

Tiểu sư thúc nhà hấn tuy rằng lạm giao, thế nhưng đối với phương thức tối nguyên thủy này lại vô cùng bài xích, nguyện ý dùng miệng làm cho người khác đây cũng là lần đầu tiên, chỉ cảm thấy cứ như bị nện đến hít thở không thông, khó khăn thu liễm rằng, dùng đầu lưỡi liếm lộng, cảm giác được Giáo Chủ cả người run lên. Tiểu sư thúc đắc ý nhả ra, giọng nói vang lên thập phần êm ái: “Thoái mái không?”

Gương mặt khẽ cúi, dưới ánh đèn mờ nhạt nói không hết mềm mại cùng nhu thuận, đáng yêu đến chết người. Khiến cho cự vật của Giáo Chủ không không chế được, thoáng cái đã bắn, dấy lên gương mặt của tiểu sư thúc.

Tiểu sư thúc kinh ngạc, nhìn đến ngây người, tinh dịch tanh nồng chậm rãi lướt qua khóe miệng, trong vô thức, y đem cái lưỡi hồng hồng nóng rực liếm qua, ngơ ngác nhìn Giáo Chủ.

Sợi dây cột trên tay lập tức bị Giáo Chủ một đường xé nát, hấn hoảng loạn dùng ống tay áo lau đi, tiểu thúc ngược lại chỉ cười, ngón tay nhẹ nhàng chấm lấy bạch trọc, sau đó vẽ loạn trên môi Giáo Chủ, đầu ngón tay mảnh khảnh tham nhập vòm miệng của Giáo Chủ, nháo một hồi, sau đó ủy khuất chà xát nơi khó gian Giáo Chủ, lằm bằm nói: “Còn chưa có thỏa mãn ta đã dám bắn, lần sau phải buộc chỗ này lại.”

Chỉ một khắc sau đã bị Giáo Chủ hung hăng hôn lấy, tình dục bị kiềm nén thoáng cái đã bộc phát đi ra, Giáo Chủ lấy thuốc cao, tại khe nhỏ giữa hai cánh mông của Tiểu sư thúc vẽ loạn, lại bị tiểu sư thúc đè lại.

“Ta tự tới, không cho người động.” Tiểu sư thúc đoạt lấy thuốc cao, tiếp tục ngồi trên người Giáo Chủ, đem thuốc cao nhu mở nơi tư mật của chính mình, hành động dâm loạn của chính mình, khiến hấn ngược ngùng từ từ nhắm mắt, lông mi dường như cây quạt nhỏ khẽ rung lên, vùng xung quanh lông mày khẽ nhăn lại, thần sắc ần ần khiến hạ bộ Giáo Chủ nhiệt lưu từng trận, cổ họng phát khô.

Thấy phân thân của y cũng đã dựng thẳng lên, Giáo Chủ bắt đầu đưa tay vỗ về, càng khiến cho y thở dốc rên rỉ không ngừng.

“Đừng có lộn xộn.” Tiểu sư thúc hung hăng trừng mắt, đôi con ngươi mang theo hơi nước, sóng mắt nhu tình.

Giáo Chủ ủy khuất khó nhịn mà nhìn y, thấy y bất vi sở động, chỉ có thể tiến tới hôn nhẹ lên hầu kết y, Tiểu sư thúc ngửa cằm, tê dại tinh tế truyền tới khiến y hanh hanh không ngừng, ngón tay khai mở hậu huyết phía sau cũng đẩy nhanh động tác.

“Đừng có cắn loạn, hệt như con chó nhỏ.” Tiểu sư thúc khàn khàn nói, một mặt rút tay về đặt trên vai Giáo Chủ, chính mình nâng lên thân thể, sau đó chậm rãi đè xuống.

“Ân... A a, ân...” Thanh âm mê man, hỗn loạn nỉ non không ngừng, cự vật cực đại của Giáo Chủ tiến chọt vào trong huyết khẩu, tiểu sư thúc rên rỉ không ngừng, vắn vẹo thắt lưng, nhưng kiên quyết không ngồi hấn xuống.

Giáo Chủ giờ này đã nhịn không nổi nữa, xé bỏ tiết y của tiểu sư thúc, cắn mút mẩn da trước ngực của người kia, tư thế kỳ thừa khiến cho cơ thể hai người thiếp hợp càng chặt chẽ, mỗi lần ra vào tựa như muốn xé nát thân thể đối phương, tiểu sư thúc ngô ngô không ngừng, mang theo khúc âm nức nở ngẹn ngào, càng kích thích dục vọng muốn giày vò chà đạp y, thực muốn... thực muốn đem tất cả xỏ xuyên qua thân thể y, hung hăng sáp nhập, hung hăng trừu tống, tiến xuất như muốn phá hủy cơ thể y.

“Ngô... A a, ân... A a!” Thanh âm của tiểu sư thúc bỗng nhiên vọng cao, khúc âm lạnh lạnh không phân nổi giới tính, càng làm cho tâm dâng thần trí, thâm nghĩ muốn phun trào trong cơ thể hấn. Tiết y choàng trên người tiểu sư thúc đã bị xé nát, nửa che nửa hở, ẩn giấu vẩn ngân (dấu hôn) trên người y, càng nhìn càng thấy mê người.

Thóa dịch dọc theo khóe miệng chảy xuống, tiểu sư thúc thì trào rên rỉ, vô thức vắn vẹo thắt lưng, tùy cho Giáo Chủ đỡ lấy vòng eo y trên dưới loạn động, quả thực là tinh thần “làm việc” không biết mệt mỏi.

Nỗ lực mở rộng chân, cánh tay ôm lấy cổ Giáo Chủ, theo từng động tác của hấn mà thở dốc, tại bên gáy hấn cọ cọ, khí tức nóng rực phả vào lồng ngực Giáo Chủ, Giáo Chủ quả thực là động tình khó nhịn, triệt để đem tư tưởng “Nghe lời tiểu sư thúc” vứt sau đầu, nhắc tiểu sư thúc dậy, một đường xé bỏ tiết y, đem y đặt xuống giường, mở rộng đòn biện phong nộn kia, hung hăng tiến nhập.

Tiểu sư thúc phát xuất khúc âm mềm mại, nắm chặt chân găm dưới chân, bờ vai co lại, thân ngâm trong miệng âm ỉ không ngừng.

Nửa người Giáo Chủ nằm sấp trên người Tiểu sư thúc, hai mắt đỏ ngầu, lúc này đã hoàn toàn đã quên hai chữ ôn nhu viết như thế nào, trong tâm một mực chỉ có ý nghĩ muốn nắm lấy người dưới thân, hung hăng

chiếm đoạt, để cho y nhớ ai mới là nam nhân của y.

“Ta từ bỏ... từ bỏ, cầu người... ân a, a...” Tiểu sư thúc bị trừu sáp liên tục, sáng khoái đến mức cả người run rẩy, bắn vài lần, đã hoàn toàn không còn khí lực, chỉ có thể cầu xin tha thứ, thế nhưng người bên trên hoàn toàn không để ý tới y, chú tâm sống chết ra vào, như thể muốn hủy đi cơ thể của y luôn/

Cao triều tiến tới khiến mật huyết co rút, nhưng phân thân Giáo Chủ một phen căng thẳng, hanh một tiếng, ấn lấy cơ thể tiểu sư thúc sống chết tiến nhập, trừu sáp đến độ y ai khiêu liên tục, khóc nức lên, cơ thể co rút muốn tiến về đằng trước, thế nhưng mới tiến chưa được hai bước đã bị hung hăng tóm trở về.

Y càng khóc, người bên trên lại càng hưng phấn, thô bạo nhu lỏng nhũ thủ phía trước ngực tiểu sư thúc, ngay cả phân thân lần thứ hai đứng thẳng phía bên dưới cũng bị mạnh mẽ kiềm hãm, hết lần này tới lần khác tại lúc cao trào, tiểu sư thúc muốn bắn đi ra lại bị hung hăng kháp một kháp, cao triều bị đè ép xuống, vài lần lặp lại, Tiểu sư thúc đã khóc tới mức gần như ngừng thở, thỉnh cầu Giáo Chủ buông tha y, thế nhưng lý trí của Giáo Chủ đã bị đã tới tận chỗ xa tít nào rồi, chỉ hận không thể chết trên người y.

Thân thể bị lật lại, Giáo Chủ bài khai hai chân y, như phát điên mà tiến xuất cơ thể y, tiểu sư thúc trước mắt đã là một mảnh hơi nước, chỉ biết thở dốc cùng rên rỉ. còn có lời cầu xin tha thứ gián đoạn không liên mạch.

Giáo chủ kêu một tiếng, dùng sức tiến nhập vài lần rốt cục bắn đi ra, tinh dịch dư thừa dọc theo huyết khẩu chảy xuống, tiểu sư thúc không còn sức để khép hai chân lại, chỉ có thể tùy ý Giáo Chủ dùng nhân thân đáng sợ nhìn bộ vị tối mật kia, đường nhìn nóng rực khiến cho y thấy sợ hãi, thế nhưng không còn sức lực nào, con mắt vô thần mở to, thở dốc cũng dần dần đình chỉ.

“Ân.. không. Từ bỏ, ngày mai tiếp tục...” Cảm giác tiểu huyết bị ngón tay tham nhập khiến cho tiểu sư thúc sợ run, dùng thanh âm khản đặc cầu xin hân.

Giáo Chủ không lên tiếng, ghé sát người y tìm kiếm xương quai xanh, ngón tay tinh tế trừu động bên trong cơ thể y, dịch thể trắng đục chảy ra càng nhiều, huyết khẩu đỏ tươi co rúm lại, chăm chú cắn nuốt lấy ngón tay Giáo Chủ, quả thực là một dạng lưu luyến không rời.

Mỹ cảnh này quả thực vừa nhìn đã khiến cho người ta cứng lên, hả thân Giáo Chủ kề sát tiểu sư thúc, cự vật nóng rực dán chặt bên mông đùi trong, khiến cho tiểu sư thúc cả người cứng đờ, Giáo Chủ ghé vào lỗ tai y, nhẹ giọng: “Là tiểu sư thúc câu dẫn ta... Ta còn muốn...”

Bắp đùi bị bài khai, Giáo Chủ cúi người liếm lỏng mông đùi non kia, làn da ít khi bị hiển lộ, mẫn cảm vô cùng, khiến cho tiểu sư thúc vừa nghĩ đã sợ, rõ ràng phân thân kia đã tiết vài lần, bây giờ cứ nhiên lại đứng thẳng lên, diễm đạm đáng yêu chảy ra dịch thể trong suốt, như là đang khóc.

“Chỗ này của tiểu sư thúc cũng thật thích khóc.” Giáo Chủ hốt nhiên lộ ra nụ cười tà tứ, rất là vô tội vuốt nhẹ lên đỉnh chóp “tiểu huynh đệ” khả ái kia, quả nhiên bên tai liền vang lên thanh âm nức nở của tiểu sư thúc, y cố thu hết lực xoay thất lưng, muốn thoát khỏi cái loại khoái cảm đáng sợ này, thế nhưng rốt cục chỉ có thể thở dốc mà nhận hết trên chọc của Giáo Chủ.

“Hôm khác, để hôm khác có được hay không?” Con mắt ngấn nước như mưa phùn lất phất bay của tiểu sư thúc nhìn chằm chằm Giáo Chủ, mềm nhẹ cầu xin.

“Không, ngày hôm nay nhất định phải ép cạn người.” Giáo Chủ hôn lên môi tiểu sư thúc, vừa liếm vừa cắn. Tuy là nói vậy, thế nhưng khả năng hồi phục của tiểu sư thúc tốt kinh người, thông thường ngày thứ hai đã lại tinh lực tràn đầy, muốn thật sự ép khô hân, cũng chỉ có thể khiến y ban đêm không dậy nổi thôi.

“hôn dẫn...” Tiểu sư thúc lăm bầm một tiếng, đôi mắt phượng ngập tràn ôn nhu cùng mị ý liếc xéo Giáo Chủ.

Giáo Chủ hai mắt đỏ lên, lần thứ hai bài khai hai chân của tiểu sư thúc, hung hăng tiến nhập.

“A...”

57. Q.3 - Chương 57: Phiên Ngoại 2 Căn Chính Miêu Hồng Tả Hộ Pháp Vs Phong Lưu Đoạn Tụ Hữu Hộ Pháp

Một bi kịch nhân sinh điển hình thông thường đều nảy mầm từ bi kịch đời trước đó.

Ví dụ như Tả Hộ Pháp cùng với Sư Phụ của hắn, cũng chính là tiền nhiệm Tả Hộ Pháp.

Sư Phụ Tả Hộ Pháp họ Lan. Chính là Lan công tử vô tội đã bị nhốt mười năm dưới đáy Bất Tư Nhai.

Tả Hộ Pháp vô cùng, vô cùng thích sư phụ của hắn, nói cho đúng ra, dưới sức mạnh phong nền của Tiên Nhiệm Giáo Chủ đại đại sát khí giáo chủ của chúng ta, bất luận kẻ nào đó có diện mạo bình thường ngũ quan đoan chính đều trở nên đặc biệt có mị lực, huống gì là tiểu mỹ nhân như Lan công tử.

Lan công tử cùng Minh Chủ là thanh mai trúc mã a, là hai đứa nhỏ vô cùng hồn nhiên trong sáng nha, Giáo Chủ lại là thằng cha đại sát khí a, chưa kể còn vô cùng thích ăn dấm chua nữa.

Đố kỵ của nữ nhân vô cùng đáng sợ, nhưng đố kỵ của nam nhân cũng không thể khinh thường được đâu, nhất là khi một tên nam nhân vì một thằng nam nhân khác mà đố kỵ, mà đố kỵ này cũng lại liên quan tới một tên nam nhân khác.

Mất thấy Giáo Chủ vì Minh Chủ mà khiến cho Ma Giáo bị giày vò trong chương khí mịt mù, Lan Công tử lắc đầu quầy quậy, cảm thán: “Đoạn tụ là cái chuyện đáng ghét nhất trên đời!!”

Tả Hộ Pháp vô cùng đánh thép gặt đầu, sau đó Lan Công tử bị Giáo Chủ đi ngang qua nghe thấy, nhân tiện trả thù bắt xung quân, đi ám sát một chính đạo cao thủ.

Vị cao thủ này không chỉ võ công tốt, lại còn là bằng hữu vô cùng thân thiết của Minh Chủ, vì vậy đã bị Giáo Chủ xác định là tình địch số 2, tình địch số 1 đương nhiên là Lan công tử.

Lan công tử a, không muốn bởi vậy mà sinh chuyện rạn nứt với Minh Chủ, đêm đó cầm ngay một tờ giấy trước cửa phòng Giáo Chủ: cứ thế này ta không sống nổi nữa, lão tử mặc kệ!!

Đêm đó, liền vợ vét quần áo , chạy a

~~Giáo Chủ giận dữ, thù mới hận cũ chồng chất, nổi máu Hoạn Thu, thế là, liền hạ cách sát lệnh, truy sát Lan công tử. Lan công tử trốn ở chỗ Minh Chủ, bởi Minh Chủ uống rượu ngắm trăng, cuộc sống gia đình nói chung tạm ổn, ổn đến không thể ổn hơn. Giáo Chủ nhận được báo cáo của ảnh vệ, tức giận đến suýt nữa tẩu hỏa nhập ma, liền tự thân xuất mã, bắt Lan công tử trở về, chặt đứt gân tay, phé bỏ vô vòng, đá dít xuống Bất Tư Nhai, dùng hắc để uy hiếp Minh Chủ.

Minh Chủ đi tìm Giáo Chủ, 1 vs 1, sau đó... Bi kịch lớn hơn xảy ra, hai tên này cùng nhau lên bàn thờ ngồi.

Giáo Chủ hạ lệnh nhốt hắn đến chết, thế nên Lan công tử vô tội bị nhốt ở dưới Bất Tư Nhai mãi.

Sau đó tiểu Giáo Chủ kế vị, Tả Hộ Pháp cũng lên theo, hắn cho rằng Sư Phụ mình đã thắng rồi, thương tâm muốn chết, thế là đối với cái bị kịch đoạn tụ dây chuyền năm xưa rút ra kinh nghiệm xương máu, tổng kết thành một câu: đả kích đoạn tụ – trách nhiệm của mọi nhà!

Sát khí Giáo Chủ mê đoạn tử đã tử, Tả Hộ Pháp nghĩ thời gian tới Ma Giáo nhất định sẽ được chấn hưng.

Kết quả, bi kịch khác lại ra đời!

Tiểu Giáo Chủ cũng là một tên đoạn tụ!

Tả Hộ Pháp nộ khí đầy mặt, dùng đầu khảo nghiệm một chút độ cứng của cây đại thụ cạnh đại môn ma giáo, cuối cùng xác định một chuyện, hắn nhiều nhất cũng chỉ có thể đập cho não hồng thôi, chứ ma giáo chẳng thể nào thoát khỏi mối nguy cấp mang tên “đoạn tụ”.

Để cứu vớt ma giáo, Tả Hộ Pháp ngay trong đêm đó đã phát động giáo chúng triển khai hoạt động đẩy lùi đoạn tụ, Ma Giáo Phong Kỷ Ủy Viên hội chính thức được thành lập.

Ai, kỷ ủy tuy có, thế nhưng thực tế cuộc sống thực sự vô cùng tàn khốc, ngày ngày, mưa dầm thấm đất thấy Giáo Chủ đuổi Tiểu Sư Thúc chạy, bọn giáo chúng quả thực là áp lực lớn vô cùng.

Càng không xong chính là, người giám sát chủ chốt là Hữu Hộ Pháp, từ một anh giai “thăng”, cư nhiên biến cong luôn.

Tả Hộ Pháp tay đầm chân giậm, từ trước tới nay, Hữu Hộ Pháp tuy rằng cũng có chút lẳng nhăng, thế nhưng tốt xấu gì cũng là tìm nữ nhân, hiện tại hẳn cũng đi tầm hoa, chỉ là hoa biến thành nam nhân luôn rồi.

Vì vậy Tả Hộ Pháp dù từ trước tới nay vẫn còn đối Hữu Hộ Pháp miễn cưỡng nhòm vào mắt. nay quả thực từ phần biến đen luôn.

Hắn bắt đầu hành trình đuổi theo Hữu Hộ Pháp phạt tiền.

“Ban ngày ban mặt chỗ chỗ hôn môi, phạt tiền một lạng!”

“Thanh thiên bạch nhật lạnh lạnh càn không mà dám dã chiến trong rừng, phạt tiền ba lạng!”

“Trước quần chúng dám nói chuyện gia tăng tình cảm, phạt nửa lạng!”

“uy, nói chuyện thân thiết chút cũng không được???”

“Không được, cầu mắt của lão tử nhìn không nổi!”

“...”

Tả Hộ Pháp đặc biệt ưu ái “đeo” Tả Hộ Pháp, kiên trì muốn đem đồng sự trở về đường ngay nẻo chính, nếu hẳn đã từng “thăng”, thì giờ vẫn còn khả năng cứu vãn, không giống như Giáo Chủ... hết thuốc mất tiêu rồi.

Trước khi Tiểu Giáo Chủ cùng Tiểu Sư Thúc cãi nhau, thì tiểu sư thúc một năm sẽ trở về vài lần, ở cũng chỉ vài ngày, thế nên lỗ tai cùng cầu mắt của Tả Hộ Pháp khả dĩ có thể chịu đựng được tổn thương, một năm chỉ là mất ngủ vài ngày thôi, hẳn nhin. Lúc nào tiểu sư thúc không ở trong ma giáo, Giáo Chủ cùng lắm cũng chỉ ngâm ngâm thơ, thổ thổ huyết mà thôi, điên thì mất biến đồ ngẫu khắp nơi chaya loạn, nửa đêm thực sự rất có hiệu quả dọa ma, đủ kích nghiêm trọng khí thế muốn đi đánh dã chiến của giáo chúng. Đối với vấn đề này Tả Hộ Pháp thực sự thỏa mãn vô cùng, trong lòng vô cùng muốn mời giáo chủ làm khách mời danh dự của Phong Kỷ Ủy Viên Hội.

Giáo Chủ thất tình mà, khẳng định sẽ đập chết lũ nào thân thân bảo bảo trước mặt ngài luôn.

Kết quả thì sao, tiểu Giáo Chủ trong lòng ôm hy vọng nếu bản thân góp nhặt tăng cường nhân phẩm thì biết đâu tiểu Sư Thúc sẽ trở về, đang cầm Kinh Thi rất chi là u buồn vật vã mà than thở: “Tiểu Sư Thúc đã bỏ ta đi, ta có thể nào lại khiến cho người khác cũng phải chịu loại thống khổ sống không bằng chết, ruột gan nát đầm đìa này nì, loại cảm giác này, nga, loại cảm giác này, tựa như có mấy vạn thanh đao đem trái tim đã đóng băng của ta chém nát thành cát vụn. Người hữu tình ắt phải được bên nhau, ta thành toàn cho bọn họ.” Nói xong che miệng ho khan vài tiếng, sau đó, phốc một tiếng, phun ra ngụm máu tươi.

Tả Hộ Pháp sợ đến độ chạy tung tủy, b a bước phi tới rừng cây gần đó, lời Hữu Hộ Pháp trở về, hai người cùng vận công đem nội lực chạy loạn trong cơ thể của Giáo Chủ kéo trở về.

Cứu trở về Giáo Chủ, Tả Hộ Pháp nắm cổ áo Hữu Hộ Pháp, cả giận nói: “Rừng cây là nơi trọng địa. nghiêm cấm dã chiến, phạt tiền năm lạng!!!”

“Hữu Hộ Pháp về mặt vô tội nhìn trời: “Ngày hôm nay quả thực chỉ là vào rừng ngủ trưa thôi.”

“Vây áo khoác người đâu??” Tả Hộ Pháp chất vấn.

“Đem ra làm đệm nằm rồi.”

Tả Hộ Pháp liên tưởng tới cái áo khoác bị trải ra làm đệm nằm, trong đầu ý nghĩ bay xa như Fristy chấp cánh, cuối cùng mặt đỏ tới mang tai, nói: “Còn nói không phải đánh dã chiến, phạt tiền phạt tiền phạt tiền!!!”

Hữu Hộ Pháp chỉ chỉ rừng cây: “người có thể kiểm tra, chỉ có mình ta thôi.

Tả Hộ Pháp lại đem ba chữ “Một mình ta” triển khai liên tưởng phong phú, cuối cùng sắc mặt một trận trắng xanh: “Quang t hiên hóa nhật lạnh lạnh Kiền Không, âm thâm tự tiết, phạt mười lạng!!!”

“Uy...”

Nói chung, Tả Hộ Pháp chính là nhìn không vừa mắt đồng sự của mình, nói đúng ra, từ khi Hữu Hộ Pháp bắt đầu “cong”, Tả Hộ Pháp mới nhìn hấn không vừa mắt.

Hanh, đang hảo hảo mà một tên nam nhân “thằng/”, thế nào bỗng nhiên cong được ni, nhất định là do tuổi trẻ bỗng bột ham mê cái mới, nhất định phải tận lực uốn lại hấn.

Ngày tháng cứ thế trôi qua.

Giáo Chủ cùng Tiểu Sư Thúc cư nhiên... cư nhiên công khai quan hệ.

Tả Hộ Pháp giống như bị sét đánh giữa trời quang, lúc này khóc rống nước mắt lưng trong, Hữu Hộ Pháp núp ở một bên ôn nhu đem khăn tay chìa cho hấn.

“Vì cái gì, vì cái gì các người đều tìm nam nhân mà dây dưa????!!” Tả Hộ Pháp túm cổ áo Hữu Hộ Pháp khóc rưng rức.

Hữu Hộ Pháp ngẩng đầu nhìn thấy bầu trời xanh không tì vết, thâm trầm nói: “Bởi vì người ta yêu cũng là một nam nhân, ta không có lựa chọn khác a~~”

“Ta thật muốn thiên người luôn, đỡ cho người nơi nơi làm bậy, thế nhưng thiên rồi thì sau đó thu nhập của ta sẽ giảm thật là nhiều” Tả Hộ Pháp bụng đầy oán niệm nói.

“... Khỏi phải thiên, lương mỗi tháng đều sẽ cho người.” Hữu Hộ Pháp nhỏ giọng nói.

“Cảm giác khi phạt tiền cũng thực là thư thái” Tả Hộ Pháp nói.

“...” Thư thái của người chính là đem tiền phạt được đi in mấy tờ truyền đơn chống đoạn tụ í hả??”

“...”

Đêm đó, Tả Hộ Pháp bởi vì không tài nào chịu nổi mấy tạp âm, chạy đi đập cửa phòng Giáo Chủ, một bên rống to: “Những ngày nay ta không chịu nổi nữa, cho ta một cách sát lệnh (lệnh giết is~~) nhượng ta thống khoái mà đi đi!!”

Vì vậy... đang lúc tiểu sư thúc dục cầu bất mãn (chưa thỏa mãn một số nhu cầu ... í XD~), Tả Hộ Pháp vô tình trở thành bia đỡ đạn.

“Tiểu sư thúc ra lệnh một tiếng: “Người đâu!”

Hữu Hộ Pháp không biết từ nơi nào nhảy ra.

Tiểu Sư Thúc chỉ tay một ngón, xĩa thẳng mặt Hữu Hộ Pháp: Lâu như vậy còn không mãn ăn gì được, ta nghĩ còn muốn mất mặt hộ người.

Hữu Hộ Pháp cười mỉa?: từ từ mà tiến thôi, từ từ mà tiến.

Tiểu Sư Thúc liếc nhìn khinh bỉ: từ từ mà tiến? Loại sự tình này không phải cứ nên xông thẳng tới sao, áp đảo trước thổ lộ sau, gọt nấu thành cơm?

Hữu Hộ Pháp mặt cười mang theo co giật: cái này... mỗi người có phương pháp riêng, ta nếu mà dám trực tiếp thượng hấn, hấn đương nhiên kiên quyết không đồng ý đâu

Tiểu sư thúc chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: Người chẳng lẽ không có khả năng thượng đến khi hấn đồng ý thì thôi hả?? Ta cứ tưởng hấn cần xuân được, ai dè đứa cần xuân được là người mới đúng !! Cứ thế mà đem tổng cho hấn ít xuân được, đóng cửa phòng mà tới đi!!

Hai người đứng ngoài mặt hồng rục. Tả Hộ Pháp ngơ ngác vài giây, sau đó mặt mày co giật chạy mất.

Sau đó

~Đêm đó quả nhiên Tả Hộ Pháp thống khoái đến chết luôn.

Buổi sáng tiếp theo, Tả Hộ Pháp cầm theo đả uyên bổng, đuổi hữu Hộ Pháp chạy nửa vòng quanh ma giáo luân, sau đó do thể lực không cho phép mới mất mặt ngã xuống đất.

Hữu Hộ Pháp ôm lấy Tả Hộ Pháp, ôn nhu nói: ta đã chờ lâu lắm rồi, quả thực là không muốn chờ nữa.

Giáo chúng đứng chung quanh một trận thét gào.

Gương mặt Tả Hộ Pháp mất hết xấu hổ, giận dữ muốn chết.

Mối quan hệ này nhanh chóng lan tràn trong ma giáo, sau đó từ ma giáo truyền khắp võ lâm.

“uy , nghe nói gì chưa, Ma Giáo Tả Hộ Pháp là một đôi a~~”

“Nga, mô-tip này không phải đã thành kinh điển rồi sao”

“Kinh điển cái gì, mấy vụ kiểu này đáng lẽ phải là một người thâm thương, một kẻ thì di tình biệt luyện sao (cái này không hiểu lắm, chắc là đa tình không để ý =.=)

“Cầu huyết vĩnh viễn bất hiềm dda~~” (cái này thì chịu luôn, ai biết mong chỉ giùm.)

“Ngược lại thì có.”

...

...

...

Thật lâu về sau, Tả Hộ Pháp cuối cùng đã lên được level, buổi tối khả dĩ có thể kháng cự lại sóng âm công kích của tiểu sư thúc, nguyên nhân hử, là do hắn kêu so với tiểu sư thúc còn muốn to hơn...

Có một ngày, Tả Hộ Pháp hỏi Hữu Hộ Pháp: người vì sao đột nhiên lại thích nam nhân?

Hữu Hộ Pháp lặng lẽ quay đầu nói: ta vốn từ đầu đã thích nam nhân.

Tả Hộ Pháp: nói vậy, người rõ ràng từng thích nữ nhân, vì sao tự nhiên nổi hứng chạy loạn khắp nơi dụ dỗ thiếu niên??!

(trong không khí nổi lên mùi dấm chua quen thuộc)

Hữu Hộ Pháp: ta không như vậy, người sẽ không để ý tới ta.

Tả Hộ Pháp:... gì!!

Hữu Hộ Pháp lại lặng lẽ quay mặt đi: không có gì, coi như ta chưa nói gì cả

Tả Hộ Pháp: khai mau, không khai ra thì từ hết tiền tiêu vặt hàng tháng luôn.

Hữu Hộ Pháp: Cưng à, tiêu vặt hàng tháng ta đều nộp cả rồi mà.

Tả Hộ Pháp:... hanh, ảnh hưởng tới lạc thú phạt tiền của ta!

58. Q.3 - Chương 58: Phiên Ngoại 3 Mấy Việc Loạn Thất Bát Tao, Thú Sự Trong Cuộc Sống “vợ Chồng”

Hôm nay Thái Y cùng Thần Y làm biếng, ngủ nhiều.

Nguyên nhân hử, đương nhiên là do tối hôm trước “giảng co” hơi bị lâu.

“Thần Y, Thần Y cứu mạng a, cha ta không ổn!!” Thôn dân dưới chân núi vừa sáng tinh mơ đã chạy tới làm phiền, Thần Y lằm bằm một tiếng, xoay người ôm Thái Y tiếp tục ngủ.

“Sư huynh, cứu người, cứu người quan trọng a.” Thái Y giật mình liền tỉnh, vội vội vàng vàng muốn ngồi dậy.”

“Ngủ thêm một lát nữa đi.” Thanh âm của Thần Y còn mang theo giọng mũi nồng đậm.

“Ta không thể thấy chết mà không cứu được.” Thái Y cảm giác như trái tim thánh mẫu nhân từ của mình lần thứ hai bị kích phát vậy, kịch động nói: “Sư huynh ngươi cũng thật là, thân là Thần Y sao có thể làm trái lời dạy bảo của sư phó: hành y cứu đời.”

“Lão yêu nghiệt kia có dạy ta tí y đạo nào hử?” Thần Y khinh khỉnh nói, sau đó đem Thái Y quăng lại lên giường: Ta bảo ngươi ngủ, ta đi.”

Nói xong nhăn nhó khuôn mặt tuần tú, tỏ vẻ cực kì không vui, đứng lên mặc quần áo, đi theo thôn dân kia, Thái Y ngơ ngác nằm ở trên giường, bỗng nhiên nhịn không được mà nở nụ cười.

Sư huynh đúng là đã thay đổi rồi, trước kia dù thế nào hắn cũng không thèm để ý tới người ta đâu.

Giữa trưa Thần Y mới trở lại, mang theo chút đồ ăn.

“Sư huynh” Thái Y cười nịnh: “Ngươi dạo gần đây càng ngày càng có dáng lương dân nha.”

Thần Y trở một cái bạch nhãn: “Ta không đi thì ngươi cũng sẽ đi. Thôi thì cứ để ta đi đi.” Nói xong ở bên hông Thái Y nhéo một cái: “Còn đau đúng không?”

Thái Y mặt đỏ ửng, liều mạng lắc đầu.

“Vậy đến tối làm tiếp.”

“Uy...”

59. Q.3 - Chương 59: Phiên Ngoại 4: Mĩ Nhân Loan Loan + Thương Khẩu

Tiểu sư thúc là một tiểu mỹ nhân.

Mỹ nhân mà, lúc cười rộ nên thực mê người.

Tiểu sư thúc rất hay cười, thế nhưng không phải là gương mặt cười mi nhơn loan loan ôn nhu mạch mạch trong kí ức ngày bé của Giáo Chủ. Mỗi khi tiểu sư thúc cười rộ lên, khoe mắt hơi hơi nheo lại, cùng đuôi lông mày khẽ nhếch, tất cả đều toát ra vạn chủng phong tình.

Chỉ có đôi khi, lơ đãng ở một góc khuất mà cười, mới đúng là bộ dạng trong trí nhớ năm xưa.

“Tiểu sư thúc.” Giáo Chủ nhìn tiểu sư thúc ngồi một mình ở trên lan can hành lang, dựa vào cây cột, ngửa cổ uống rượu, quan ngoại vào tháng ba trời giá rét vô cùng, trên người y lại chỉ có một kiện áo trắng đơn, tóc dài thả rối tung, ngồi nơi này uống rượu.

Nhìn thấy Giáo Chủ, y đối hán vẫy vẫy tay, ý bảo hán tới uống rượu cùng.

“Trời rất lạnh, về phòng uống đi.: Giáo Chủ nhú mày nói.

Tiểu sư thúc lắc đầu, nhẹ giọng băng quơ: “hắn đã chết.”

Giáo Chủ biết y đang nhắc tới ai, thế nhưng chỉ có thể trầm mặc.

“Rốt cục đã chết.:” Tiểu sư thúc ngẩng đầu nhìn vào khoảng không vô tận, mỉm cười: “Hai mươi năm, chúng ta rốt cục đã có thể giải thoát rồi.”

Giáo Chủ đứng bên người y, nhẹ giọng nói: “Ta nói rồi, trước kia có hán, về sau có ta.”

Tiểu sư thúc nghiêng đầu, cười, mở rộng cánh tay, gió thổi tung tay áo y, thực khiến cho người ta có loại cảm xúc phiêu nhiên, tưởng chừng y sẽ tan biến vô tung vô ảnh.

Giáo Chủ tiến lên, cúi người ôm lấy y, hơi thở ấm áp phả vào lồng ngực khiến cho hán cảm thấy vừa vui mừng lại bất an khôn tả, hán vẫn luôn luôn sợ một ngày nào đó sẽ đánh mất người này.

Cho dù hán vô cùng cường đại, ở trước mặt yêu nhơn, lại vẫn yếu đuối như thường.

Hắn sợ mất đi y.

“Tiểu sư thúc. Đừng lại rồi bỏ ta.” Giáo Chủ thấp giọng nói.

“Sẽ không đâu.”

“Ta yêu người.”

“Ngu ngốc, là người.”

(anh Giáo Chủ gọi tiểu sư thúc là “nâm”, hàm ý kính trọng ý. Anh sư thúc bảo gọi “nhĩ” là được rồi, cho nó thân mật.)

Giáo Chủ không có thấy, giờ phút này Tiểu sư thúc nở nụ cười, ôn ôn đưa tình, mi nhân loan loan.

Vô tình thấy được miệng vết thương trên cổ tay tiểu sư thúc.

Không phải vết cắt, vết sẹo lồi lõm nham nhở thoạt nhìn tựa hồ như là vết cắn.

Lần đầu tiên nhìn thấy vết thương này, hắn ngạc nhiên lời kéo tiểu sư thúc vặn hỏi, năm đó hắn mới mười tuổi.

Tiểu sư thúc không trả lời, yên lặng lắc đầu, vuốt ve tóc hắn, trong đôi mắt kia cứ như cả hàng nghìn hàng vạn bi thương đang tích tụ, cuối cùng, y chỉ thở dài sâu kín rồi xoay người rời đi.

Bóng dang kia tịch mịch liêu lạc, đến cực điểm.

“Không xóa được nó đi sao?” Giáo Chủ đau lòng vuốt ve cổ tay tiểu sư thúc, hỏi.

Tiểu sư thúc khẽ lắc đầu.

Giáo Chủ nhú mày, mỗi lần nhìn đến miệng vết thương này, trái tim hắn sẽ lại run lên, chuyện tình năm đó hắn có phái người đi thăm dò qua, còn nhớ rõ thời điểm hắn biết rõ được chân tướng, điên cuồng, thống hận không thể giết chết nam nhân kia, chính là tiểu sư thúc vẫn thủy chung không nhắc đến.

Quá khứ chung quy vẫn chỉ là quá khứ, y dù có lưu luyến, cũng không thể quay đầu lại được.

Giáo Chủ cúi xuống dải lụa dùng để buộc đầu, thắt lên cổ tay Tiểu Sư thúc, Tiểu sư thúc mỉm cười nhìn hắn loay hoay, cũng không ngăn lại.

“Không cần tiếp tục nhớ nữa.” Giáo Chủ nói

“Hảo.”

Giáo Chủ nâng cổ tay tiểu sư thúc lên, cách một tầng dây lụa, hôn xuống.

Nhất vẫn định tình, tình định chung sinh.

(một nụ hôn đính ước, tình đã định cả đời)

60. Q.3 - Chương 60: Phiên Ngoại 5 Biên Thành

Quân sư sinh ra ở đại mạc quan ngoại, mẫu thân của y là một danh kỹ Giang Nam.

Ba năm trước, Nghiệp Quốc chiến bại, đem ba nghìn nữ tử đưa sang Liêu Quốc, mẫu thân của y cũng là một trong số đó, bởi vì dung nhan yêu kiều mới bị Liêu vương nhìn trúng, một năm sau sinh hạ quân sư, cũng chính là Thất hoàng tử.

Mẫu thân của Quân Sư sau lại bị vu là có gian tình cùng thị vệ, hoàng phi bị ban thưởng tử, Quân Sư do không thể xác định có đúng là huyết mạch hoàng thất không, mới bị nhốt vào lãnh cung, thoáng chốc đã giam mười ba năm.

Quân Sư mười ba tuổi, đối sự đời không hay không biết, một ngày, Quân Sư một mình ở trong lãnh cung chơi đùa, đùa đứt dây, bay ra ngoài bức tường, rơi vào trong lòng Thái Tử.

Cứ như thế gặp nhau.

Quân Sư mười ba tuổi, dung mạo thừa hưởng tử mẫu thân, có nét tú lệ của người phương nam cùng nét dịu dàng tinh tế đất Giang Nam, thái tử vốn thích nam sắc, vừa thấy đã mê, biết được đứa nhỏ bị nhốt trong lãnh cung chính là Thất hoàng tử năm đó không bị ban thưởng tử, thế nhưng vẫn không kiêng nể gì.

Một đứa nhỏ bị nhốt ở lãnh cung, không hay thế sự, không hiểu vì cái gì Thái Tử phải tra tấn mình như thế, mỗi khi bị tra tấn đến thương tích đầy mình, chỉ có thể nấp vào một chỗ khóc thầm, thân thể nhanh chóng suy nhược.

Thái Tử đem y ra khỏi lãnh cung, y lần đầu tiên thấy được thế giới bên ngoài, phồn hoa như thế, nhưng không hợp với y.

Y hận, hận vận mệnh của chính mình, khi còn ngây thơ đã phải nhận bao ức hiếp cùng lăng nhục, mà y, cái gì cũng không hiểu được.

Sự tình chuyển biến vào năm y mười bốn tuổi, năm ấy y cùng thái tử cải trang đi tuần, trên đường bị một người trung niên gương mặt có điểm chấn chương giữ chặt, hỏi y cùng Dung Thu có quan hệ gì.

Dung Thu là tên mẫu thân của y.

Thái Tử sai thị vệ đuổi nam tử trung niên kia đi, không nghĩ tới người kia thân thủ bất phàm, cứu Quân Sư đi mất.

Sau y mới biết được, nam tử trung niên mặt mày xấu xí này từng là ân khách của mẫu thân, thương mẫu thân y vô cùng, vài lần muốn giúp mẫu thân y chuộc thân, mẫu thân lại chỉ rưng rưng, yên lặng lắc đầu. Thế nhưng, mười mấy năm trước, hắn ra ngoài một chuyến, khi trở về mới biết mẫu thân y bị đem tới Liêu quốc. Hắn từ Giang Nam chạy tới tận quan ngoại, lại không thu thập được tin tức gì của mẫu thân.

Mãi đến khi nhìn thấy người có dung mạo giống nàng – Quân Sư.

Phát hiện trên người Quân Sư có loại vết thương khó có thể mở miệng nói ra, nam nhân kia cái gì cũng không hỏi, chỉ dặn dò y hảo hảo nghỉ ngơi, đêm đó, hắn lên vào Đông cung, ám sát thái tử, sau đó mang Quân Sư ly khai Liêu Quốc.

Nam nhân kia dạy y đọc sách viết chữ, dạy y binh pháp cùng bày trận, thậm chí còn dạy y một ít võ công cường thân kiện thể.

Chính là thân thể Quân Sư vẫn như trước, không khá lên được, thương thế phải chịu khi còn nhỏ đã làm hư tổn nặng thân thể y, tuy rằng mấy năm qua, nam nhân kia nghĩ trăm ngàn biện pháp giúp y điều dưỡng, thế nhưng vẫn không có khởi sắc gì, chỉ là cũng đã tốt hơn nhiều so với khi còn ở Liêu Quốc.

Nam nhân dẫn hắn về biên cảnh Đại Nghiệp ẩn cư, mặc dù có chiến loạn, nhưng cũng không có lan tới gần chỗ họ. Hai người ở tại một trấn nhỏ nơi biên thùy, sống quá năm năm.

“Ta phải đi.” Nam nhân nói

“Đi đâu?” Quân Sư hỏi.

“không biết, ta nguyên bản vốn là vân du tứ phương, không ở một nơi cố định. Chỉ là vì mẫu thân của ngươi nên mới dừng chân, hiện tại nàng đã mất, ngươi cũng đã trưởng thành, ta phải đi.”

“...Bảo trọng.”

Đến cuối cùng, y cũng chỉ có thể thốt ra hai chữ này thôi.

Hắn đối với y thật là tốt, cho tới tận giờ cũng đều chỉ là vì mẫu thân.

Làm người thì nên thấy đủ, chẳng có người nào đối với y tốt như thế, dạy y đọc sách viết chữ, dạy y lễ nghĩa liêm sỉ, dạy y binh pháp mưu lược....

“Nếu muốn báo thù, dựa vào chính bản thân mình đi.” Nam nhân cầm kiếm, sau đó rời đi, không quay đầu lại.

Báo thù sao...

Quân Sư cười khở, cừ hận y chôn ở đáy lòng, nguyên lai đã sớm bị người kia nhìn thấu.

Trần nhỏ biên thù, cách không xa đó chính là trọng trấn đóng quân.

Quân Sư mưu tính thật lâu, cuối cùng Mao Toại tự tiến, tiến nhập quân doanh.

Khi lần đầu tiên thấy Tướng Quân, Tướng Quân vẫn là một thanh niên anh khí bừng bừng, sắc mặt lạnh lùng, nói năng nghiêm nghị, còn có vài phần sát khí.

Chính là cang ở lâu với hấn, sát khí liền biến thành ngu dần

Tướng quân thống lĩnh binh sĩ vô cùng thành thạo, chỉ là tính tình cũng vô cùng thẳng thắn, thời điểm bóng nẩy thì tóm được ai là đánh luôn, thế nhưng từ trước tới nay vẫn khư khư không sinh khí với Quân Sư, đại khái là cảm thấy xương cốt Quân Sư như thế, coi bộ chỉ cần rỗng một câu có thể thổi bay luôn, chứ đừng nói là một quyền đánh xuống, thế nên, đại khái là một câu ra lệnh cũng chưa từng nói.

Quả nhiên người người nhà nhà đối với bệnh mĩ nhân (người đẹp ốm yếu) luôn luôn thực khách khí.

Quân Sư mưu lược không tồi, hơn nữa tính cách ôn nhu, làm cho người ta bất tri bất giác nghe theo lời nói của y.

Tướng Quân là một tên cuồng em trai, phi thường cuồng. Ở quan ngoại vài năm, việc hay làm nhất chính là cùng Liêu Quân đánh nhau, việc thường làm tiếp theo chính là cùng binh sĩ loạn đả, việc thường làm tiếp theo nữa chính là mang theo rượu tìm người quen uống, vừa uống vừa lải nhải lảm bảm chuyện Tam đệ nhà hấn, trình độ lằng nhằng dài dòng có thể so với chị dâu của Tường Lâm í chứ.

Phó tướng dưới trướng mỗi người đều nghe tới sùi bọt mép, vừa thấy Tướng Quân mang rượu tiến tới, liền chạy như bay trốn mất, chỉ thấy bụi khói mù mịt sau chân.

Không thể nghe tiếp được đâu, nếu nghe thêm chắc chắn nửa đời sau bọn họ sẽ bị một người tên là Tam Nhi làm hỏng mất khẩu vị *ngắm giá/giai* luôn. Tướng Quân ngại sớm sớm lấy vợ rồi quên đệ đệ đi, cầu ngài đấy.

Từ sau khi Quân Sư tới đây, Tướng Quân bắt đầu mang rượu đi tìm Quân Sư tán gẫu, vừa uống vừa lải nhải Tam Nhi nhà hấn đáng yêu như thế nào, mê người như thế nào, như thế nào... , như thế nào... Khụ, ta bị hết từ.

Quân Sư mỉm cười nghe, thỉnh thoảng gật gật đầu, bộ dáng thập phần chăm chú.

Này cũng không phải chuyện đáng sợ nhất, những người từng bị Tướng Quân bám theo lần đầu cũng đều bày ra bộ dáng thiện nhân giải ý vô cùng, biến thái ở chỗ là, Quân Sư lần nào cũng có thể bảo trì bộ dạng này.

Chuyện này đã khiến cho phó tướng sùng bái Quân Sư vô cùng, y đã giải cứu tất cả mọi người a. Có trời chứng giám, mỗi lần Tướng Quân mang rượu tìm đến bọn hấn, bọn hấn chỉ hận không thể lập tức phủ thêm áo giáp, cầm lấy trường thương, chạy ra trận cùng Liêu Quân đánh nhau ngay lập tức.

Vì thế, mọi người đều vô cùng giác ngộ, Quân Sư chính là thần tiên, là bồ tát cứu khổ cứu nạn.

Kỳ Thật, Quân Sư chính là nhớ tới chính mình trước đây.

Nếu y cũng có một người ca ca yêu thương mình như vậy thì tốt biết bao, nếu y không bị nhốt trong lãnh cung mười ba năm thì hảo biết chừng nào, nếu...

Tướng Quân nắm lấy tay y, trịnh trọng nói: “Sẽ có một ngày như thế. Ta cam đoan.”

Quân Sư mỉm cười, gật đầu

Thực lực của Đại Nghiệp ngày càng thịnh vượng, vì báo mối thù chiến bại năm đó, khi xuất binh đánh Liêu Quốc, tướng Quân thống lĩnh đại quân.

Tướng Quân nói: ta nhất định sẽ cho ngươi thấy, những kẻ từng làm ngươi thống khổ, sẽ chết còn thống khổ gấp ngàn lần.

Quân Sư đột nhiên lâm vào mờ mịt, y đến tột cùng là thống hận cái gì? Là phiến thổ địa của Liêu Quốc, hay là kẻ ở trong tòa cung điện nguy nga lộng lẫy kia?

Ngày Liêu quốc sụp đổ, Quân Sư lần đầu tiên nhìn thấy Liêu Vương.

Nam nhân này cùng y, một điểm tương tự cũng không có.

Quốc Sư hỏi hán: ngươi còn nhớ Dung Thu

Nam nhân kia, trên gương mặt già nua lộ ra vẻ mặt mờ mịt.

Quân Sư lại hỏi: Vậy ngươi còn nhớ Thất Hoàng Tử?

Liêu vương không trả lời, thế nhưng vẻ mặt mờ mịt cùng tuyệt vọng của kẻ kia thật sâu đậm vào tim y.

Quân Sư nở nụ cười, cười đến thập phần chua xót, nguyên lai mấy năm nay, y đã tự mua dây buộc mình.

Y cùng với Liêu quốc, vốn là không nên có bất kì liên hệ nào. Mẫu thân y đã chết đi, phụ thân y căn bản không nhớ rõ hán có một hài tử như thế, hán thậm chí còn không nhớ được nữ tử phong hoa tuyệt đại uyển lệ tú dung năm đó.

Ở trong cuộc sống của hán, bọn họ, bất quá chỉ là khách qua đường.

Lai khứ thông thông, quá nhi tức vong

(không hiểu lắm ,nhưng nếu theo những gì góp nhặt được từ Qt thì đại khái là : mọi sự đến rồi đi quá nhanh, vừa mới xảy ra đã liền quên mất. Tất nhiên chỉ là bạn Thập đoán bừa, có thể sai toét toét cũng nên. Bằng hữu nào hiểu câu này xin chỉ giùm – nguyên văn nó đây: ,)

Chờ đến khi tất cả mọi chuyện đã chấm dứt rồi, Quân Sư lại càng mờ mịt.

Y, nên làm gì bây giờ?

Mấy năm tâm tâm niệm niệm cũng bất quá chỉ là phân hận ý này thôi, hiện tại tất thấy đều đã kết thúc, y cũng nên ly khai nơi này, thế nhưng, y lại không có chỗ nào đi cả.

Lúc này, nam nhân từng cứu y năm xưa, trở lại. Vẻ mặt phong sương, trong mắt lại càng thêm phần tang thương.

“Ta nghĩ rằng ngươi sẽ không quay trở lại.” Quân Sư buồn bã nói.

“Vốn không nghĩ sẽ quay lại, chính là bỗng nhiên mộng thấy mẫu thân ngươi, lại nghe nói Liêu Quốc đã diệt vong, ngươi đại khái là không còn chỗ nào để đi, ta lại không yên lòng để ngươi một mình phiêu bạt khắp nơi, không bằng theo ta cùng đi.” Nam nhân nói

Giờ khắc này Quân Sư nghĩ tới rất nhiều thứ, nhớ tới mẫu thân hán, nhớ tới Liêu quốc, nhớ tới năm năm sống tại trấn nhỏ biên thù, thế nhưng nhớ tới nhiều nhất, lưu luyến nhiều nhất chính là Tướng Quân.

Y đi rồi thì người vừa bọc trực quá mức lại ngu ngốc quá đà kia phải làm sao, y trời sanh tính tình ngay thẳng, tay lại cầm binh quyền, mấy năm nay đắc tội nhiều người lắm, tuy rằng nhà hán thế lực lớn, nhưng cũng không thể phòng hết được hãm hại sau lưng.

“Để ta suy nghĩ được không?” Quân Sư hỏi

Quân Sư đi tìm Tướng Quân.

Y nói, nam nhân từng cứu y đến đón y, có lẽ y nên ly khai.

Tướng Quân ngậy người, chột gắt gao giữ chặt lấy Quân Sư không buông, cầu y ở lại.

Quân Sư nói, thù lớn đã báo, y đã không còn lý do ở lại chỗ này.

Tướng Quân hai mắt biến hồng, oán hận hỏi: “Ta thì sao?? Ta tính là cái gì?? Chẳng lẽ chỉ là đồ vật này nợ người dùng xong liền bỏ sao??”

Quân Sư thở dài một tiếng, thân thủ nhẹ vuốt ve lông mày Tướng Quân, lưu lại một nụ hôn trên môi hắn.

“Ta không có biện pháp thích nữ nhân.” Quân Sư rũ mắt, thấp giọng nói: “Thế nhưng người cũng sẽ không thích nam nhân, ta không muốn cứ như thế mà tiếp tục, vẫn là rời đi thôi.”

Nói xong xoay người cất bước.

Tướng Quân một bên giữ chặt hắn, thanh âm lạnh lùng nói: “Người sao lại biết ta không thích nam nhân?”

“Người không phải lúc nào cũng phản đối Tam Nhi công tử cùng bộ hạ sao?”

“Đó là hai chuyện khác nhau?” Tướng Quân lắc đầu nói: “Là tên hỗn đản đó không xứng với Tam Nhi.”

“...”

“Hơn nữa, ta không thích nam nhân khác, ta chỉ thích tiên sinh.” Tướng Quân trịnh trọng tuyên bố.

Quân Sư sững sốt.

“Trước kia ta không dám nói với tiên sinh, sợ tiên sinh sẽ giận...” Tướng Quân nhỏ giọng nói.

Quân Sư nhin không được bật cười, sợ? Y cho tới bây giờ vẫn chưa nói câu nào nặng, thế nhưng không biết vì sao, Tướng Quân thấy y luôn nơm nớp lo sợ không dám lớn tiếng nói chuyện, lúc mới gặp thì cũng không đến nỗi thế, chính là mấy năm gần đây càng ngày càng nghiêm trọng, lúc nào cũng dè dặt, cẩn thận từng ly.

“Sẽ không.” Quân Sư cười nói

“Vậy tiên sinh còn muốn đi không?” Tướng Quân e dè hỏi.

“Ân...” Quân Sư trầm ngâm một lúc, khóe mắt thoàng nhìn bộ dáng không yên của Tướng Quân, hốt nhiên không đành lòng: “Để ta suy nghĩ...”

Rốt cuộc, Quân Sư cũng không rời đi.

Nam nhân kia cũng không nói thêm gì, nhìn qua Tướng Quân đang trưng ra vẻ mặt đề phòng, lại nhìn Quân Sư đang ở một bên cười khổ, nói một câu bảo trọng, sau đó phất áo mà đi.

Từ đó về sau Quân Sư cũng không gặp lại nam nhân kia, không biết hắn đã đi phương nào, không biết hắn có hay không tìm được cuộc sống mới, cũng không biết... hắn có còn sống hay không.

“Tiên sinh, uống thuốc.” Tướng Quân mỗi ngày đều giám sát.

Quân Sư buông quyển sách trong tay xuống, ngồi lâu cũng có chút đau đầu, y cau mày nhu nhu huyết Thái Dương nói: “Người để đó đi, lát sau ta uống.”

Tướng Quân thấy y đau đầu liền tiến tới giúp y khinh nhu huyết đạo, lực đạo vừa phải.

“Chiếu thư của bộ hạ hắn cũng sắp tới, về sau người có tính toán gì không?” Quân Sư hỏi.

“Tiên sinh thích nơi này không? Nếu tiên sinh không thích, ta liền giao binh quyền, cùng tiên sinh vân du tứ hải, thế nào?”

“Không, ta thực thích nơi này.” Quân Sư cười nói, “Nơi này trời cao hoàng đế ở xa, hơn nữa chuyện của Liêu Quốc cũng đã giải quyết xong, còn không tự tại sao?”

“Ân, vậy tiên sinh phải theo giúp ta.”

“hảo”

Qua một hồi trần ai, người cùng ở bên cạnh y, nguyên lai là hắc

61. Q.3 - Chương 61: Bồ Phiên Ngoại: Chuyện Xưa

Đây là chuyện xảy ra từ nhiều năm về trước:

“A a a a a sư huynh, có rắn!!!!!!” Thiếu niên mười bốn tuổi phi thường sợ hãi, nhảy bổ vào trong lòng sư huynh, run run, không dám quay đầu nhìn con rắn đang phun lưỡi phì phì trên mặt đất.

Con rắn lục xanh biếc, thân thể xoay vặn, thực vô tội nhìn thiếu niên, tựa hồ không biết thiếu niên sợ mình.

Thần Y nhanh chóng phi hai cây châm, cắm ở trên thân con rắn, con rắn ngay lập tức bỏ mình, Thần Y vỗ về vai thiếu niên: “Không có việc gì, nó chết rồi.”

“Thật sự?” Thiếu niên vẫn còn không tin, cả người chôn ở trong lòng ngực Thần Y, hỏi.

Thần Y thấy y trông chẳng khác nào con thú nhỏ đang sợ hãi, không khỏi nổi lên tâm tư trêu chọc, mười ngón tay lạnh lẽo nắm chặt mắt cá chân y.

“A a a a a a a!!!!!!” Thiếu niên sợ tới mức hồn phách cũng bay luôn, bóng vía vút lên tận mây, tưởng con rắn bò lên chân y, một bên lung lung đập quẫy, một bên bầu chặt lấy người Thần Y, cuối cùng thút thít khóc nức lên.

“Sư huynh, chết rồi, chết rồi. Ta bị cắn, ta bị cắn.” Thiếu niên nơm nớp lo sợ nói, giống như sắp chết tới nơi vậy.

Thần y bắt đắc dĩ gõ gõ đầu y: “Sư Phụ dạy gì, người quên hết rồi sao?”

“Thiếu niên dùng sức lắc lắc đầu: “Giết chết con rắn.”

“Đã chết rồi.” Thần Y đỡ khóc đỡ cười.”

Thiếu tin nửa tin nửa ngờ, thật cẩn thận quay đầu lại xem, quả nhiên, trên mặt đất một con rắn lục vô tội bị trúng đạn đang nằm vật ra.

Thiếu niên lại nhìn tới cổ chân mình, cái gì cũng đều không có, cũng không có vết cắn.

Thần Y nở nụ cười, xoa đầu y, nói: “Ta vừa rồi dọa ngươi thôi.”

Thiếu niên nhất thời tức đỏ mắt: “Người, người, người... Người biết rõ ta sợ xà!!”

“Thần?” Thần Y ra vẻ không liên can, bộ dáng thực vô tội nha.

“Sư huynh, người thực quá đáng!!” Thiếu niên vừa rồi thực sự sợ chết đi, hiện tại thấy hóa ra là bị sư huynh trêu chọc, vừa thấy mặt mặt, vừa xấu hổ, đứng dậy muốn đi.

“Được rồi được rồi, về sau không dọa ngươi nữa, : Thần Y giữ chặt lấy thiếu niên, vỗ về nói.

“Không được làm ta sợ” Thiếu niên oán hận nói.

“hảo”

“Cũng không được gạt ta.”

“Ân.”

“Sư huynh có thể không đi nữa không?” Thiếu niên nhỏ giọng hỏi. Thần Y đã muốn học xong, mấy năm nay, có đến phân nửa thời gian đều ở dưới núi, thời gian ở bên cạnh sư đệ cũng không còn bao nhiêu.

“...” Thần Y không trả lời.

“Sư huynh?”

“Nếu như có một ngày, người với ta không là sư huynh đệ, ta sẽ đáp ứng người.”

“Cái gì?” Thiếu niên nghe không hiểu, hỏi ngược lại.

“Nếu có ngày ta, ta sẽ không rời khỏi người.” Thần Y mỉm cười nói, trong dáng tươi cười lại ẩn hiện chút chua xót không tên.

Thiếu niên chớp mắt nhìn hấn, Thần Y xoa xoa đầu y mấy cái, sau đó đứng dậy rời đi.

Hấn rốt cục không ở lâu, ngày hôm sau khi thiếu niên tỉnh dậy thì sư huynh đã đi rồi.

Thiếu niên mất mát, trong lòng còn có oán giận mơ hồ, cảm thấy được đại khái là y lại bị sư huynh đùa giỡn.

Kỳ thật. ái tình đến sớm hơn so với bọn hấn tưởng tượng rất nhiều.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngu-y-du-than-y>